

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IMPOSSIBLE

Odds

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

[Başlık Sayfası](#)

[Jill Ramsower'ın](#)

[Kitapları Başlık Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31 Sonsöz

Jill'den Yazar

Hakkında Bir Not

Sonsuza Dek Yalan Örnek Bölüm

İMKANSIZ İHTİMALLER

Jill Ramsower

JILL RAMSOWER'IN KİTAPLARI

BES AILE

Sonsuza Kadar

Yalan Asla

Gerçek Kan Her

Zaman İmkansız

İhtimaller

STANDALONLAR

Sadakatlerin Yattığı Yer

FAE OYUNLARI

Gölge Oyunu

Alacakaranlık

Kuşatması

İhanetin Gölgeleeri

Hiçlikten Doğan

Geceyarısının

Sonu

JILL RAMSOWER
IMPOSSIBLE
Odds

Impossible Odds bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Basılı Baskı ISBN: [978-1-7344172-4-1](https://www.isbn.org/9781734417241)

Kapak Modeli: Craig Le Roux

Fotoğrafçı: Byron L. Keulemans

Editing4Indies tarafından

düzenlenmiştir

Bölüm 1

Giada

Havada için için yanan bir sigara dumanı kalıntısı vardı. Mekânın bir bardaki kül tablasının dibi gibi kokmaması dikkat çekiciydi. Kumar makineleri ve oyun masalarının üzerinden yükselen çok sayıda dumanlı buluta rağmen hava nispeten solunabilir durumdaydı. Hava arıtma cihazlarının icadından önce havanın ne kadar yoğun olması gerektiğini ancak hayal edebilirdim.

Duman, aşırı duyuşal yüklenme ve Vegas'ın adına yakışır anılar yaratmaya ant içmiş gürültülü turist kalabalığı arasında, burası itici olmalıydı. Yine de her şeyini sevdim. Parlak renkler ve yanıp sönen ışıklar. Aşırılık ve hoşgörü. Lüks ve zenginlik. Havayı doyuran ve tenimi elektriklendiren yoğun duygular kalbimin göğsümde çarpmasına ve çırpınmasına neden oluyordu. Tüm bunlar, dünyanın dört bir yanından bu sefahat yuvasına akın eden insan kalabalığı tarafından patlama noktasına kadar büyütölmüşü. Zenginler, fakirler, her etnik kökenden ve kültürden insanlar bir araya toplanmış ve en çılgın fantezilerini gerçekleştirme izni verilmişti. Sosyal yapıları ve beklentileri bir kenara bırakıp ucube bayraklarının dalgalanmasına izin verdiler.

Muhteşemdi.

Vegas'ta geçirdiğim zamanla ilgili tek şikâyetim lanet kumarhanelerde yolumu bulmaktı. Talihsiz kurbanlarını şaşırtmak ve tuzağa düşürmek için özel olarak tasarlandıklarından hiç şüphem yoktu. Kuzenimi ve kız kardeşlerimi bıraktığım masaya geri dönmek için yolumu bulmaktan nefret ederdim. Bu her zaman üzücü bir yolculuktu. Temizlik personeli bu kadar gayretli olmasaydı, kendim için bir ekmek kırıntısı izi bırakırdım.

Bu kez, on beş dakikaya yakın bir süredir Çarkıfelek ve Monopoly slot makinelerinin arasında amaçsızca dolaşırken, uzaktan seyrek olarak dolu oyun masalarının hemen yanından kızlarımı gördüm. Onlara doğru gitmeye başladım ama gözlerim masalardan birinde duran ve oynanan oyuna hiç karışmamış gibi görünen bir adama takılınca dikkatim dağıldı. Durduğu yerden, kızlarımın bir araya toplandığı masaya lazer odağıyla bakarken köşeli profilini görebiliyordum. Gülüyor ve kendi oyunlarını izliyorlardı, topladıkları ilgiden habersizdiler.

Genovese kadınlarının göz alıcı bir grup olduğunu bildiğim için sıırttım. Adamı suçlayamazdım. Nereye gitsek baş döndürüyorduk. İyi genlerimiz ve en iyi özelliklerimizi vurgulamak için harcadığımız para sayesinde kötü bir günde bile dikkat çekerdik. Vegas gece hayatı için giyinmiş miydik? Durdurulamazdık.

Kulağa kibirli geliyor olabilir ama gerçek buydu. İster dışa dönük kişiliğim, ister zahmetsiz tarzım ya da yakışıklılığım olsun, güçlü yönlerime sahip çıkmakta hiçbir yanlışlık görmüyordum. Toplum bir kızı astrofizik doktorasının reklamını yaptığı için eleştirmezdi, öyleyse ben neden gür kumral saçlarım ve hipnotik denecek kadar yeşil gözlerimle gurur duymayayım?

Vücuduma güveniyordum, o yüzden beni dava et.

Göğsümü açıp çenemi kaldırarak yavaşça kız kardeşlerimi ve kuzenimi süzen adama doğru ilerledim. Yüzünün tamamını göremesem de, onun da görünüş konusunda yetenekli olduğunu söyleyebilirdim. Alçakgönüllülükle söylüyorum. Gülünç derecede muhteşemdi. Düşüncelerinizi yarıda bırakmanıza neden olacak türden bir güzellik. Nefesinizi kesiyor ve halüsinasyon görüp görmediğinizi merak etmenize neden oluyordu. Bu kadar güzel erkekler genellikle dergi kapakları ve film ekranlarıyla sınırlıydı.

Profilinde düz bir burun ve kulaklarının arkasına taradığı uzun buklelerle aynı kum rengi saçlarla kaplı güçlü bir çene vardı. Güneşte kızarmış saçlarına ve altın sarısı tenine bakılırsa güneşte bolca vakit geçiriyordu ama özel dikim takım elbisesi sörf tahtaları ve plajlardan ziyade yönetim kurulu odaları ve çatı katlarından bahsediyordu. Merak ettim. Hangi klişenin ona daha uygun olduğunu merak ettim - iş adamı mı yoksa plaj serserisi mi? Bakışlarının yoğunluğu yüz ifadesini yansıtıyorsa, kaygısız sörfçü artık bir seçenek değildi.

Manyetik aurası beni yörüngesine çekerken kız kardeşlerim ve kuzenim eriyip gittiler. Parmaklarının arasından sarkan yanmamış purosuyla dirseklerinin üzerine hafifçe yaslandığı barbut masasına doğru ilerledim. Pahalı İtalyan ipeğiyle paketlenmiş, duruşundan kayıtsız bir can sıkıntısı damlayan, güç ve ayrıcalık timsaliydi.

Onun görüş açısını takip ederek bir süre kızlara baktım ve onları bir yabancıнын gözüyle inceledim. "Umarım gözünüzü kırmızılı esmere dikmemişsinizdir. Birkaç gün önce nişanlandı." Bakışlarımı ileride sabit tutarken sözlerin ona doğru kaymasına izin verdim.

Bakarken yakalandığı için hiçbir sıkıntı belirtisi göstermedi. Gözlerini hedeflerinden ayırmadı bile. "Gümüş rengi olan yasal görünmüyor." Aksanının en ufak bir ipucu sözlerini tüylendirdi, temposu çıplak tenimi okşadı.

"Çünkü öyle değil." Valentina daha beş ay sonra on sekiz yaşına girecekti ama sahte bir kimliği ve çoğu bara sorunsuzca girmesini sağlayan kıvrımları vardı.

Adam purosunu başparmağı ve parmakları arasında yuvarlayarak çakmağının ve bir yığın cipsin yanına koydu. "Bu bazı erkekleri rahatsız etmeyebilir."

"Sanırım ne yaptığını bilmeyen, kızarmış bakirelerden hoşlanıyorsan." Val tam olarak kızaran bir tip değildi ama o bunu bilmiyordu. Sözlerim kız kardeşimin flört alışkanlıklarını yansıtmaktan ziyade ona bir meydan okuma niteliğindeydi.

Bakışları sonunda bana doğru kaydı ve cilalı çelik gibi gri ve aynı derecede keskin gözlerini ilk kez görmemi sağladı. Derin bakışlı gözlerinde ona muhteşem bir yoğunluk veren hafif bir yükselme vardı. Böylesine sert bir güzelliğin ikilemi büyüleyiciydi. Sinir bozucuydu.

"Yaş her zaman deneyim ya da olgunluğun doğru bir göstergesi değildir," diye cevap verdi. O yansıtıcı gözler sanki ruhuma bakmış ve beni eksik bulmuş gibi delici ve sertti.

Beni yargılamak istiyorsa, sıraya girmesi gerekirdi.

Etkilenmeden savuşturmaya devam ettim. "Olgunluk iyi vakit geçirmenin garantisi de değildir, ama şansınızı önemli ölçüde artırır. Vegas'a gelen herkesin istediği de bu değil mi? Kazanan olarak çıkmak?"

"Kuşkusuz, ama herkesin kazanma tanımı farklıdır. Bazılarımız, geldiğimizden ne daha iyi ne de daha kötü bir şekilde, elimiz boş dönmeyi hedefliyor olabiliriz."

"Bana, gözünü para kazanmaktan çok daha fazlasına dikmiş bir adam gibi görünüyorsun." "Yine de bu gece için geldiğim şeyi zaten aldım. Daha fazlası sadece işleri karmaşıktır ve Karışıklıklardan nefret ederim." Tamamen bana doğru döndü, aldatıcı bir şekilde rahat bir pozda dirseğine yaslandı. Bakışlarındaki ürkütücü ciddiyet, diğer her şekilde yaymaya çalıştığı kayıtsızlık havasıyla çelişen bariz bir meydan okuma olarak beni hırpaladı. Duygusuz yüz hatları pürüzsüz ve endişesizdi; gümüş rengi, ürperti uyandıran gözleri olmasaydı inandırıcı olabilecek bir kayıtsızlık maskesi oluşturunuyordu. Şiddetli fırtınalardı, şimşek ve elektrik öfkesiyle dolu parlak gök gürültülü bulutlardı. Zırhındaki bir çatlak, yüzeyin altında daha ne kadar çok şey olduğunu ele veriyordu.

Büyüleyici ve nefes kesici bir güzelliği vardı, kibirli ve mesafeli oluşundan bahsetmiyorum bile. Ayrıca şansı da yoktu çünkü bu kız hiçbir erkeğin ilgisi için yalvarmıyordu.

Başımı eğdim ve omuz silktilim. "Çok kötü. Elim boş döndüm o zaman." Masadan kalkıp gizemli adama dönüp bakmadan kızlarıma doğru yürürken kırmızı lekeli dudaklarım Cheshire sırıtışıyla geriye çekildi.

Kalçalarım her adımda sallanıyor, kumarhane katını geçerken bakışlarının nüfuz edici ağırlığı beni çıplak hissettiriyordu. Başka kızlar kendilerini garip ya da utanmış hissedebilirdi ama ben maksimum görünürlük için tüylerini kabartan bir tavus kuşu gibi süslendim. Herhangi bir uyuşturucunun sağlayabileceği kadar güçlü bir adrenalinin tadını çıkarırken adımlarım telaşsız ve eşit kaldı.

Bana enerji veren onun ilgisi değildi.

Sarhoş edici heyecanımın kaynağı çok daha somuttu. Heyecanımı sağ elimde tuttuğum küçük gümüş çakmaktan alıyordum - masanın kenarından aşırıldığım ve şimdi siyah kadife clutch çantama koyduğum çakmak.

Adamın çakmağının yerinde olmadığını fark etmesi ne kadar sürerdi? Benden bir hırsız olarak mı şüphelenecekti yoksa bibloyu günün erken saatlerinde başka bir yerde bıraktığını mı düşünecekti? Keşfedilme tehdidi ve yaklaşan belirsizlik damarlarımın sıvı enerjiyle dolmasına neden oldu. Bu yüksek enerji bağımlılık yapıyordu, gençliğimde ilk kez hırsızlık yaptığımdan beri bağımlısı olmuştum.

Yakışıklı yabancı ilk kurbanım olmaktan çok uzaktı.

Başkalarının eşyalarını cebe atma dürtüsü beni çok sık etkilemiyordu ama etkilediğinde de bu ihtiyaç çok büyük oluyordu. Eşyalar genellikle önemsiz ıvır zıvırlardı - gerçek değeri olan hiçbir şey yoktu.

-Ama her zaman sahibine özeldi. Kim olduklarını temsil eden bir şey. Eksik olduğunu fark edecekleri ama polisi aramaya meyilli olmayacakları bir şey.

Her zaman sapkın eğilimlerimin içimde bir şeylerin bozuk olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm. Aziz annem mükemmel bir Katolikti, kilisede aktifti ve ideallerinin sadık bir uygulayıcısıydı. İki küçük kız kardeşim nadiren çizginin dışına çıkardı. Camilla üniversiteden yeni mezun olmuş ve kariyerinde ilerliyordu, Valentina ise Ivy League okullarının onu işe almak için can attığı bir öğrenciydi.

Liseyi hiç bitiremedim.

Ne anlamı vardı ki? Ailemin parası sayesinde hiç çalışmak zorunda kalmıyordum, öyleyse neden hayatımı bir masa başında harcayayım? Sıradan, sıkıcı bir yaşam istemiyordum ama bunun ne anlama geldiğini de henüz çözmemiştim. Avrupa'yı sırt çantasıyla dolaşmak isteyecek kadar bohem değildim. Bungee jumping ya da skydiving gibi kısa süreli heyecanlar için hayatımı riske atmak gibi özel bir arzum da yoktu. Peki bu beni nereye götürüyordu?

Size söyleyeyim. Yaklaşık beş ay önce babamın mafyanın üst düzey bir üyesi olduğunu öğrenene kadar bende bir sorun varmış gibi hissediyordum. Hayatımın yapboz parçaları aniden yeniden düzenlenmiş ve tutarlı bir resim oluşturmuştu. Ben bir ucube değildim.

Suçlu olmak, hatta sapkın olmak kanımda vardı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, iki buçuk çocuktan ve Y'ye üyelikten daha fazlasını arzuluyordum. Çoğu normal insandan farklı bir hayat için yaratılmıştım. Sadece bunun tam olarak ne anlama geldiğinden henüz emin değildim. Neyse ki bunu anlamak için dünya kadar zamanım vardı ve bu arada beni eğlendirecek yapışkan parmaklarım vardı.

Babamın gerçek işini öğrendiğimde, itiraf etmeyi ve ona küçük kirli alışkanlığımı anlatmayı düşündüm ama bundan vazgeçtim. Dudaklarımı mühürlememin nedeni utanç değildi. Kendi eylemleri şüphesiz benimkinden çok daha alçakça iken, ailem kim oluyordu da benim suçlarımı

yargılayabiliyordu? En azından bu babam için geçerliydi. Annemin en büyük günahı muhtemelen babamın karıştığı her şeye göz yummakla sınırlıydı. Üzülmeleri için hiçbir neden yoktu ama kimseye söylemek istemiyordum çünkü seçtiğim ahlaksızlığın temel bileşeni gizlilikti. Başkaları ne yaptığımı bilirse bunun heyecanı nerede kalırdı? Her hırsızlık değerli bir anıydı ve ben her birini büyük bir zevkle yapıyordum.

Kimse mükemmel değildi.

Belki de bu yüzden Vegas'ta kendimi evimde hissediyordum.

Günah Şehri, ahlaken yozlaşmış ve yanlış yönlendirilmişlerin evi.

Bulduğum her fırsatta Vegas'ı ziyaret ettim, bu yüzden en iyi arkadaşım ve kuzenim Alessia doğum gününde nişanlandığını açıkladığında, kutlama amaçlı bir kız gezisinin uygun olduğuna karar verdim. Ayrıca, Cadılar Bayramı'ydı ve ben Vegas'ta hiç Cadılar Bayramı yapmamıştım.

Beklentilerimi fazlasıyla karşıladı.

Son kız gezimiz sadece birkaç ay önce olduğundan Alessia'yı ikna etmek kolay olmamıştı ama sonunda hep bana boyun eğmişti. Bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyorduk. Küçük kız kardeşlerim Camilla ve Valentina'yı ikna etmek çok daha kolaydı. Birkaç gün içinde bavullarımızı hazırladık ve kadın kadına bir hafta sonu geçirmek üzere yola çıktık.

Çıktığımız ilk kız gezisinde dördümüz ve Alessia'nın iki kız kardeşi, Maria ve Sofia da vardı. Bu sefer Maria hamileydi ve içki içemeyecekse Vegas'ın anlamsız olduğunu düşünmüştü. Onu suçlamadım. Kan dolaşımınızı incelten sürekli bir alkol akışı olmadan Vegas aynı şey değildi. Sofia balayından yeni dönmüştü ve başka bir seyahate çıkmaya niyeti yoktu. Sayımız az olmasına rağmen harika bir hafta sonu geçirmiştik ve son gecemizde barbut masalarında yüksek oynayanları izleyerek ve ara sıra blackjack oynayarak dinleniyorduk.

"Hey, bayanlar! Ben yokken şansınız yaver gitti mi?" Kızlarıma içten ve ısıltılı bir gülümsemeyle yeniden katıldım.

Val, "Camilla Alessia'nın elini böldürüp sonra ikiye katlamasına ve zulasının çoğunu kaybetmesine kadar öyleydik," diye bilgi verdi.

"Sanki parayı kaybetmesi benim suçummuş gibi konuşuyorsun," diye karşılık verdi Cam ona. "Sana asla altılıları bölmemeni söylemiştim."

"Ne olacağından emin olamazdınız. Bu yüzden buna kumar deniyor. Her zaman kazanma şansımız vardır."

"Kasayı yenmek istiyorsanız, olasılıkları kendi lehinize yığmalısınız. Oynayacaksan kazanmak için oyna." Val gerçek bir belalı kadın olma belirtileri gösteriyordu. Aramızdaki altı yıllık yaş farkı nedeniyle pek sık takılmıyorduk ama bunu düzeltmem gerekecekti.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Alessia sordu.

Val'in dudakları kendini beğenmiş bir sırıtişla kıvrıldı. "Gelmeden önce oyunu inceledim. Geçen sefer ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu hatayı tekrar yapmayacaktım." İçimden bir ses Val'in zorlu bir düşman olabileceğini söylüyordu ve birden aile olduğumuza sevindim.

Cam kaşlarını kaldırdı. "Bazılarımız her zaman güvenli bir bahis aramaz. Bazılarımız şansını denemek ister."

"Her I'nın altını çizen ve her T'nin üstünü çizen bankacılık uzmanı böyle diyor," diye mırıldandım. Hayatı boyunca riskli bir işe kalkıştığını hayal bile edemezdim, lisede sağlıklı bir tavır sergilediği kısa bir dönem dışında. O zamandan beri örnek bir kız çocuğu olmuştu ve benim için ilişki kurmak biraz zordu.

Alessia da mükemmeliyetçiydi ama kız kardeşim olmayan biri için bu o kadar da itici görünmüyordu. Annemin her fırsatta Alessia'nın ne kadar mükemmel olduğunu yüzüme vurduğunu duymak zorunda değildim.

"Pekâlâ hanımlar. Yolculuğumuzu birbirimizi suçlayarak bitirmeyelim. Birkaç yüz dolar bankayı batırmaz. Akşam yemeği rezervasyonumuz yirmi dakika sonra, hadi restorana gidelim. Buradan o lanet yeri bulmak da o kadar sürer herhalde." Al, hangi grubun içinde olursa olsun uzlaştırıcı biriydi. Uzun zamandır bu kadar yakın olmamızın nedeni her şeyden çok bu özelliğiydi. Her

hevesimi yerine getirirdi ve ben de ona izin vermekten mutluluk duyardım. Dinamiğimiz onun için de iyiydi. Eğer

Ben ve inisiyatifim olmasaydı, hiç eğlenemeyecekti.

Benim sevgi dolu rehberliğim ve güvencem sayesinde artık bir mafya babasıyla nişanlıydı; naif, idealist kuzenim için mümkün olabileceğini asla hayal edemeyeceğim bir olaydı bu. Böyle bir mutluluğu bulduğu ve ailemizin yaşam tarzını benimseyecek kadar cesur olduğu için çok heyecanlıydım. Bir ara her şeyi bırakıp kaçacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Etrafta kaldı ve hayata her zamankinden daha fazla bağlandı.

Altı ayın yarattığı fark inanılmazdı. Kuzenlerimin üçü de nişanlı ya da evliydi. Hayatımın bu aşamasında kendimi bir erkeğe adanmak gibi bir arzum olmadığı için durumun bulaşıcı olmamasını umabilirdim. Çok daha geçici, heyecan verici karşılaşmalara açtım.

Bay Fırtınalı Gözler eğlenceli olabilirdi ama çakmağını çaldığımda o gemi battı. Artık sadece aramıza mesafe koymakla ilgileniyordum. Sabah New York'a dönecektik ve adamı bir daha asla görmeyecektim.

Bölüm 2

Primo

Ben henüz altı yaşında bir çocukken, annem bizi Hermosillo'daki evimizden Mexico City'ye, Meryem Ana olarak da bilinen Guadalupe'nin kutsanmış Leydisi'ni görmek için hacca götürdü. Annem yıllardır Meksika'nın bu ikonik heykelinden bahsederdi ama ancak Meksikalı zengin bir işadamı olan patronu, ailesini uzun bir yurtdışı tatiline götürürken ona iki hafta izin verdiğinde bu yolculuğa çıkabilmişti.

Heykelin sanattan çok daha fazlası olduğunu açıkladı. Sayısız mucizeyi kutsal mekanda edilen dualara borçluyduk. Çocuk aklım annemin söylediklerini duydu ve heykele büyük güçler yükledi, onu Tanrı'nın evine giden yüceltilmiş bir telefon olarak gördü. Onu kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyordum.

Büyük bir malikanenin hizmetli bölümünde yaşıyorduk ve kendimize ait çok az eşyamız vardı, ancak diğer personelin çoğunun aksine, annem küçük bir arabaya sahip olacak kadar parasıyla iyi iş çıkarmıştı. Yolculuğu üç günde tamamladık. Eski püskü motellerde kaldık ve yol boyunca ara sıra yaptığımız dondurma ya da gazoz harcamaları dışında annemin getirdiği yiyecekleri yedik.

O yolculuk benim en güzel çocukluk anılarımdan biriydi. Radyodaki şarkılara eşlik eder ve her sabah yola çıkmadan önce yatağımızda birbirimize sarılırdık. Annem benim tüm dünyamdı ve onunla kesintisiz kaliteli zaman geçirmek eşsiz bir hediyeydi.

Mexico City'ye vardığımızda, büyük maceramıza ilham veren kutsal heykeli göreceğim için heyecandan başım dönüyordu. Heykelin görüntüsü heyecanımızı fazlasıyla karşıladı. Mütevazı bir cübbe ve çiçekli bir elbise giymiş, ellerini açmış etrafındaki yerli halkı selamlıyor, arkasından altın güneş ışınlarından bir hale yayılıyordu. Arka planda kayalık bir şelale ve etrafında su püskürten ustalıklı hazırlanmış su fışkiyeleri ile bu manzara içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Birkaç yıl sonra, Kutsal Leydi'nin temsil ettiği her şeyi reddedecektim, ama o anda onun heybetine hayranlık duyuyordum. Onun gücüne ve zarafetine. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordum, etrafımdaki doğaüstü duygularla tenim uğulduyordu.

O günden bu yana geçen yirmi yıl boyunca buna benzer başka bir duygu yaşamadım. Ta ki hayatta kalma içgüdüleri şüpheli olan minyon bir esmer şeytanla dans etmek istediğine karar verene kadar. Bir kadının bana yaklaşması alışılmadık bir şey değildi ama nadiren sikimden daha fazla tahrik ederlerdi. Bu kadınla ilgili bir şey damarlarımda elektrik akımının titreşmesine neden oldu. Çocukken bu hissi Tanrı'ya borçlu olduğuma yemin edebilirdim. Bir yetişkin olarak, basit adrenalinin ve vücut kimyasının öngörülemezliğinin suçlu olduğunu biliyordum.

Bir şey bu kadını etrafındaki diğer güzel yüzlerden farklı kılıyordu. İçimde bir tepkiyi tetiklemesini sağlayan bir şey.

Cesurdu. Arsız. Kendinden emin.

Ona verdiğim tepkiyi kontrol edebilmek için tüm yetilerimi kullanmam gerekmişti ve bundan nefret ediyordum. Birinin üzerimde böyle bir etki yaratabilmesinden nefret ediyordum. Hayatımın kontrolünü başka birine, özellikle de bir kadına devretmek için çok uzun ve zorlu bir mücadele vermiştim. En güçlü erkekleri bile sakat bırakmanın bir yolu vardı.

Hesap verdiğim tek bir kişi vardı ve hayatımı ona borçluydum, bu yüzden ondan emir almakla yükümlüydim. Ne kadar baştan çıkarıcı çabaları olursa olsun, bu kadının üzerimde güç sahibi

olmasına izin vermeyi reddettim.

Yeşil gözlerinin baştan çıkarıcı etkisini en üst düzeye çıkarmak için stratejik bir oyun olsa gerek, gözlerindeki yeşim ve zümrüt ışıltılarını vurgulamak için zengin bir orman yeşili elbise giymişti. Elbise, kıvrımlı vücudunu sarıyor, bir tarafından açılmak için yalvaran bir paket gibi bağlanıyordu. Özellikle açık değildi, bu da onu çok daha cazip hale getiriyordu. Erkekler üzerindeki etkisini biliyordu ve bunun her santimi hesaplanmıştı.

Sadece çarpıcı değil, aynı zamanda büyüleyiciydi de.

Ve eğer görüntüsü bir erkeğin ilgisini çekmeye yetmiyorsa, keskin dili en büyük cazibeydi. Erkekler meydan okumaktan kendilerini alamazlardı ve o da kolay kolay tuzağa düşmezdi. Eğer bir erkek bu tuzağa düşmeye istekliyse, onu kazanmak başlı başına bir ödül olurdu. Ödülünü kazanmış olabilirdi ama ne pahasına? Bir kadına aşık olmak bir erkeği sadece zayıflatır ve düşmanlarına ona karşı kullanabilecekleri bir silah verirdi.

Kendimi asla bu kadar kolay teslim etmezdim.

Sanki bir işaretmiş gibi, masamdaki kalabalık alkışlarla patladı ve beni şimdiki zamana geri çekti. Barbut masasındaki çeşitli bahislere birkaç yüz dolar yatırmıştım. Rulocu arka arkaya bir düzine kez ödeme yapan sayıları tutturmuştu ve oyuncu arkadaşları için oldukça iyi bir ödeme biriktiriyordu. Şansımı zorlayacak biri olmadığından, paramı çekip kazancımı cebe indirme fırsatını değerlendirdim.

Kumar oynamayı sevmezdim ve paramı ödeme garantisi olan girişimlere yatırmayı tercih ederdim. Ancak bir masaya yaklaşımadan kumarhanenin etrafında dolanmak benim gibi bir adamın göze çarpmasına neden oluyordu ve mümkünse ortama karışmayı tercih ediyordum.

Masadan uzaklaşmadan telefonum çaldı. Hiç şüphe yok ki arayan Naz'dı ve bir güncelleme için beni kontrol ediyordu. El Zar olarak bilinen Nazario Vargas patronumdu ve beni on iki yaşında yanına aldığından beri bir baba figürüydü. Ona tanıdık lakabı Naz ile hitap etmesine izin verilen birkaç kişiden biriydim. Böyle bir cürette bulunan diğer herkes bir parmağını kaybediyordu.

Ben ona rapor verene kadar beklemek yerine aramasını bekliyordum. Sabırsızlığı canımı sıkıyordu ama bu konuda pek bir şey yapamazdım. Bana herkese güvendiği kadar güveniyordu, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Üzerimde gezinen varlığı bir tasma gibi hissettiriyordu. Uzun zamandır gözetime muhtaç bir çocuk değildim ama o bunu bir türlü kabullenemiyordu. İnsanlardan her zaman en kötüsünü beklerdi ama insanlar genellikle onun beklentilerini karşılardı, bu yüzden onu suçlayamazdım. Mükemmel değildim ama eğer birinin yanında rahat olabilecekse, bu ben olmalıydım. Yine de zaman geçtikçe daha da paranoyaklaşmıştı.

Kumarhanenin gürültüsünden mümkün olduğunca uzaklaşmak için oyun masalarının bulunduğu yerden odanın kenarına doğru bir yol açtım.

"Evet efendim," diye cevap verdim yürürken.

"Az önce Juan Carlos'la konuştum. Rusların saldırdığını ve beş adamını öldürdüğünü söyledi. Korkarım geçiş süreci umduğum gibi gitmiyor. Vegas'ta işler nasıl?"

"Her şey yolunda gitti. Eğer yedek planımızı uygulamamız gerekirse, bu bir sorun olmayacak."

Uzun bir süre sessiz kaldı, şüphesiz düşünürken yaptığı gibi çenesini ovuşturuyordu.

"Yıllar önce Martín Alvarez'i devirdiğimden beri bu kadar büyük bir işi üstlenmemiştim. Ne kadar gerekli olursa olsun, bu tür şeyler asla güzel değildir."

Naz, Sonora Karteli'nin iki liderinden biriydi. Başlangıçta üç kral, kartelin ittifakı altında bağımsız örgütler yönetiyordu ama ben onunla yaşamaya başlamadan önce Naz, Alvarez'i devirdi ve bölgesini gasp etti. Bana Alvarez'in zengin bir İspanyol soyundan geldiği ve kendisini diğer patronlardan üstün gördüğü söylenmişti. Naz bana nedenlerinden hiç bahsetmemişti ve umurumda da değildi. Bildiğim tek şey, ele geçirmenin kanlı olduğu ve Alvarez'in adamlarının geçişe

direndiğiydi.

"Meksika'nın neredeyse yarısını ve ABD'deki uyuşturucu ticaretinin yüzde seksenini kontrol ediyorsunuz. Emin misiniz

genişleme gerekli mi?" Sözlerime dikkat etmek zorundaydım. Naz başkalarının kendisine meydan okumasını hoş karşılamazdı ama mantıklı olmayan bir plana körü körüne uymak da benim doğamda yoktu. Operasyonların normal seyri sırasında bu nadiren sorun olurdu ama onun genişleme girişimi farklıydı. Kendimizi saldırıya açık hale getiriyorduk ve karşılığının buna değeceğini emin değildim.

Hat birkaç saniye boyunca sessiz kaldı.

"Senin lanet fikrini istediğimde, sorarım." Kırılmış her kelime bir uyarıydı.

Ona karşılık vermemek için çenemi sıktım. Bana kalırsa, yıllarca sadık hizmetim bana bir fikir hakkı veriyordu, ama o beni neredeyse yetiştirmiş olmasına rağmen bunu bu şekilde görmeyecekti.

İşle ilgili söz sahibi olmama izin verseydi bile bunun bir önemi olmazdı. Naz daha genişleme fikri tam olarak oluşmadan başarısına ikna olmuştu. Kardeşinin onu şüpheli bilgilerle beslemesinin de bir faydası olmamıştı - en azından ben öyle olduğundan şüpheleniyordum. Ne olursa olsun, söyleyebileceğim hiçbir şey onu caydıramazdı. Ona karşı çıkmanın tek yolu onu öldürmek olurdu ve ben muhalefetimi o kadar ileri götürmeye hazır değildim.

Naz'a ne kadar borçlu olduğumu kendime hatırlattım ve hayal kırıklığımla nefes aldım. "Evet, efendim. Anlıyorum. Nasıl devam etmemi istersiniz?"

"Gelecek hafta Morales ile yapacağım toplantı için Guaymas'a dönmeni istiyorum. O zaman planı ilerletiriz."

"Sabah ilk iş geri uçacağım."

Hat sessizdi ama Naz telefonu kapatmamıştı, ben de hâlâ söyleyecekleri varsa diye bekledim.

"Karşılaşacağımız tehlikeler tam da bu yüzden senin tam desteğine ihtiyacım var Primo. Bana sadakatini sorgulamak zorunda olmadığımı söyle."

"Her şeyi sana borçluyum, Naz. Her zaman yanında olacağımı biliyorsun." "Güzel. Yarın görüşürüz o zaman." Bu kez hat kesildi.

Bir kumarhane salonunun dışındaki deri döner koltuklardan birine uzanırken başımı arkaya attım ve bıkkın bir iç çektim. Meksika'nın en güçlü, en korkulan adamlarından biri olarak, böyle zamanlarda kendimi diğer erkekler kadar kapana kısılmış hissediyordum.

Ne diye sızlanıyordum ki?

Tanrı'dan daha zengindim ve dünya ayaklarımın altındaydı. Naz'la uğraşmak ödenecek küçük bir bedeldi.

Önceliklerimi kontrol altına almam ve huysuz bir çocuk gibi düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Bakışlarımı tekrar etrafıma çevirdiğimde, elimde hâlâ yanmamış puromun olduğunu fark ettim. O tatlı Küba yapraklarından bir firt tam da ihtiyacım olan şeydi. Ceketimin cebine uzandım ve boş olduğunu gördüm, ardından diğer ceplerimi yokladım ama çakmağımı bulamadım.

Onu masada çıkardığımı hatırladım ve Naz aradığında orada bırakmış olmam gerektiğini fark ettim. Kalabalığın arasından geçerek daha önce bulunduğum barbut masasına geri döndüm ve hem krupiyeye hem de pit patronuna gümüş çakmağımı gören olup olmadığını sordum. Bir şey çıkmadı.

Kaybı boktan gününe bağlamak üzereydim ki esmer kızın uzaklaşırken bana attığı o boğucu kırmızı sırtışı hatırladım.

Elleri boş.

Kesinlikle hayır. Kadın çakmağımı çalmamıştı. Beni tanıımıyordu ama hafife alınacak bir adam olmadığımı tahmin etmek zor değildi ve kesinlikle küçük hırsızlıklar için iyi bir hedef değildim. Olayı zihnimde tekrar canlandırdıkça, olanın tam olarak bu olduğundan giderek daha fazla emin oldum.

Fiş yığınım dokunmamıştı, yani paramın peşinde değildim. Küçük engerek, çakmağımı bir

açıklama olarak almıştı. Bir meydan okuma. Bir oyun.

Onun maskaralığına kapılmayacağıma yemin etmişim, ama bu farklıydı - en azından

Kendime söyledim. Bu bir saygı meselesiydi. Gurur. Ne tür bir adam bir kadının kendisinden çalmasına izin verir? Böyle bir suç için askerlerimizden birini vurabilirdim. Yaptıklarının üzerine gidilmemesine izin veremezdim.

Naz az önce bana talimatlar vermişti ama planlarımın raydan çıktığını görebiliyordum, bir de yılan gibi yaramaz gözleri olan, boğucu bir esmerin görüntüsü vardı. Naz'ı kızdırmamak için Guaymas'a geri dönecektim ama buluşmamızdan sonra ava çıkacaktım.

O küçük kızın ne yaptığından haberi yoktu, ama öğrenmek üzereydi.

Bölüm 3

Giada

Vegas'tan sıkıcı hayatıma döndükten iki hafta sonra, beni dairemnden çıkarmak için ailemle yemek yemeye başvurmuştum. Babamın New York'un en güçlü mafya babalarından birinin danışmanı olduğu düşünülduğünde, hayatımızın bu kadar normal olması şaşırtıcıydı. Böylesine sıradan bir günlük hayatımız varken, ailemin babamın mafyayla ilişkisini biz kızlardan bu kadar uzun süre saklayabilmesine şaşmamak gerekirdi.

Dışarıdan bakan biri için babam herhangi bir saygın iş adamı gibi görünüyordu. Bize kardeşi, amcam Enzo ile birlikte aile inşaat şirketinde çalıştığını söylerdi. Her zaman meşguldü ve para hiçbir zaman sorun olmamıştı, bu yüzden onu sorgulamak hiç aklıma gelmemişti. Şimdi bildiklerimi öğrenince, babamın daha ne kadar şey sakladığını merak ettim.

Kapalı kapılar ardında neler oluyordu? Babam ve amcamla ilgili daha fazla şey olduğu açıktı, ama ne? Tanıdığımı sandığım bu adamları delicesine merak ediyordum. Enzo Amca patron olmak için ne yapmıştı? İnsanları öldürmüş müydü? Politikacılara ve polise rüşvet mi veriyordu? Paralarını nasıl kazanıyorlardı? Kumardan mı? Uyuşturucu mu?

Babamın gizli hayatı hakkında ipuçları toplamaya çalışmışım ama o bu konuda çok ketumdu. Yıllarca iki dünyasını ayrı tutmak onu bir gizlilik ustası yapmıştı. Ne yazık ki onun için elma ağaçtan uzağa düşmüyordu. Sinsi olmakta ustaydım ve babamın diğer hayatı hakkında umutsuzca bilgi edinmek istiyordum çünkü onun kanunsuz kusurları beni daha az berbat hissettiriyordu. Dürtüselliğim ve otoriteye meydan okuma ihtiyacım sapkınlık değildi; bu özellikleri doğal olarak edinmişim. Onun suç faaliyetleri beni doğruluyordu.

Ben tam olarak olmam gereken kişiydim.

İnşaat büyüleyiciydi ve babamın bu yeni yönü hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. İzliyordum. Öğreniyordum. Babam her şeyi saklayamazdı; iş arkadaşlarının saygılı baş sallamaları ya da babamın arkası dönükken yerel bir restoran sahibinin ters ters bakması gibi.

Gözlemlerim ve Alessia'nın aktardığı bilgi kırıntıları arasında epeyce bir şeyi bir araya getirebildim. Al'ın nişanlısı Luca ona her şeyi anlatmamıştı ama bana gönderdikleri etrafımdaki havayı anlamama yardımcı oldu. Son birkaç haftadır etrafımdaki erkekleri geren bir şeyler vardı. Babamın kaşlarının arasındaki kırışıklıklar yüzünde kalıcı bir demirbaş haline gelmişti. Enzo'nun eski patronunun ona sırtını dönmesinin ardından yaşanan dram çözülmüştü, bu yüzden gerginliğin azalması gerekirdi. Ama ben tam tersinin doğru olduğunu gördüm. Ailem bana nerede olduğumla ilgili her zamankinden daha fazla soru soruyordu ve annemle buluştuğumda yanında bir koruma olduğundan emindim.

bir hafta önceki öğle yemeği.

Bir şeyler oluyordu ama babam bana hiçbir bilgi vermiyordu. Daha önce ona sorular sormaya çalışmışım ve bana kesin bir dille *aile* meselelerinin konuşulmayacağı söylenmişti. Sadece gözümü dört açmalı ve kendi başıma neler öğrenebileceğime bakmalıydım.

"Kilise nasıldı?" Masayı hazırlamasına yardım ederken anneme sordum. Annem hafta içi özel ayine gitmemi istemişti ama ben reddetmişim. Teselli olarak, ayinden sonra akşam yemeği için onlara geldim. Manhattan'dan Staten Island'a kadar araba sürmek tam bir baş belasıydı ama başka ne yapmam gerekiyordu ki?

"Gelmeliydin. Mesaj sizin için mükemmeldi. Peder Jacoby saygı hakkında konuştu

büyüklerin ve onların hayatındaki önemi." "Ben buradayım, değil mi? Bu saygı değil mi?"

"Senin ağzından bahsediyorum. Düşünmeden patladığında saygılı olmak zor."

"Benden değişmemi beklememen gerektiğini biliyorsun anne. Ben *umutsuz* vakayım, unuttun mu? Senin sözlerin, benim değil." Haftalar önce bana savurduğu sözlerin canımı yakmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Hiç şüphesiz bunun lafın gelişi olduğunu iddia edecekti ama ben onları kastettiğini biliyordum. Annemin titiz standartlarına asla uyamayacağım bir sır değildi.

Belki beni olduğum gibi kabul edebilseydi, daha yıpratıcı eğilimlerimi dizginlemeye açık olabilirdim. Saldırgan olabiliyordum ve sayamayacağım kadar çok kez ayağımı ağzıma sokmuştum. Bunu inkar edemem. Ancak annemin bu özelliklerimden nefret etmesi beni hiçbir şeyi değiştirmeme konusunda kararlı kıldı. Onun muhafazakâr yapısı beni atılgan olmaya daha yatkın hale getirirken, kurallara uyma ihtiyacı da her birini çiğnemek istememe neden oluyordu. Beni bu kadar aykırı yapan şeyin ne olduğundan emin değildim, ama büyürken anneme olabildiğince benzememenin zorunlu olduğunu hissetmiştim.

On üç yaşındayken, çok açık olduğu için üçgen kesimli bir bikini giymemi yasaklamıştı. Gizlice bir tane satın aldıktan sonra, onu yüzme partilerine kaçırdım ve annem beni bıraktıktan sonra kıyafetlerimi değiştirdim. O saçını kıvrırırsa, ben kendiminkini düz ütülerdim. Katolik onay derslerine girmem için ısrar etti, ben de Peder Jacoby bizi yalnız bıraktığında sınıf arkadaşım Patrick Murphy ile günah çıkarma odasında öpüştüm.

O beni ne kadar zorlarsa, ben de o kadar zorlardım. Bir psikolog bizim dinamiğimizle bir gün geçirebilirdi. Makaleler yazar ve her şeyi analiz ederdi. Belki bir gün bir psikiyatristle konuşur ve bu sorunları çözmeye çalışırdım ama şimdilik kendim olmaktan ve annemin kıvranışını izlemekten memnundum.

"Bu kadar yeter," diye araya girdi babam mutfağın önünden geçerken. "Uzun bir gün geçirdim ve ikinizin tartışmasını dinlemek istemiyorum."

Bazen Enzo Amca ve Lottie Teyze'nin benim ailem olmasını dilerdim. Çok daha rahatlardı ve Lottie Teyze çok eğlenceliydi. O ve annem çok iyi arkadaşlardı ama nedenini anlayamıyordum. Alessia ve benim de benzer bir dinamiğimiz vardı; Al daha çok anneme, ben de Lottie Teyze'ye benziyordum ama Al annem kadar gergin değildi. Annemin yanında takılmanın eğlenceli olacağını düşünemezdim. Yemekleri bile sıkıcıydı.

Limon biberli tavuk ve Brüksel lahanasını zihinsel bir homurdanma ile aldım. Aşçı falan değildim ama arada bir güveç yapsa ölür müydü?

"Giada, yukarı çıkıp Val'e yemeğin hazır olduğunu söyler misin?"

"Hallediyorum." Merdivenlerin yarısına kadar yürüdükten sonra avazım çıktığı kadar kız kardeşimin adını haykırdım ve annemin yüzünü buruşturduğunu düşünerek sııttım. Biz kızların sesimizi yükseltmesinden nefret ederdi ve ne zaman bağırsak gettoda yaşamadığımızı söyleyerek yaygara koparırdı. Onun iplerini bu şekilde çekmem çok adiceydi ama elimde değildi. Onların evinde olmak beni yeniden kavgacı bir genç gibi hissettirdi ve içeri girdikten beş dakika sonra beni azarlaması işleri daha da kötüleştirdi.

"Annemle yine mi kavgaya ettiniz?" Val merdivenlerden inmeye başlarken homurdandı. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Bu benim suçum değil."

"Saçmalık. Onun nasıl olduğunu çok iyi biliyorum, senin de nasıl olduğunu biliyorum. Kızgın ayıyı dürtmeye bayılıyorsun. Onunla aynı fikirde olmayabilirim ama tartışmak ve hayatımı zindan etmek gibi bir arzum yok."

"Yanlış yapmayan bir çocuk için bunu söylemek kolay," diye homurdandım.

"Yanlış yapmak bir şeydir, ama bunu yüzlerine karşı sergilemek başka bir şeydir. İtiraf edin, çatışmadan zevk alıyorsunuz."

Çenem düştü. "Etmiyorum! Sadece onun her kapisine boyun eğmeyi reddediyorum." Val inişini durdurup bana dik dik baktı.

"Her neyse," diye mırıldandım, arka cebimde çalan telefonumu çıkardım ve yanımdan geçerken kız kardeşimin gözlerini devirmesini görmezden geldim.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj aldım. **Seni bulamayacağımı mı sandın?**

Mesajı okurken kalp atışlarım birbirine karıştı. Bu da ne demek oluyordu? Kim bana böyle bir mesaj gönderirdi ki? Bir şaka ya da yanlış numara olabilirdi. Numarayı engellemeyi ve mesajı silmeyi düşündüm ama merakım daha ağır bastı. **Kimsiniz?**

Cevap yok. Çok garip. Genel olarak tehdit edici değildi, bu yüzden kendime korkmamamı emrettim. Mesaj için sonsuz sayıda olası açıklama vardı. Kahretsin, benimle dalga geçen eski bir lise sınıf arkadaşım da olabilirdi. Hiç belli olmazdı.

Telefonumu cebime geri soktum, derin bir temizleyici nefes aldım ve kendimi yemek odasına ve başka bir gergin aile yemeğine doğru zorladım.

"Annemle boktan bir ilişkim olması benim suçum mu sence?" Ertesi gün haftalık öğle yemeklerimizden birinde Alessia'ya sordum. Val'in söylediklerini düşünüyordum ve kuzenimin fikrini almaya karar verdim. En karanlık sırrımı bilmiyor olabilirdi ama beni herkesten daha iyi tanıyordu.

"Herhangi bir kişinin hatalı olduğundan emin değilim. Siz ikiniz sadece çok farklısınız." "Evet, ama sen ve ben farklıyız ve bu arkadaş olmamıza engel değil."

"Doğru, ama bir anne-kız ilişkisi çok daha karmaşıktır. İkiniz kavga falan mı ettiniz?"

"Dün akşam yemeğe gelmişim ve Val beni annemle tartışmaktan zevk almakla suçladı. Saçmaladığını düşündüm ama iddiasını inceledikçe neden anneme biraz daha fazla boyun eğmediğimi merak ettim. Dilimi ısırmak beni öldürmezdi." Alessia'nın sustuğunu fark edene kadar tabağımdaki yemeği ittim. Kafamı kaldırdığımda kuzenimin ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm.

"İşte bu kadar." Çatalını yere attı. "Seni bir doktora götüreceğim. Belli ki sayıklıyorsun."

Gözlerimi kıstım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ha-ha. Yani bunun benim hatam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, lafı ağzıma tıkma. Mia Teyze'nin pek de şefkatli olmadığını biliyorum ama senin de durumu kolaylaştırmadığını biliyorum."

"Sence o bana uygun olmadığım yönleri gösterdiğinde boyun eğip kabul mü etmeliyim?"

"G, bu konuyu sen açtın. Bana karşı savunmaya geçme." Al kaşlarını kaldırdı, pasifist kuzenimden alışılmadık bir uyarı.

Anlaşıldı.

"Tamam, özür dilerim. Sadece onun yanında başka nasıl davranmam gerektiğini anlamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bence hayatında başka bir şey olsaydı, bir iş ya da tutku olsaydı, her şeyi daha farklı görürdün. Sana neşe veren ve zihnini meşgul eden bir şey, böylece onun önemsiz iğnelemeleri o kadar önemli görünmezdi. Acıtmayacaklarını söylemiyorum ama başka öncelikleriniz olsaydı, onunla olan ilişkiniz bu kadar ağır olmazdı. Günlerini kaplıcalara giderek ve alışveriş yaparak doldurmakta iyi olduğunu söylediğini biliyorum ama ben buna katılmıyorum. Daha fazlasına ihtiyacın var."

İlk tepkim savunmaya geçmek oldu, ancak bunu bastırdım ve ne söylediğini düşündüm. Teoride iyiydi ama uygulama çok daha karmaşıktı. "Nasıl yapmam gerekiyor?"

Neye tutkuyla bağılı olduğumu anlamaya çalışıyorum. Senin Triton'da çalışmayı sevdiğin ya da Sofia'nın sanatı sevdiği gibi ilgimi çeken bir şey bulamadım. Belki de hiç tutkum yoktur." İştahımı kaybederek sandalyemde geriye doğru yığıldım.

Faturalarımı karşılayan ve lüks bir hayat sürmemi sağlayan bir güven fonum olduğu için yeterince şanslıydım ama Al'ın söylediklerinde doğruluk payı vardı. Özgürlüğümü sevdiğim ve günlük bir iş yerine tırnak randevularına gitmeyi tercih ettiğim konusunda büyük bir oyundan bahsediyordum. İstedğim kadar tatmin edici değildi. Hayatımda daha fazlasına ihtiyacım vardı ama bu boşluğu neyin dolduracağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bence bunu çözmenin tek yolu bir şeyler denemek. Belki farklı gönüllü fırsatlarını araştırabilirsiniz. Güneşin altındaki her hobi için her türlü sınıf var. Birkaçını deneyin ve ilginizi neyin çektiğini görün."

Derin bir iç çektim. Görev kulağa ürkütücü geliyordu ve ne kadar tığ işi yaparsam yapayım ya da bir aşevinde kahvaltı servisi yaparsam yapayım beni mutlu edemeyeceği hissinden kurtulamıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sinirli bir şeye. Alessia'nın asla anlayamayacağı bir şey.

Anladığımdan emin değildim.

"Pekala, ne yapabileceğime bakacağım, ama artık berbat hayatım hakkında konuşmak yok. Bana seninle ilgili yeni ne olduğunu söyle. Düğün için bir tarih belirledin mi?"

Yüzünü ıslık ıslık bir gülümseme aydınlattı. "Tam olarak değil. Plan yapmak için bolca zaman tanımak adına Eylül ayını düşünüyoruz, ancak kesin bir tarih belirlemedik."

"Lottie Teyze'yi planlamaya dahil olman için zorlayacak mısın?" Alessia'nın annesi etkinlik planlamak için yaşırdı.

Kahretsin, onun bile bir tutkusu var.

Bunun üzerinde çalışmam gerekecekti.

"Plan yapmasına kesinlikle yardım edeceğim. Artık kolay lokma Alessia yok. Bir düğün için tek şansım var ve bunun Luca ve benim istediğimiz gibi olmasını sağlamak istiyorum."

"Aferin sana! Benim küçük tatlı kuzenim geçen yıl içinde çok büyüdü."

Al muzipçe gülümsedi. "Bil bakalım şimdi sıra kimde?"

Başımı salladım. "Göreceğiz bakalım. Bu eğlenceden vazgeçtiğim anlamına gelmiyor, yani hala kendim olacağım. Bu arada, bence bu hafta sonu bir şeyler içmek için dışarı çıkmalıyız."

"Yarın kar yağacakmış," diye karşı çıktı.

"Tamam, o zaman Cumartesi dışarı çıkarız." Gülümsedim, etkilenmemiştim. "Diğer kızlara sorup katılmak isteyen olup olmadığına bakabiliriz."

"Tamam, ama sadece yollar kötü değilse. Bir kız gecesi için kıcıımı yırtmayacağım."

"Lütfen, daha Kasım ayındayız. Ne kadar kötü olabilir ki?"

O Cuma gecesi şehre 18 inç kar yağdı. Manhattan'ın tamamı kapandı, ancak sokak ekipleri ertesi sabah yolları temizledi ve yükselen sıcaklıklar buzlu kaldırımlarda sihirli bir etki yarattı. Cumartesi akşamı New York tüm hızıyla geri dönmüştü.

Sofia ve Camilla'yı nehre bakan en yeni bar olan Lotus Club'a yaptığımız geziyi tamamlamaları için işe aldık. Görünüşe göre, dışarıda bir geceye ihtiyacı olan sadece biz değildik. Bir gece önce herkesi eve tıkan kış fırtınasının ardından, kulüp müdavimleri sürüler halinde dışarıdaydı.

Tıklım tıklım dolu bir gece kulübünün yanı sıra, hava durumu gardırobumuzu da etkilemişti; dar

elbiseler ya da askılı topuklu ayakkabılar yoktu. Bunun yerine dar kot pantolonlar, deri botlar ve bir omzumdan sarkan bir kazak giyiyordum. Kendimi çok tatlı ve dans etmeye hazır hissediyordum.

"Önce bir içki içelim, sonra da dans pistine gidelim," diye seslendim kızlara bangır bangır çalan müziğin içinden.

Hepsi başını salladı ve kalabalığın arasından sıyrılarak iki aşırı çalışan barmenin talebe yetişmek için yarıştığı bara doğru ilerledik. On dakika sonra kızlarla geçireceğimiz geceye kadeh kaldırdık ve ben de soğuk votka martininin midemi ısıtmasının keyfini çıkardım.

Alessia, "Eğer bir erkek benimle dans etmeye kalkarsa beni kurtarmalısınız," diye emretti. "Bunun teknik olarak hile olmadığını biliyorum ama yanlış geliyor."

"Tamamen anlıyorum," dedi Sofia. "Umarım hep birlikte dans edersek yalnız kalırız."

Alay ettim. "Kendi adınıza konuşun! Dans pistinde ateşli birinin bize katılmasından daha çok istediğim bir şey yok. Şimdi içkinizi için ve dışarı çıkalım."

Al başını salladı ama içkisinin geri kalanını içti. Birbirimizle dans ettik, müziğin ritmine uyarak döndük ve birimiz aptalca bir dans hareketi denediğinde histerik bir şekilde güldük. Kısa süre sonra birkaç erkeğin dikkatini çektik, içlerinden biri küçük çemberimize girecek kadar cesurdu.

Fena görünmüyordu ve iyi bir dansçıydı, bu yüzden öne doğru ilerledim ve kollarımı omuzlarına doladım. Sıcak elleri belimde kenetlendi ve dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle beni kendine çekti. Tutuşuyla gevşedim ve hareketlerimizi yönlendirmesine izin verdim.

Şarkı daha yavaş bir ritme geçtiğinde, bana adını söylemek için kulağıma doğru eğildi, ama sözleri hiç kaydedilmedi. Odanın öbür ucunda omzunun üzerinden gördüğüm şey dikkatimi dağıtmıştı.

Bir adam küçük bir merdiven setinin üzerinde, kalabalığın üzerinde kıpırdamadan duruyordu. Kravatsız koyu renk bir takım elbise giymişti ve aç bakışları avına kilitlenmiş bir avcı gibi üzerime çevrilmişti. Yanıp sönen lazer ışıkları ve aramızdaki mesafe görmemizi zorlaştırıyordu ama anında tanıdığım için içim kıpır kıpır oldu.

Kumarhanedeki adam. O adamdı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Emin olamadan dans partnerim geri çekildi ve görüşümü engelledi. Parmak uçlarımda yükseldim ve etrafını görmek için zorlandım, ama diğer adam iz bırakmadan gitmişti.

"İyi misin?" diye sordu dans partnerim yüz hatlarına kazınmış bir şaşkınlıkla.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim dalgınca. "Sadece tanıdığım birini gördüğümü sandım." Adamı gerçekten görüp görmediğimi ya da sadece hayal mi ettiğimi anlamaya çalışarak odayı taradım. O olabilir miydi? Şansı neydi?

Seni bulamayacağımı mı sandın? Günler önce yazdığım mesajdaki şifreli kelimeler zihnimde canlandı.

Vay anasını.

Olamazdı. O mesajı aldıktan sonra bir şeyler hayal ediyordum, hayal gücümü serbest bırakmışım. Hiçbir erkek basit bir çakmak çaldı diye bir kadını ülkenin öbür ucuna kadar takip etmezdi.

Üzerinde bir gravür bile yoktu!

Hayır. Bu imkansızdı. Zihnim bana oyun oynuyordu ve akla yatkın tek açıklama buydu.

Bölüm 4

Primo

Giada'yı kulübe kadar takip ettiğimde ne beklediğimden emin değildim. Gözyaşları ve aceleyle dilenen bir özü içeren bir yüzleşme mi? Belki de kendinden emin bir kadının yaptıklarının sonuçları olduğunu fark ederek titrediğini görmenin verdiği kendini beğenmiş bir tatmin. Beklemediğim şey ise onu başka bir erkekle dans ederken gördüğümde içimi kaplayan öfkeydi.

O küçük bir hırsızdı. Bırakın herkesin içinde giyinik dans etmeyi, kendini saat başı kiraya vermesi bile beni rahatsız etmemeliydi. Kulübe girdiğinde, muhtemelen dans edeceğini biliyordum, ancak grubundaki kızlarla takılacağını varsaymıştım. Gölgelelerin arasında küstahça oturup onu izledim ve cehaletinin tadını çıkardım -öldürmeye gitmeden önce faresiyle oynayan bir kedi gibi- ta ki o küçük grubunu dans pistine götürene kadar.

Vücudumdaki her kas gerildi, sertleşti ve harekete geçmek için kıvrıldı. Hoparlörlerden bangır bangır yükselen şarkı daha bitmemişti ki bir adam sinsice kadının yanına sokuldu. Buna katlanmak yeterince zordu ama kadın adamın omuzlarına uzanıp vücutlarını birbirine bastırmasına izin verdiğinde, ateşli bir öfke beni ayağa kaldırdı.

Beni odanın öbür ucuna fırlayıp yumruğumu adamın suratına indirmekten alıkoyan tek şey Giada'nın beni gördüğünde verdiği beklenmedik tepkiydi. Şok olmuştu, sanki göz göze geldiğimiz anda etrafındaki dünya yok olmuş gibiydi.

Bundan daha fazlası.

Sanki okyanusta sürükleniyormuş gibi görünüyordu ve ben onun tek hayatta kalma şansıydım. Sadece özlem değil. Çaresizlik.

Beklenmedik tepkisi kanımı kaynatan ateşi anında yatıştırdı. Yeniden toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı, onun görüş alanının hemen dışında kalarak uzaklaştım. Kalabalık odada beni boş yere aradı, yerimi tespit edemedi ama ben gözlerimi ondan hiç ayırmadım.

Çok güzeldi, dudakları hafifçe ayrılmış ve saçları savrulmuştu. Açık bir elbise giymemiş olabilirdi ama kumarhanede olduğu kadar baştan çıkarıcıydı. Benden çaldığını öğrendikten sonra onu bu kadar çekici bulmayacağımı söylemişim kendime, hatta düşündüğüm kadar güzel olmadığına inanarak kendimi kandırmıştım ama hepsi yalandı. Hatırladığım kadar çarpıcıydı ve izini bulduktan sonra günlük hayatını gözlemlemek ilgimi daha da arttırdı. Nadiren bir kadın ilgimi çekerdi.

Yine de bunu aklımdan çıkaramıyordum.

Her şeyi mahvediyordu.

Kulüpte olmamalıydım. Emirlerim vardı ve Naz onları görmezden geldiğimi öğrendiğinde çok kızacaktı. İnatçı ve boyun eğmez biriydi. Planlarımızdaki küçük bir sapmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine kendimi ikna etmişim. Meksika'ya döndüğümde, o benim kısa sapmamı atlatacaktı ve ben de kan dolaşımımı zehirleyen küçük engerek yılanıyla başa çıkmış olacaktım. Sonunda herkes için en iyisi olacaktı. Şey... belki herkes için değil. Giada hoşuna gitse de gitmese de sonuçlarını kabullenmek zorunda kalacaktı.

Ne tür bir ceza vermeyi planladığımdan bile emin değildim, ama korku temel bir bileşendi. Benimle uğraştığı için pişman olmasını istiyordum. Erkekleri tuzağa düşüren siren gibi cazibesinden pişman olmasını. Sorumluluklarını bir kenara bırakmalarını ve sadakatlerine meydan

okumalarını sağladım. Pişman olmasını istedim.

bana aynı şekilde yaklaşıyordu çünkü o zamandan beri onu düşünmeden edemiyordum.

Gözlerindeki korkuyu gördüğümde ve benden uzaklaştığında büyü bozulacak ve hayatıma devam edebilecektim.

Kendimi çok daha kontrollü ve kararlı hissederek koridordan tuvaletlere doğru ilerledim ve bir plan yaptım. Kadınlar tuvaletinin karşısındaki kapı kilitliydi ama böyle durumlar için cüzdanımda sakladığım bir aletle kolayca açılabilirdi. İçeride ihtiyaçlarım için mükemmel olabilecek bir depo odası vardı.

Tuzak kurulduktan sonra, Giada'ya göz kulak olabileceğim bir yerde beklemeye başladım. Yarım saat sonra tuvalete gittiğinde onu takip ettim ve kapının yanına konuşlandım. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyordu. Tuvaletten çıkar çıkmaz elimle ağzını kapattım ve onu depoya doğru ittim.

Bir an için mücadele edemeyecek kadar şok olmuştu, dik durmak için çabalıyor ve avucumun içinde soluk soluğa kalıyordu. Damarlarım adrenalinle doldu. İki haftadır bu anı bekliyordum, Giada'nın izini sürüyor ve doğru anın gelmesini bekliyordum. Şimdi, onu kollarımın arasına almıştım ve merhametime bırakmıştım.

Gücün acelesi sarhoş ediciydi.

Neşelendirici.

Bağımlılık yapıyor.

Depo odasının ışığı hareket dedektörüne ayarlıydı, bu yüzden kapı açıldığında sert floresan ışığı odaya doluyor ve gözlerim kulübün loş ışığına alıştığı için görmemi zorlaştırıyordu. Uzaktaki duvar malzeme raflarıyla kaplıydı ve kovalardaki paspaslar, süpürgeler ve süpürgeler sıkışık odanın ortasını dolduruyordu. Bu benim için sorun değildi. Tek ihtiyacım olan meraklı gözlerden uzak küçük bir alandı.

Odaya girer girmez kapıyı çarparak kapattım ve Giada'yı döndürdüm. Sırtını kapının yanındaki duvara yaslayarak elimi hemen ağzının üzerine koydum. Kulüp gürültülüydü ama çığlık atarsa koridordaki insanlar tarafından kolayca duyulabilirdi.

Gözlerimiz buluştuğu anda şok ve korku yerini tanıma ve... öfkeye mi bıraktı? Geniş gözleri zümrüt rengi bir öfkenin sert yarıklarına dönüştü ve çırpınmayı bıraktı, sırtı sertleşti ve kasları gerildi.

Kimdi bu lanet olası cüretkar kadın?

Benden çalmıştı ama yine de sanki ben hatalıymışım gibi bana dik dik bakmaya cüret ediyordu. Onu yüksek atından indirmek mi yoksa görkemli ayaklarına kapanmak mı istediğimden emin değildim. Tıpkı daha önce olduğu gibi, içimde çelişkili duygulardan oluşan bir cehennemi harekete geçirdi.

Bakışlarını sabit ve inatçı bir şekilde tuttum. Cesurdu, hakkını vermeliydim ama fazla cesaret aptalca olabilirdi. Bazen ne zaman boyun eğeceğini bilmek iyidir. Bana karşı durdukça, ilkel tarafım onu daha çok fethetmek istiyordu.

"Birileri çok yaramaz bir kız olmuş," diye mırıldandım, keskin narenciye kokusunu içime çekerek. "Benden çalarak bir açıklama yaptığını mı sandın? Eminim benimle oynayacak bir adam olmadığımı anlamışsındır, yani kendine çok güveniyor olmalısın. Tahmin etmem gerekirse, bunun insanlardan çalmak için ilk girişimin olmadığını söyleyebilirim, ama seni ilk yakalayanın ben olduğuma bahse girmeye hazırım. Suçlarınla yüzleşen ilk kişi."

Gözleri parladı ve burun delikleri hafifçe açılarak bana cevabımı verdi.

Dudaklarımın kenarları iğneleyici bir gülümsemeye dönüştü. "Bu sefer biraz fazla küstahlaştın. Biraz fazla ukala. Tanımadığın birinden bir şey çalmak başını büyük belaya sokabilir. Ben

insanların saygısızlık edeceği bir adam değilim."

Giada sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi meydan okurcasına çenesini kaldırdığında, bunun ne olabileceğini duymak için utanç verici bir şekilde hevesliydim. Gözlerimde bir uyarıyla elimi yavaşça ağzından çektim.

"Aptalca bir çakmaktı. Senin için bu kadar önemliyse, geri verebilirim."

"Bunun çakmakla bir ilgisi yok. Sana söyledim, bu saygıyla ilgili." *Ve doymak bilmez bir şehvet*, ama bunu ona söylemeyecektim. Onun için ne kadar zor olduğumu bilirse, bu ona benim üzerimde güç verirdi ve bu bir seçenek değildi.

"Yani, beş dolarlık bir bibloyu aldığım için bana ders mi vereceksin? Bu çok saçma." Sözlerini sahte bir öfkeyle bana doğru tükürdü, ama sesindeki haince titreme, altında yatan korkuya ihanet ediyordu.

"Daha azı için adam öldürdüm."

Çenesi kapandı, gözleri parladı. "Babam Lucciano suç ailesinin patronu Enzo Genovese'nin danışmanıdır. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? Benimle uğraşırsan, İtalyan mafyasıyla da uğraşırsın." Sanki en büyük kozunu oynamış gibi dudaklarını ince, memnun bir gülümsemeyle birbirine bastırdı.

Yavaşça elimi kaldırdım ve parmaklarımın ucuyla şakağından başlayıp elmacık kemiğinin yumuşak çizgisi üzerinden kıvrılarak güçlü ama kadınsı çenesine kadar indim, ardından boynunun narin derisi üzerinde gezindim ve elimi nazikçe boğazına yerleştirdim. "Bu kulüpteki tüm erkekler arasında babanın kim olduğu umurunda olmayan tek kişi muhtemelen benim."

Ona söylemediğim şey, zaten biliyor olduğumdu. Ailesinin kimliği onun gizemini daha da arttırmıştı. Neden parası olan biri yabancılardan ıvrır zıvrır çalma ihtiyacı hissedirdi? Suç dünyasında büyümüş olmak gerçekliğe bakışını mı çarpıtmıştı, yoksa daha çok heyecanla mı ilgiliydi? Giada Genovese sadece hayatın daha karanlık, daha tehlikeli tarafına mı özlem duyuyordu?

"O zaman sen delisin," diye tısladı.

"Bana daha kötüler de söylendi."

Giada çırpındı, depoya girdiğinden beri ilk kez bana karşı zayıf bir mücadele girişiminde bulundu. Yüzü hâlâ küçümsemeyle kaskatı kesilmişti ama vücudu korkuya teslim oluyordu. "Kız kardeşim ve kuzenlerim burada benimle birlikte. Henüz aramadılarsa beni aramaya başlayacaklar."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ağzımı kulağına yaklaştırarak alçak sesle sordum.

Odadaki tek hareket müzikten gelen ritmik titreşimler olana kadar hareketleri durdu.

"Bence kimsenin bizi bulmasını istemiyorsun. Sanırım bir gün benim gibi birinin sizi bulacağını ve işlediğiniz suçların hesabını vermenizi sağlayacağını umuyorsunuz."

Kaotik gece kulübünün derinliklerine gömülmüş izole baloncüğümüzün anormal durgunluğunda nefesi titriyordu. Duvarları delip geçen bas sesi, isyan eden kalbiyle aynı çılgın hızda çarpıyordu. Dışarıdaki çılgın enerji ile bizim gergin sessizlik kozamız arasındaki zıtlık duyuları büyütüyordu. Sanki evrenin kendisi bu anın dokunaklılığını biliyormuş gibi zamanın kendi sürekliliğinde teklemesine neden oldu. Dünya'nın ekseni hiçbir şey anlam ifade etmeye kadar eğildi.

O sonsuz saniyeler içinde bir değişim meydana gelmişti. Muazzam ve felaket bir şey.

Ezici ve ilahi.

Giada'nın gözlerinin etrafındaki gergin çizgiler yumuşadı ve göz bebekleri, geriye kalan tek renk koyu orman yeşili bir halka olana kadar genişledi. Cesaretini topluyormuş gibi uzun ve sakin bir nefes aldı, sonra dudaklarını araladı.

"Peki ya haklıysan?"

Kelimeler bir fısıltı gibiydi. Titrek bir nefesten çok daha fazlasıydı ama çok daha fazlasıydı.

Onlar isteksiz bir itiraftı.

Teslimiyet.

Giada'nın bakışları hâlâ temkinliydi ama yüz hatlarına yeni bir ihtiyatlı kırılğanlık yerleşmişti. Onu yanlış okumadığımdan emin olmak için kaleydoskopik bakışlarının derinliklerine baktım ama alay yoktu, sadece arzu vardı.

Sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi, yırtıcı içgüdülerim ödülümü almam için bana bağıırıyordu. Açgözlülükle sunulan şeyi ele geçirmek için. Ama zafer sarhoşluğuyla bile, ona olan açlığima boyun eğmenin felaket olacağını biliyordum.

Onun kararlılığını test etmeye ve felaketten kaçınmak için bize son bir şans vermeye karar vererek, aramızda bir ayak boşluk bırakarak kendimi ondan uzaklaştırdım. Beni geriye, kovaların üzerine doğru itebilir ve böylece kaçmak için bolca zaman kazanabilirdi ama yapmadı. Arsız baştan çıkarıcı kılını bile kıpırdatmadı.

"Arkanı dön," diye sertçe emrettim, sesimdeki çakıllar kontrolümdeki kaymayı ele veriyordu. Giada içten içe tartışırken bakışlarımı tuttu.

Duruşumu yumuşatmayı ya da ona herhangi bir güvence vermeyi reddettim. Onu şımartmak için orada değildim. Eğer şeytanla oynayacak kadar cesursa, onunla dans edecek cesareti de toplayabilirdi.

Sonunda dudakları kararlılıkla büzüldü ve yüzünü duvara dönmek için döndü. "Burada tam olarak ne yapıyoruz?"

"Dediğimi yapıyorsun ve soru sormuyorsun." Ona verebileceğim tek cevap buydu çünkü başka bir cevabım yoktu. Ne yaptığımız ya da bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Omzunun üzerinden baktı. "Bu da ne demek oluyor? Bana zarar vermeni istemiyorum." "Bunu benden çalmadan önce düşünmen gerekmez miydi?"

Giada geri dönmeye başladı.

"Dur," diye bağırdım ve onu olduğu yerde dondurdum. "İşimiz bittiğinde canını yakabilecek tek şey gururun olacak. Kadınlara şiddet uygulamak gibi bir alışkanlığım yok. Gitmek istiyorsan git, ama yaptıklarının sonuçlarını kabul edecek gücün varsa arkanı dön ve ellerini duvara koy."

İtaat etmeden önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. Onun irademe boyun eğişini, emirlerime itaat edişini izlemek göğsümde güçlü bir erkeksi gurur fırtınası yarattı. Sanki bir dağa tırmanmış ve en yüksek zirvesinde durarak dünyanın geri kalanının üzerinde yükselmiş gibi canlanmış hissettim.

Bu dişi aslan kendini bana veriyordu ve ben de alabileceğim her şeyi alacaktım.

"İşte iyi bir kız," diye mırıldandım, arkasından yaklaşıırken. Ellerim beline doğru kaydı ve ağzım açıkta kalan omzunun pürüzsüz tenine indi ama onu öpmedim. Sadece keskin ve tatlı kokusunu içime çektim ve dudaklarımı boynuna ve kulağına doğru yaklaştırdım. "Kumarhanedeki konuşmamızdan sonra kendime seni görmezden gelmemi söyledim. Sana yapmak istediğim her kirli şeyi unutup işime odaklanmamı söyledim, ama ne yaptığını fark ettiğimde, bu çok fazlaydı. Seni bulmak zorundaydım."

Giada sözlerimle eğildi, boynuna daha fazla erişebilmem için başını eğdi.

Ellerimi indirdim, kot pantolonunun ön tarafına doladım ve kasten üst düğmeyi açtım. "Benim için çoktan ıslandın mı? Öğrenelim mi?" Fermuarı indirdim, sonra elimi pantolonunun içine soktum ama ipek külotunu aramızda bıraktım.

Dokunuşum dudaklarından soluk soluğa bir inilti çıkardı. Külotu sıırılsıklam olmuştu.

"Birileri oyunlarında biraz sapkınlığı seviyor. Korkunun tadı seni tahrik ediyor mu, Giada? Bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmemek seni azdırıyor mu?" Elimi geri çektim ve pantolonunu

kavrayıp iç çamaşırıyla birlikte kalçalarından aşağı çektim.

Ani hareket karşısında nefesi kesildi ama ellerini duvardaki yerinden hiç kaldırmadı. "O gece beni reddettin. Ben sana geldim ama sen beni reddettin."

"O zaman da söylediğim gibi, seni istemedim." Yuvarlak poposuna hayranlıkla bakmak için arkama yaslandım,

Avucumu kışının esnek kıvrımlarında gezdirdiyordum. "Ama bu seni durdurmadı, değil mi? Gidip kafamı karıştırmak, önceliklerimi yeniden düzenlemek zorundaydın." Hızlı bir hareketle geri çekildim ve elimi sert etine sertçe indirdim, ses kapalı alanda yankılandı. Elim hemen suçun işlendiği yere döndü ve kızgın tenini okşamaya başladı.

Giada'nın kendisine vurulmasına nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Onun gibi güçlü iradeli birinin aşağılandığı için öfkelenmesi, öfkelenmesi tamamen mümkündü. Daha iyi bilmeliydim. Giada tanıdığım diğer kadınlara benzemiyordu.

Tepkileri tahmin edilemezdi.

Ağlamadı ya da bana küfretmedi. Kaçmak için mücadele etmedi ya da hamle yapmadı. Hayır. Küçük baştan çıkarıcı, aletimin fermuarıma karşı acı verici bir şekilde şişmesine neden olan gırtlaktan bir inilti çıkardı. Duygularını saklamıyor ya da bir erkeğe duymak istediğini düşündüğü şeyleri vermiyordu. Evcilleşmemiş ve hamdı ve ben bu saflığın her bir parçasını fethetmek ve sahiplenmek istedim.

Bu beni öfkелendirdi.

Bir kadın gündemimde yoktu ve bir ilişki hayatıma uymuyordu. Bırakın bir yuva kurup aile kurmayı, kız arkadaş edinecek bir adam bile değildim. Öfkem arzumla birleşerek fırtınalı bir duygu patlamasına yol açtı.

Geri çekildim ve diğer yanağına ikinci bir darbe indirdim, nefes alışım hızlandı ve ağırlaştı. Kontrolümü kaybediyordum. Bu kadın beni aynı anda hem durdurulamaz hem de tamamen güçsüz hissettiriyordu.

Elim kalçalarının arasına inip sıcak merkezini aradığında, bulduğum şey tüm aklımı başımdan aldı. Giada sadece ıslak değildi; uyarılmışlık damlıyordu. Şehvetinin kalın, yapışkan kanıtı uyluklarının içini kaplamıştı.

Bu çok fazlaydı.

Bu cazibeye daha fazla dayanamayarak elimi uzatıp onu önden kavradım, açıklığını buldum ve içine girdim. "Kahretsin, Giada. Sen bütün fantezilerimin gerçeğe dönüşmüş halisin." Boştaki elimi göğsünün etrafına sardım, parmaklarımla onu becerirken onu kendime çektim. Parmaklarım içindeki hassas noktayı bulurken, avuç içim onun sert sinir demetine sürtünüyor, masaj yapıyor ve ondan gelen zevkin her onsunu ikna ediyordu.

Giada dokunuşum karşısında kıvrandı. Başını omzuma yasladı ve kışını azgın ereksiyonuma dayadı. Duyarlı olmaktan çok daha fazlasıydı. O dizginlenmemiş ve özgür bir cinsel tanrıçaydı. Her ne kadar sikimi içine sokmak istesem de, bu büyük bir hata olurdu.

Onu parmaklamak bir şeydi, ama içine girmek kaderimi belirleyecekti. Umutsuzca bağımlı hale gelebilirdim ve bunun olmasına izin veremezdim. En azından kontrolümün küçük bir parçası hâlâ elimdeydi.

Bunun yerine, taşaklarımdaki ağrıyı hafifletmek için aramızdaki sürtünmeyi kullandım, bana karşı sıkıca çekildi ve serbest bırakılması için yalvardım ve dikkatimi Giada'nın parçalandığını görmeye odakladım.

Çok beklemem gerekmedi.

Birkaç dakika içinde nefes alışları sıg pantolonlara dönüştü ve bacakları altında titredi. "İşte bu, küçük canavar. Ellerimi döllerinle kirlet."

Sözlerimle patladı, haykırdı ve o kadar keskin bir şekilde kasıldı ki, bizi dik tutmak için geri adım atmak zorunda kaldım. Ben her küçük kasılmayla dalga geçerken vücudu yavaşça yumuşadı, ta ki gerçekliğe dönene ve ne yaptığının ve kiminle birlikte olduğunun farkına varana kadar.

Eğilip kendi ağırlığını desteklediğinde, külotuna ve kot pantolonuna uzandım ve onları

kalçalarının üzerinden geri çektim. Vücudu hâlâ benden uzağa bakıyordu ama omzunun üzerinden bana bakmak için döndü.

Bir adım öne çıktım, ona hafifçe çarptım ve önünü duvara yaslamaya zorladım. "Çakmak sende kalabilir," diye fısıldadım saçlarına. "Çok daha çekici bir şey buldum. Seni arayacağım."

O bir şey söyleyemeden odadan çıktım ve kulübün içinde kayboldum.

Bölüm 5

Giada

Deponun kapısı arkasından çarparak kapandı ve beni şaşkın ve yalnız bıraktı. Kimyasalların keskin kokusu ancak o zaman fark edildi. Metal raflara yığılmış temizlik malzemelerine baktım ve az önce ne olduğunu merak ettim.

Gerçekten az önce bir kulüpte garip bir sapık tarafından parmakla mı becerildim? *Vay anasını!*

Eğer yanaklarım zaten kızarmamışsa, alevler içinde kaldılar; domates gibi kızardığıma şüphe yoktu. Neden? Utanmış mıydım? Tam olarak değil. Bir kadının da bir erkek kadar sıradan seks yapmaması için hiçbir neden göremiyordum. Tek gecelik ilişkiler benim alışkanlığım değildi, ama olduğu biliniyordu.

Az önce olanlar farklıydı. Bu adam Bumble'da tanıştığım biri değildi. Ondan çalmıştım ve o da benimle yüzleşmek için ülkenin öbür ucuna kadar beni takip etmişti. Beni cezalandırmak için.

Ve ona izin verirdim.

Daha önce de bana şaplak atan ya da baskın davranmaya çalışan erkekler olmuştu ama nadiren kanmıştım çünkü bu oyun sahte olamazdı. Erkekler genellikle kendilerini iddialı olarak düşünmekten hoşlanırlardı, ancak bunu başarmak için gerekli otoriteye ve özgüvene sahip olan birine henüz rastlamamıştım.

Şimdiye kadar.

O adamın varlığının her bir yönü güç yayıyordu. Kontrol.

Hayatımda bir kez olsun itaat etmek istedim. Tüm meydan okuma düşünceleri engin bir beklenti denizinde boğuldu. Çıplak tenim farkındalıkla diken diken oldu ve avuç içi kıcıma çarptığında, vücudumda bir his seli oluştu.

Sanırım bir gün benim gibi birinin sizi bulacağını ve işlediğiniz suçların hesabını soracağını umarak bir şeyler yapıyorsunuz.

İddiasındaki doğruluk yüksek sesle çınladı. Yoksa neden bir şeyler alayım ki? Evet, işlediğim suçlardan paçayı sıyrmanın heyecanı keyfimin bir parçasıydı ama yakalanma konusunda da hastalıklı bir merakım vardı. Değersiz eşyaların çalınması, eğer kişi nesnenin alındığını asla bilmezse, o kadar da heyecan verici değildi. Özellikle de onun ne yaptığımı bilmesini istiyordum. Beni takip etmesini beklemiyordum ama ben olduğumu bilmesini istiyordum. Beni hatırlamasını istedim.

Ondan kurtulmak istemediğim halde iddialarını reddetmenin ve onunla savaşmanın ne anlamı vardı? Onun tüm ilgisine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmek istiyordum.

Heyecan sınırların dışındaydı.

Ama korku da öyleydi. Babamın mafya faaliyetlerini bir yabancıya anlatmayı planlamamıştım ama beni tam anlamıyla köşeye sıkıştırmıştı. Elimdeki tek silah buydu ama tehdidim karşısında irkilmedi bile. Dehşet vericiydi ama bir şekilde bu korku aynı zamanda heyecan vericiydi. İlk konuşmamız farklı bir şekilde ilerleseydi Vegas'ta onunla yatmak isterdim. Beni kovalaması karşılaşmamızı çok daha erotik hale getirmişti.

Şehvet korkunun yanında nasıl hayatta kalabilirdi? Delirmiş miydim? Diğer kadınlar korktuklarında tahrik oluyorlar mıydı? Belki de annem haklıydı ve yardıma ihtiyacım vardı.

O dolapta yüzlerimiz santimlerce ayrıyken ve bakışlarındaki yoğunluğu görebildiğimde, o

elektrik enerjisinin odağı olmak dönüştürücü hissettirdi. Hayal edebileceğimden çok daha yüksekti ve şimdi daha fazlasını istiyordum.

İrtibatta olacağını söyledi ama bu ne anlama geliyordu? New York'ta mı kalıyordu? Hatta New York'tan

Vegas'ta mı yoksa başka bir yerde mi yaşıyordu? Beni bir daha nerede bulacaktı? Korkmamalı mıyım?

Kot pantolonumun düğmelerini iliklerken, sorular ve duygular her yönden üzerime saldırdı. Onları bir kenara bırakıp kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Kuzenimin beni arayacağını söylediğimde yalan söylememiştim. Eğer Alessia'yı biraz olsun tanıyorsam, polisleri aramaya çok yaklaştı.

Depodan çıktığımda etrafımdaki dünya değişti ve çok daha az tanıdık bir resim oluşturacak şekilde yeniden düzenlendi. Kulüp fiziksel olarak aynıydı ama her şey yeni ve heyecan verici bir parlaklık kazanmıştı. Etrafımdaki yüzleri incelerken, karanlık köşelerde dikkatli gözler aradım ve biri bana her çarptığında sıçradım.

Onunla on dakika geçirdim ve hayatım tanınmaz hale geldi. Yüzüm geniş bir sırıtişla yarıldı.

"Neredeydin? Her yerde seni arıyordum," diye azarladı Alessia beni barın yanında gördüğünde.

Kısa bir süre ona dolaptaki sevişmemi anlatmayı düşündüm ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. "Sadece bir dakikalığına dışarı çıktım. Sana daha önce söylemediğim için çok üzgünüm."

"İyi misin?" diye sordu, kaşları aniden endişeyle çatılmıştı. "Evet, sadece biraz başım ağrıyor. Sanırım eve gidebilirim."

"Sensiz kalmama gerek yok. Ben sadece seninle ve kızlarla birlikte olmak için buradayım. Hadi onları bulalım ve buradan gidelim."

Sıcak bir sarılmayla kollarımı ona doladım. "Teşekkürler, Al. Seni dışarı sürüklediğim ve sonra da kaçtığım için tekrar özür dilerim."

"Biliyorsun, zaten kulüplerle aram iyi değildir. Şimdi gel bakalım." Elimi tuttu ve beni Sofia ile Camilla'nın bir masada toplandıkları yere götürdü.

Yürürken barda adamı aradım, hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum. Beni izliyor muydu? Bu düşünce aklımı başımdan aldı. Diğer kızları zar zor fark ettim ve Alessia beni ön girişe ve bekleyen bir arabaya sürüklerken dalgınca takip ettim. Babası kızlarının kendi sağladığı şoförleri kullanması konusunda ısrarcıydı. Bu, Enzo Amca'nın bu kadar ileri gitmeyen babamdan daha katı olduğu birkaç yoldan biriydi.

Eve dönerken bir yığın soru üzerinde düşünmeye devam ettim. Beni nasıl bulmuştu? Neden peşimden gelmişti? Sadece çakmağını çaldığım için miydi, yoksa başından beri beni mi istiyordu?

Kulüpteki kaçamak hayatımın en erotik anıydı ve adamın adını bile bilmiyordum. Aslına bakarsanız, onu tanımamak bile bu anı bu kadar heyecanlı kılıyordu.

Bunun normal olması mümkün değil.

Sizi takip edip yakaladıktan sonra bir yabancıyla birlikte olmayı hayal etmek bir şeydi, ama gerçekten o durumda olmak farklıydı. O adam için ıslanmak ve onun dokunuşunu arzulamak. Kendime asla kırılmış demezdim ama açıkça anormaldim. Korkmuş olmalıydım ve bir dereceye kadar korkmuş olsam da, aynı zamanda delicesine tahrik olmuşum.

Etkileşimimiz yumuşak ya da tatlı değildi. İlkel ve çiğdi ve her saniyesine bayıldım. Alessia'nın şoförü beni apartmanıma bıraktı. Gözlerimi kırpmadan asansöre doğru yürüdüm, Karmakarışık bir pus içinde katıma çıkıyordum. Dikkatimi ancak kapıma yaklaştığımda toplayabildim ve adamın muhtemelen nerede yaşadığını bildiğini fark ettim.

Omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti süzüldü ve bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Muhtemelen her ikisinden de sağlıklı bir doz.

Kapıyı açıp etrafa bakındım ama içerisi boş görünüyordu. Şimdilik yalnızdım.

Dairemi yenilemek için neredeyse bir yıl harcadıktan sonra, onu sevdim. Bir evde yaşamak

bir fedakarlıktı.

O uzun aylar boyunca pis bir kiralık evdi ama buna değmişti. Yerleşim planından boya renklerine ve demirbaşlara kadar evimle ilgili her şey tam istediğim gibiydi ve ev mükemmeldi.

Anahtarlarımı ve çantamı tezgâhın üzerine attıktan sonra doğruca dolabıma yöneldim. Üst rafta, battaniye yığınının arkasında, kimsenin bakmayacağı bir yerde hazine sandığım duruyordu. Şimdiye kadar çaldığım her bibloyu sakladığım süslü ahşap bir kutu. Her birini nasıl elde ettiğimi hatırlayabiliyordum, bir tür boktan hatıra defteri gibi.

Kurbanlarının hatıralarını saklayan seri katillerle ilgili belgeseller izlemiştim ve benim gittiğim yolun da bu olup olmadığını merak ediyordum. Kendimi deli gibi hissetmiyordum. Birini öldürmek için özel bir ihtiyacım yoktu, ama belki onlar da böyle başlamışlardı. Bu konuyu her düşündüğümde, sonunda eğilimlerim gerçek bir sorun haline gelene kadar tartışmayı rafa kaldırmaya karar verdim.

Kumarhanedeki adama kadar, bir şey çalmayalı neredeyse bir yıl olmuştu. Bunun nedeni son hırsızlığın özellikle etik dışı bir olay olması olabilir. Annem beni sık sık kilisede gönüllü olmam için kandırırdı ve bir gün, kağıt katlama makinesi bozulduğunda ve haftalık ayın broşürünü katlamak için birine ihtiyaç duyduklarında hizmetimi teklif etti. Kilise ofisinde çalışan huysuz yaşlı kadınla birlikte çalışmaya başladım. Kendimi bildim bileli bu işi yapıyordu ve kadının gülümsediğini gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Çalışırken onunla küçük bir konuşma yapmaya çalıştım ve alaycılık ve olumsuzlukla karşılaştım. Eteğim dizlerime değmediği için fahişe olduğumu ima etme cüretini bile gösterdi. Beni o kadar kızdırdı ki, işimiz bittiğinde masasındaki küçük siyah sosis köpek kağıt ağırlığını kaldırmaktan kendimi alamadım. Yaptığının hiçbir mazereti yoktu ve sonrasında kendimi kötü hissettim ama o anda o ineğe bir ders vermenin zorunlu olduğunu hissetmişim.

Hazine kutusunu açtığımda gözlerim nesnelerin üzerinde gezindi, kağıt ağırlığına takıldı, sonra gümüş çakmağa kaydı. Bunu görmek, barbut masasında onun yanında durduğum anıyı geri getirdi. O heyecanı hatırlayabiliyordum, sonra da ikinci bir coşku dalgasının damarlarıma sızdığını hissediyordum, depodaki sahneden sonra daha da artmıştı.

Çakmağı seçtim, sonra kutuyu rafına geri koydum ve çakmağı şifonyerin üzerindeki mücevher kutuma yerleştirdim. Erişilebilir olmasını istedim. Yakınımda. Yakınımda olması, ondan bir parçanın yanımda olması gibi hissettiriyordu ve bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Mücevher kutusunun kapağını kapatırken, şifonyerin üstündeki aynadaki yansımama baktım. Kime dönüşmüştüm ben? Aklımı kaçırarak kadar korkmuş ya da bu yabancıyı hayatıma soktuğum için üzülmüş olmalıydım. Yapmam gereken son şey çakmağı sanki çok sevdiğim bir hatıraymış gibi okşamak olmalıydı.

Ciddi bir tehlike altında olabilirdim. Henüz bana zarar vermemiş olması, vermeyeceği anlamına gelmezdi. Sonuçta ne tür bir adam böyle bir kadının peşine düşer ki? Yine de, işlediğim suçların hatıralarını dengesiz bir seri katil gibi saklıyordum, yani ben kimdim ki yargılayayım?

Ne halt ettiğimi bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı.

Hayatım artık sıkıcı olmaktan çok uzaktı.

Bölüm 6

Giada

"Neden Tanrı'ya her hafta iyi olmaya çalışacağımıza dair söz veriyoruz, sonra da bir sonraki Pazar ayinine kadar dışarı çıkıp istediğimizi yapıyoruz?" Bu soruyu aile sıramızda yanımda oturan Camilla'ya yönelttim. Kendimi bildim bileli, her Pazar kilisenin ön tarafındaki aynı sırayı hiç aksatmadan işgal ederdik. Kız kardeşlerim ve ben yaş sırasına göre otururduk; annem Val'in yanında en önde, babam da benim yanımda en dışta yer alırdı.

Ayin genellikle bir saat sürerdi ama bugünkü vaaz Peder Jacoby'ye özel olmalıydı çünkü yaklaşık otuz dakika boyunca saçmaladı. Normalde bize on beş dakikalık kısa bir moral konuşması yapar ve yolumuza devam ederdi ama anlaşılan göçmen hakları konusu onu ateşlemişti. Son yarım saatimi kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde geçirmiştim.

Camilla merakla bana baktı. "Buna Katoliklik deniyor. Araştırın." Dinleyen biri Camilla'nın kaba olduğunu düşünebilirdi ama ben onun kuru mizah anlayışını iyi biliyordum.

Bir kahkaha attım, ağzımı kapattım ve neyse ki kargaşayı fark etmemiş olan anneme dikkatle baktım. Şansımı zorlamaya karar vererek eğildim ve şakalaşmamıza devam ettim. "Ben aşınayım. On iki yıllık Katolik okulu bu konuda yeterince eğitim verdi."

"Bunun bir ritüelden daha fazlası olduğunu düşünüyorsan öyle değil. Belki de okulda dikkatini daha iyi vermen gerekiyordu."

"Dikkatimi gayet iyi verdim. Müdürün fino köpeği olmamam iyi bir öğrenci olmadığım anlamına gelmezdi." Camilla'ya, müdürün odasında sürekli yardım ettiği için "İyi çocuk" olduğu konusunda durmadan takılırdım.

"Tam olarak demek istediğim bu." Cam döndü ve bana ters ters baktı. "Daha dikkatli olmalısın." Alnım şaşkınlıkla buruştu. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Başını iki yana salladı. "Eğer hepimizin ruhlarımızı iyileştirmek için burada olduğumuzu düşünüyorsanız, yanılığ içinde olan tek kişi sizsiniz. Kilise disiplin ve düzenle ilgilidir - kitleleri hizada ve belirli bir yolda tutmak - ruhsal gelişim ve aydınlanma ile değil. Katolik suçluluğunun kimsenin büyümesine yardımcı olmadığından eminim."

"Bana sorarsanız bu kulağa oldukça bıkkın geliyor." Bir kahkaha attı. "Bunu bilmiyor muyum?"

Göz ucuyla kız kardeşime baktım ama o bakışlarını önümdeki kürsüye sabitlemişti. Her zaman biraz tuhaf biriydi, en azından benim bakış açımdan, ama bunu hiç düşünmemiştim. Onun büyürken arkadaşları vardı, benim de vardı. Okulda aramızda sadece bir yıl olmasına rağmen, çevrelerimiz nadiren örtüşüyordu. Lisede benim farkında olmadığım bir şeyler mi olmuştu, yoksa ortanca kardeşim sadece dramatik mi davranıyordu?

Kilisenin ortası bunu tartışmak için uygun bir yer değildi. Bu konuyu daha sonra tekrar gündeme getirmek üzere aklıma bir not aldım ve vaaz bitiminde hepimiz ayağa kalktığımızda sessiz bir tezahürat yaptım.

Kiliseden sonra ailemle hızlı bir öğle yemeği yedim ve biraz alışveriş terapisi için izin aldım. Gizemli kumarhane erkeğimi düşünmeden edemiyordum, o halde dikkatimi dağıtmak için kıyafetlerden daha iyi bir yol olabilir miydi? Bir kızın aklını endişelerinden uzaklaştırmak için

Nordstrom'da kaybolmak gibisi yoktur.

Üç saat sonra itiraz eden ayaklarım beni dinlenmem için eve geri getirmişti. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum ama düşüncelerim asla durulmuyordu. Olanları kimseye anlatmak istemiyordum ama bir

Dış işlemci, delirmeden önce sorunlarım hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı. Sorunlar, ben onları yüksek sesle söyleyene ve başka biriyle tartışana kadar içimde kaynayıp duruyordu. Bu özelliğin bir armağan mı yoksa bir lanet mi olduğunu sık sık tartışırdım ama hiçbir zaman somut bir sonuca varamamıştım. En iyi nasıl işlediğimi bilmek güzeldi, ama sorunlarımın üstesinden gelmek için insanlara bunları anlatma ihtiyacı duymak beni deli etmiyordu.

Ne olursa olsun, içimi dökmem gerekiyordu. Çantamdan telefonumu çıkarıp Alessia'ya bir mesaj gönderdim ve ertesi gün için bir öğle yemeği randevusu ayarladım. Ayarlamalar yapıldıktan ve rahatlama göründükten sonra endişem azaldı.

Şarap da yardımcı oldu.

Üç bardak içtim ve her şeyin üstesinden gelebileceğime emindim.

"Hani Mayıs ayında bana Luca'yla tanıştığını ve onun mafya üyesi olduğunu öğrendiğini anlatmıştın ve kimseye söylememem için bana söz verdimiştin ya?" İtirafımı Alessia'ya söylediğimde yemekte sadece beş dakika geçirmiştik.

Sandviçinin ağzına doğru ilerleyişi durdu ve gözleri benimkilere kaydı. "Kahretsin, G, kendini şimdi neyin içine soktun?"

"Hey! Bu hiç adil değil. Sanki ben bir tür bela mıknatısıymışım gibi davranıyorsun. Birkaç ay önce kaçırılan ben değildim."

"Tamam, haklısın," diye kabul etti ve beni sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Gerçi senin benden çok daha dramatik bir geçmişin var ama devam et."

Kaşlarımı kaldırarak ters ters baktım.

"Bitirdin mi?" Devam etmemi işaret etti.

"Açık fikirli olmanızı istiyorum. Bu biraz çılgınca gelebilir ama ilk başta düşündüğün kadar kötü değil. Birkaç hafta önce Vegas'taki son gecemizde bir adamla tanıştım."

"Bir adamla mı tanıştın? Ne zaman? Hep beraberdik."

"Hızlıydı, son gece yemekten önce tuvaletten dönerken kısa bir konuşma oldu. Ona yaklaştım ve kısaca konuştuk. Masaya döndüğümde bundan bahsetmeye değmezdi çünkü adamı bir daha asla göremeyecektim. Bunun dışında..."

"Bunun dışında mı?" Gözleri yuvarlaklaştı.

"Geçen gece kulüpte ortaya çıktı." Dudağımı ısırdım, çıldırmasını bekliyordum. "Vay canına, bu çılgınlık! Onu tekrar görmek ne tesadüf. İkiniz konuştunuz mu?"

"Al, anlamıyorsun. Bu tesadüfi bir karşılaşma değildi. Bir şekilde kim olduğumu öğrendi ve beni takip etti. Birbirimize rastlamadık, o beni buldu." Ondan çaldığım için beni takip ettiğini kabul etmemin imkânı yoktu. Bu bilgiyi atlamak onu çok daha tehlikeli gösteriyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Nefes almayı bıraktı. "Oh, kahretsin."

"Şimdi, çıldırmadan önce, kendinizi kaptırmamaya çalışın. Onun tehlikeli olduğunu düşünmüyorum. Kabul ediyorum, beni bulması bir sürprizdi ve belki biraz sapıkçaydı, ama sokaktan geçen tuhaf bir adam değil."

"Tehlikeli değil mi? Giada, ne oluyor lan? Seni nasıl buldu? Ona adını ya da numaranı verdin mi?"

Bakışlarım tabağıma kaydı, iştahım aniden kesildi. "Hayır, bulmadım. Beni nasıl bulduğundan emin değilim. Aslında bu kısmı hiç düşünmemiştim." Beni bulduğu gerçeğine ve bundan sonra neler

olabileceğini merak etmeye o kadar kaptırmıştım ki, beni *nasıl* bulduğunu sorgulamayı unutmuştum.

"Polisi aradınız mı? Onu ihbar etmek için adını bile biliyor musun? Bekle... bunu bir sır olarak saklamamı beklemiyorsun, değil mi?" Sanki ona kafamı kazıtıp bir manastıra taşınmak istediğimi söylemişim gibi bana baktı.

Omurgam sertleşti. "Hayır, *sen* bekle. Sen, Luca ve *mafya*yı hatırlamıyor musun? Bana sırrınla geldin ve ben çenemi kapalı tuttum. Senden de aynısını yapmanı bekliyorum."

Omuzları çöktü ve iç çekti. "Bilmiyorum G. Bu çok daha tehlikeli görünüyor. Bu adam bir sapığa benziyor. Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır, ama bildiğim bir şey varsa o da iki gece önce kulüpte onunla hayatımın en erotik anını yaşadığım. Onu polise ihbar etmek istemiyorum."

"Onu *becerdin* mi? Kulüpte mi?" diye fısıldayarak bağırdı.

İffetli olmaktan çok uzaktım ama sorularına cevap verirken yerimde kıpırdanıyordum. "Tam olarak değil. Beni parmakladı ve bu delicesine ateşliydi."

"Yani biz seni ararken sen banyoda mıydın?" "Malzeme dolabı."

"Malzeme dolabı... sapığınla çıldırıyor musun?" Omuz silktim. "Temel olarak."

Dikkatli bakışlarımla tekrar karşılaşmadan önce bir saniyeliğine başını ellerinin arasına aldı. "G, bu adamı tanı mıyorsun. Böyle birinin izini sürmek normal değil. Henüz sana zarar vermemiş olabilir ama bu vermeyeceği anlamına gelmez. Polisi aramalısın ya da babana söylemelisin."

"Polisi aramadığımızı biliyorsun, ailemizle değil ve babama söylememin hiçbir yolu yok. İşimi bilmesini istememem bir yana, gerçekten tehlikede olduğumu düşünmüyorum. Luca'yla tanıştığın zamanı hatırlıyor musun? İçinden bir ses sana zarar vermeyeceğini söylüyordu. Korkmuş olsan da ona güvenebileceğini hissetmiştin. Tüm bunların kulağa berbat geldiğini biliyorum ama bu adam benim Luca'm olabilir." Anlayacağını umarak bakışlarımı yalvarışla doldurdum.

Endişe çizgileri alnını kırıştırdı ve alt dudağını kemirdi. "Sadece incinmeni istemiyorum."

"Biliyorum ama bu konuda bana güvenmeni istiyorum. Ondan bir daha haber bile alamayabilirim." "Hayal kırıklığına uğrayacağımı söyleyemem," diye homurdandı.

Sırıttım. "Teşekkürler, Al. Neler olduğunu bilmeni istedim ve bunu yüksek sesle söylemek kafamda her şeyi sıralamama yardımcı oluyor."

"Bunun yardımı oldu mu?" Bana şüpheyi baktı.

"Aslında öyle oldu. İster inanın ister inanmayın, kendimi koruma duygusuna sahibim ve babama söyleyip söylememe konusunda endişeliydim. Şimdi bunu seninle konuştuğuma göre, babamın onu bulması için birini göndermesini istemediğime eminim. Bu adam bana zarar vermeyecek, en azından kötü bir şekilde." Yanaklarım kızardı.

"Oh, Tanrım. Bilmek istemiyorum." Başını salladı, sonra bana bakarken bakışları yumuşadı. "Sen biraz delisin, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum, ama umarım bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmmez." Alessia'nın benim daha vicdansız tarafımı görmesi ve dehşetle kaçması beni hep endişelendirmişti.

Sadece sırtı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Asla. Sen benim yang'ımın yin'isin. Bu kadar farklı olmamız bizi harika bir takım yapan şey."

"Oh, kahretsin. Beni ağlatacaksın." Görünmez bir gözyaşını sildim ve kıkırdamaya başladık.

Alessia, "Tamam, işin çirkin kısmı bittiğine göre," diye ekledi, "şimdi bana bu adamın ne şeker gibi görünüyor. Sarsılmaz Giada'yı koltuğunda kıvrandıran adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum."

Sonraki yarım saati gizemli erkeğimi, yıkıcı yakışıklılığından günahkâr parmaklarına kadar tüm ayrıntılarıyla inceleyerek geçirdik. Eve döndüğümde o kadar gergindim ki ağrımı dindirmek için sihirli değneğimle iki tur atmam gerekti. Bir kadeh şarap eşliğinde makarna yedikten sonra, dairemin kapısı çalınana kadar mutluluktan uçuyordum.

Panik beni harekete geçirdi. Koltuktan fırladım ama oturma odamın ortasında donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. İlk içgüdüm kapıya gidip gözetleme deliğini kullanarak orada kimin olduğunu görmektir ama sonra kendime pijama pantolon ve lekeli bir kaşkorse giydiğimi hatırlattım - gizemli adamım yeniden ortaya çıktıysa pek de çekici bir gardırop seçimi sayılmazdı.

Hemen cevap vermezsen, orada kim varsa gidecek.

Tamam! Tamam! El yordamıyla kapıya gittim ve ziyaretçime baktım, kalbim buz gibi bir şüphe kovalarında ıslanmadan önce boğazıma doğru dans ediyordu. Geri çekildim ve sessizce baktım. Ne halterler dönüyordu burada?

"Kapıyı aç, Giada. İçeride hareket ettiğini görebiliyoruz," diye seslendi Maria öfkeyle.

Sırf beni kızdırmak için kapımı kıracağını düşünmeseydim onu görmezden gelirdim. Kuzenimi yeterince severdim, ama biraz gergin biriydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Kapıyı açarken sordum, içeri girmesini engellemek için kendimi konumlandırımdım ve yalnız olmadığını fark ettiğimde soğukkanlı davranmaya çalıştım. "Bu kim?"

"Filip'i hatırlıyor musun? Matteo'nun kardeşi. Bizi içeri al; bazı kameraları yerleştirmek için buradayız." Filip göz kırptı ve ben de dikkatimi dağıtmamaya çalıştım.

Matteo, Maria'nın kocası ve Beş Aileden birinin patronuydu. Uzun süredir evli olmadıkları için ailesini pek tanıımıyordum ama iyi bir adama benziyordu. Maria'ya katlanıyordu, yani bu da bir şeydi. Eğer Matteo bir Rottweiler ise, Filip de onun yavru versiyonuydu; sevimli ve oyuncu ama belli ki eğitimde bir yırtıcıydı.

Zihnim sorularla dolup taşıdı. Babam ve Enzo Amca son zamanlarda gergindiler; onları rahatsız eden her neyse Matteo da güvenliği artırmış olabilir miydi? Ya da daha büyük olasılıkla, Matteo'nun Maria'ya söylediği her neyse, onun gözetimi azaltmasına neden olmuştu. Her iki durumda da cevap almadan gitmelerine izin veremezdim.

"Neler oluyor? Evimde neden kameraya ihtiyacım olsun ki?" Kapıyı açtım ve içeri girmelerine izin verdim.

"Fark eder mi? İsteseniz de istemeseniz de onları kuracağız." Bir çanta dolusu malzemeyi sehpanın üzerine bıraktı ve ön kapımın üstündeki alanı incelemeye başladı.

"Merdiveniniz var mı?" Filip sordu.

"Ne? Evet, koridordaki dolapta." Maria'ya döndüm. "Neler oluyor? Bana tüm bunların ne olduğunu anlatana kadar seni yalnız bırakmayacağım."

Başını geriye attı, sonra dönüp bana ters ters baktı. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Daha önce Alessia ile biraz sohbet ettim. Senin için endişeleniyor, hepsi bu."

Çenem yere düştü. "O sıçan. Kimseye söylemeyeceğine söz verdi."

Maria sadece gözlerini devirdi. "Bunu söyleyeceğini söylemişti. Bak, babana söylemedi ve söylemem gerektiğini bildiğim halde ben de söylemeyi planlamıyorum. Sadece bazı kameralar yerleştireceğiz ve her şeye göz kulak olacağız. Zarar yok, faul yok, bu yüzden sinirlenme."

"Benim umurumda olan kameralar değil. Paylaştığı benim kişisel meselemdi ve hiçbir şey söylemeye hakkı yoktu." Alessia sadece beni korumaya çalışıyordu ama öfkeme engel olamıyordum.

"Eğer teselli olacaksa"-Filip merdiveni bıraktı ve sırtıttı-"Nasıl bir belaya bulaştığın hakkında

hiçbir fikrim yok, ancak cidden merak ediyorum. Aslında, eğer birinin ona göz kulak olmasını istiyorsan Maria, seve seve yardım ederim. Bu kanepe oldukça rahat görünüyor. Burada kalabilirim." Gözleri

yaramazlıkla parlıyordu. Bana zor anlar yaşıtıyordu ama hiç havamda değildim. "Kesinlikle. Hayır," diye bağırdım kollarımı kavuşturarak.

Maria bir kahkaha attı. "Filip, kendi başını yeterince derde sokuyorsun. İşleri daha da kötüleştirmene gerek yok."

Hınzırca omuz silkti. "Sen bilirsin, ama teklifim geçerli."

"Buna inanamıyorum," dedim tavana doğru. "Ön kapıda bir kamera ve hepsi bu. Video yayını kimin izleyeceği konusunda endişelenmeme gerek var mı? Kimsenin eğlencesi olmak istemiyorum."

"Matteo'nun bir güvenlik ekibi var. Yayın onlara aktarılacak ama ben sadece kapının görüldüğünden emin olacağım. Ayrıca koridora ve asansöre de birer kamera yerleştiriyorum. Kablosuz oldukları için uzun sürmez."

"Peki," diye homurdandım. "Ama Al'a onun benim bok listemde olduğunu söyleyebilirsin." Hışım la yatak odama döndüm ve kapıyı çarptım.

Bölüm 7

Giada

Salı sabahı, gizemli adamı düşünmekten o kadar bıkmıştım ki, sırf ona içimi dökebilmek için ortaya çıkmasını diledim. Beni arayacağını söylemişti ama üç gün geçmesine rağmen hiçbir şey söylemedi. Fikrini değiştirip şehri terk mi etmişti? Normal bir erkeğin hemen mesaj atmasını beklemezdim ama durumun belirsizliği beni ondan haber alma konusunda daha da gerginleştirdi.

Sabahı sakinleşmeme yardımcı olması için yoga yaparak geçirdim. Alessia koşuyordu ve Maria dövüş sanatlarında çok iyiydi ama ben egzersiz konusunda biraz daha zen'dim. Gençliğimden beri yoga yapıyordum - annemin gerçekten işe yarayan birkaç önerisinden biri. Sadece harika bir egzersiz değildi, aynı zamanda terli bir sıcak yoga seansından sonra kendimi her zaman daha merkezde hissederdim.

Oradan bir arkadaşımınla öğle yemeği yedikten sonra eve gidip temizlendim ve haftalık aile yemeğimiz için ailemin evine doğru yola çıktım. Dairemde oturup düşünmek istemediğim için eve erken vardım. Annem hala bir kilise komitesi toplantısında idi ama Lucy'yi mutfakta yemek hazırlarken buldum. Çoğunlukla ev işlerine bakıyordu ama ara sıra annem için yemek pişiriyordu.

"Hey, Lucy! Bu akşam menüde ne var?" Tatlı yaşlı kadına sarıldım ve kaynayan tenceresine baktım.

"Erken geldin, mija. Ne güzel bir sürpriz. Temizlememe yardım edebilirsin." Arsızca sırıttı. "Sopa de albondigas-köfte çorbası yaptım. Zor kısmı bitti; şimdi sadece pişmesi gerekiyor." Lucy herkese dostça davranırdı ama bana karşı özel bir ilgisi vardı. Bunun nedeninin ailedeki en kısa boylu kişi olmam ve dolayısıyla onun 1.80'lik boyunun üzerinde yükselmeyen tek kişi olmam olduğundan emindim. Ailemin yanında çalışmaya üç yıl önce, ben taşındıktan kısa bir süre sonra başlamıştı ama kısa sürede ailenin bir parçası gibi hissetmeye başlamıştı.

"Yapacak daha iyi bir işim yok, o yüzden seve seve yardım ederim." Bir kesme tahtası dolusu doğranmış kalıntıyı topladım ve lavaboya süpürdüm. "Umarım o köftelere çok fazla biber koymamışsındır. Babamın baharatlı şeyler konusunda ne kadar seçici olduğunu bilirsin." Lucy Hispanikti, bu yüzden yaptığı yemekleri babamın yiyebileceğini düşünmek zordu.

"Sanmıyorum, ama bazen baharatlı bir tane oraya gizlice giriyor. İyi bir ruh halinde olmasını ummak zorundayım." Bana göz kırptı ve lavabodaki bulaşıkları ovalamaya başladı. "Bugün çok güzel görünüyorsun, kızım. Özel bir şey mi var?" Yaşlı kadın utangaç bir ifadeyle bana baktı ve kıkırdamama neden oldu. Her zaman aşk hayatımı sorar, iyi bir adam bulup yuva kurmam gerektiğini söylerdi.

"Kesinlikle hiçbir şey, sadece süslenmek istedim." *Cosmo* saçım ve makyajımın küçük bir amacı olabilir. Günün sonunda gizemli erkeğimi göremeyebilirdim ama ortaya çıkarsa kaçırdığı şeyin tadına bakacağını bilmek hoşuma gidiyordu.

"Annen yakında evde olacak."

Karşılığında sadece homurdandım.

"Ne oldu? İkiniz kavga mı ettiniz?" Ovalamaya ara verdi ve bana baktı. "Hayır, her zamanki gibi. Birbirimizi biraz delirtiyoruz."

"Ah." Başını salladı. "Olması gereken de bu zaten. Gençleri dışarı çıkmaya ve kendi hayatlarını

kurmaya teşvik ediyor. Hepimiz ailelerimizle kalmaktan memnun olsaydık, asla gitmezdik. Benim hiç

Kendi çocuklarım var ama kız kardeşim ve kızının, kızları evden taşınana kadar kedi gibi kavgalı ettiklerini biliyorum. Sonra kendi alanlarına sahip olduklarında her şey daha iyi oldu."

"Şey, yıllar önce taşındım. Biraz yardımı oldu ama yine de bana ne yapmam gerektiğini söylemeden edemiyor." "O sadece senin mutlu olmanı istiyor."

"Ben mutluyum. Ya da en azından beni rahat bıraksa mutlu olurum."

Lucy boş lavaboyu yıkayıp önlüğünü çıkardıktan sonra üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Mutlu musun? Gerçekten mutlu olduğuna inanıyor musun, kızım?"

Birdenbire herkesin hayatım hakkında bir fikri oldu. Olay neydi?

Tezgâhtaki bar taburesine çöktüm ve iç çektim. "Bilmiyorum Lucy, ama her şeye burnunu sokması kesinlikle yardımcı olmuyor."

"Her şey daha iyi olacak, güven bana. Yakında bir gün, hayatından ne istediğini bulacaksın ve her şey değişecek." Sıcak bir şekilde gülümsedi ve kolumu okşamak için yanıma geldi.

"Dudaklarınızdan Tanrı'nın kulaklarına."

Lucy kıkırdadı ve kendini çaprazlarken kıkırdadı, bu da beni kıkırdattı.

Ailemle yediğim akşam yemeğinden sonra bir saatlik yolu kat ederek evime, sessiz daireme döndüm. Lucy'nin söylediklerini ve hem onun hem de Alessia'nın bazı değişiklikler yapmamı önerdiği gerçeğini düşündüm. Eve vardığımda kasvetliydim ve kendimi akılsızca televizyon izlerken kaybetmeye ve kilolarca dondurma yemeye hazırdım. Ancak daha rahat kıyafetlerimi giymeye fırsat bulamadan ön kapı çalındı.

Maria daha fazla lanet kamera yerleştirmek istiyorsa, başka bir şey daha var.

Kapıya yöneldim ve onu diğer tarafta beklerken bulmak için kapıyı açtım. Gizemli adamım. Elbise gömleği giymişti, manşetleri arkaya katlanmıştı ve elleri lacivert pantolonunun ceplerinde rahatça duruyordu. Acımasızca yakışıklıydı, erkeksi zarafetiyle bir kadının hislerini yok ediyordu. Saçları geriye doğru taranmıştı ama aşırı sert bir şekilde değil. Tıpkı daha önce olduğu gibi, aldatıcı bir şekilde rahat görünüyordu - bir leoparın saldırmadan hemen önce görünebileceği şekilde sakın ve rahat.

Hızla parlayan gözleri, onu içime çekerken sinir bozucu bir sabırla beni izliyordu. Belirgin elmacık kemikleri, mükemmel burnu ve dolgun dudakları bir araya gelerek doğal olmayan bir güzellik görüntüsü oluşturuyordu. Büyüleyiciydi ve onu görmenin şoku nefesimi kesmişti. Ciğerlerimi ele geçirdi ve görüş alanımın kenarlarında mürekkep gibi bir karanlığı çağırdı.

"Buradasın," diye nefes aldım. Sesimin tınısı beynimdeki sisi dağıttı ve son iki gündür ne kadar sinirli olduğumu hatırlamamı sağladı. Soğukkanlılığımı yeniden kazanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Senden bir daha haber alabileceğimden emin değildim."

Çenesi sonsuz derecede kalktı. "Temas halinde olacağımı söyledim."

"O üç gün önceydi. Fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm."

Dudakları buz gibi, vahşi bir sırıtişla kıvrıldı. "Sabırsız," diye kendi kendine söylendi. "İlgilenmem gereken işler vardı."

"Sorun değil. Bana bir açıklama borçlu değilsin. Sadece burada olmana şaşırdım." Elimi kayıtsızca havada salladım ama kimseyi kandıramıyordum.

Kişisel alanımı işgal edip beni daireme geri çekilmeye zorlayana kadar her seferinde küçük ama amaçlı bir adım atarak ilerledi. Kapıyı arkasından kapattı, bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Gözlerindeki kavurucu sıcaklık beni esir aldı. Bir yılan oynatıcısının flütünün tatlı melodisi gibi lezzetli bir zorlamayla bana hükmetti.

Yüzünü indirdi ve bizi birbirimize bir nefes kadar yaklaştırdı. "Artık

buradayım." "Ve bu her şeyi bırakmam gerektiği anlamına mı geliyor?"
Gözleri yana kaydı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Pek meşgul görünmüyorsun."

Ugh! Erkekler. Mesele bu değildi.

Kollarımı yeniden kavuşturdum. "Belki de pek anlayışlı değilsindir."

Bileklerimi kavradı ve bedenimi kendine doğru çekti. "Kahretsin, bu ağız beni deli ediyor."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve sınırsız bir vahşilikle içime bastırdı.

Şehvet, çiğ ve talepkâr, pençelerini içime sapladı, beynimi karıştırdı ve kararlılığımı eritti.

Yıldırım çarpmışa dönmüştüm, baş döndürücü bir zevk şimşeği bacaklarımın arasından fırlayıp

karnımda toplanıyordu. Elleri belime yapışmış, beni hareketsiz tutuyor ve pervasızca etkiliyordu.

Erotik bir sanatçı tarafından şekillendirilecek esnek bir kil parçası. O bir baştan çıkarma tanrısıydı.

Bu adam üzerimde nasıl böyle bir güce sahipti?

"Bekle... bekle." Çaresizce nefes nefese kaldım, sağlıklı düşünmek için mücadele ettim. "Bunu

yapmamalıyım. Adını bile bilmiyorum." Başımı salladım, hipnotik bakışlarının kurbanı olmamak

için gözlerimi göğsüne diktim. Eğildi ve dilini kullanarak üst dudağımın çizgisini takip etti. "Benim

adım Primo ve üç gündür bunu bekliyordum. Artık oyalanmak yok." Derin, yırtıcı ve açık bir

şekilde şehvet doluydu.

sesi tenimde mırıldandı.

Kaybolmuştum. Onun vaat ettiği günahkâr zevk okyanusunda sürüklenen kâğıttan bir tekne. O

karanlık derinliklere batmam an meselesiydi. Hayatta kalma umudumu yitirmiştım. Onun çalkantılı

dalgalarına nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

Primo beni kollarına aldı, bacaklarımı beline doladı ve beni bir öpücüğe boğdu. Beni

zahmetsizce yatak odasına taşıdı, ışıkları kapalı bıraktı, böylece ortamdaki tek aydınlatma şehrin

ışığı oldu.

O yürürken gömleğinin düğmeleriyle uğraştım, avuçlarımı göğsünün altındaki sert düzlüklere

dayadım. Teni sıcak ve pürüzsüzdü, kılsızdı ve yontulmuş kasların üzerinde gergindi. Onu

hissetmek, içimden karanlık bir şekilde fısıldayan açgözlü bir emir daha gönderdi.

Bu adam vücudumun ondan önce hiçbir erkeğin vermediği tepkileri vermesini sağladı. Sadece

varlığı bile içime bir balyoz gibi inen hisler gönderiyor, beni dilsiz ve aptal yapıyordu. Akılsız bir

yaratık sadece tek bir şeyle meşguldü... onunla.

Erkeklerle üzerimde böyle bir güç verme alışkanlığım yoktu ama Primo söz konusu olduğunda

başka seçeneğim yoktu. Aramızdaki çekim mantığın ya da rasyonel düşüncenin ötesindeydi.

İstesem de ona hayır diyebileceğimi sanmıyordum.

Her şey tehlikeliydi. Sorumsuzca. Çılgıncaydı. Ve çok

haklıydı.

Primo beni nazikçe yere bıraktı, sonra gömleğimi çekip başımın üzerinden geçirdi. Kalan

düğmeleri koparıp gömleği hiç düşünmeden yere atmadan hemen önce pantolonunun düğmelerini

açtım. Giysilerimizden kurtulmak için birbirimizle yarıştık, her birimiz yatak odasının loş ışığında

diğerine bakıyordu.

Aramızda hiçbir şey kalmadığında eğildi ve deri kemerini yavaşça atılmış pantolonunun

halkalarından geçirdi. Bir korku çatlağı omurgamdan aşağı kayarak meme uçlarımı kaya gibi sert

çakıl taşlarına dönüştürdü.

"Ellerini bana ver." Kaba, yıkıcı derecede derin sesi sinir uçlarımda bir elektrik rölesinin

yanmasına neden oldu.

Emrinin sarhoş edici doğası itaat etmek istememe neden oldu, ancak sorgulayıcı doğam beni

duraklattı. Kulüpteki depoda onun yanımdayken tam olarak güvende değildim ama burada, dairemde

kendimi daha da savunmasız hissediyordum. Bana kadınları incitmediğini söylemişti ama sözler bir

yabancıdan, özellikle de sapık olabilecek birinden geldiğinde hiçbir şey ifade etmiyordu. Daireme

girmesine ve beni soymasına izin vermem, güvenimin gidebileceği en son noktaydı ve bu çoğu kişiden daha fazlaydı.

kadınlar ona verirdi.

Başımı salladım. "Hayır. Yapamam... Buna hazır değilim."

İtiraz etmedi, kemeri giysi yığınının üzerine geri attı. "Yatağın üzerinde ellerinizi birbirine kenetleyin ve başınızın üzerine kaldırın."

Bu sefer bana söyleneni yaptım, yatağa süründüm ve aç gözlerinin kıcımda yarattığı hissin tadını çıkardım. Sırt üstü döndüm, parmaklarımı birbirine doladım ve ellerimi başımın üzerine kaldırarak onun üzerimde yükselişini seyre daldım.

Vücudu erkeksi bir mükemmellikteydi, tüm sert açılar ve fethetmek için bilenmiş sert hatlar. Ve siki, tatlı Meryem Ana, siki erkek uyarılmasının muhteşem bir örneği idi. Kalın ve kızgın damarlarla kaplı ereksiyonu, efendisini bana doğru çekiyormuş gibi ağır bir şekilde bana doğru işaret ediyordu.

Yatakta bana doğru ilerledi, etimi ısırdı ve dişlerini en hassas bölgelerimde gezdirdi. "Bu olmamalıydı," diye mırıldandı. "Kendime buraya gelmememi söyledim ama sen lanet bir uyuşturucu gibisin. Tek düşünebildiğim senin içine girmek." Dizlerinin üzerine çöktü, sonra bacaklarını iki yana açtı, gözlerini indirip beni seyretmeden önce bir süre bakışlarını tuttu. "Bir tadına bakmalıyım... sadece bir tadına," diye nefes aldı yarığıma dalmadan önce.

Onun karşı konulmaz ağzına doğru eğildim. En uzak uzuvlarıma kadar akan zevk izdihamında inledim. Sadece tadına bakmadı, beni yuttu. Akıl sağlığımdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar yaladı, emdi ve alay etti. Ve ben zevk uçurumuna yuvarlanmadan hemen önce çekip gitti.

"Oh, *Tanrım*. Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var," diye inledim.

Primo yalvarışımı duymazdan gelerek başımın ve boynumun arkasına iki yastık yerleştirmek için yaklaştı. Beni istediği pozisyona getirdikten sonra vücudumda yukarı doğru hareket etti, dizleri her iki yanımda duruyordu ve zonklayan siki yüzüme yaklaşıyordu. Başparmağını alt dudağımın üzerine koydu ve yavaşça yüzeyinde gezdirdi. "O keskin ağzını bir silah olarak kullandığını biliyorum ama bakalım ne kadar tatlı olabiliyor." Eğildi, sikiinin fokurdayan ucu alt dudağıma çarparak içeri girmemi emretti.

Buna mecbur olduğum için çok mutluydum. Erkeksi özünü tatmak ve damarlarının kalın çıkıntılarının dilimin üzerinde kaydığını hissetmek için. Altındaki pozisyonumun izin verdiği ölçüde sert uzunluğunu ağzıma aldım.

Pozisyonumun savunmasızlığında önlenemez derecede erotik bir şey vardı. Onun altında çaresiz olduğumu bildiğimden, kısıtlanmış açlığının doymak bilmez yoğunluğunu hissediyordum. Acı verici derecede dikkatli hareketleri, beni boğmadan veya korkutmadan ağzımın içinde sallanması, güvenin hassas liflerini döndürdü. Güç vericiydi. Sevindiriciydi. Kendimi değerli ve imrenilen hissediyordum. Arzulu ve aç.

"*Christo, viborita*." Sözcükler ondan titreyerek ve beklenmedik bir şekilde döküldü.

Benim bakımımıyla parçalandığını görmek istedim ama öyle olmadı. Geri çekildi ve yatağın üzerine attığı yerden bir folyo paketi aldı. Primo'nun prezervatifin ambalajını yırtmasını ve kauçuk kılıfı şaftının üzerine geçirmesini dikkatle izledim. Sonra kendini alçalttı, vücutlarımız hizalandıkça nefesi titriyordu. Çenesi kısıtlamayla esnedi ve dalgalandı, gözleri elektrik ihtiyacıyla parlıyordu.

Dudaklarını meme ucuma indirdi, gergin tepeyi çekiştirdi, sonra diliyle acıyı yatıştırdı ve ben onun altında kıvrana kadar lezzetli işkenceyi diğer tarafta tekrarladı. Ben bu hissin içinde kaybolmuşken, o içime daldı, beni habersizce yakaladı ve ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Ben nefes nefese kaldım ve o inledi, ikimiz de birbirimize doğru eğilirken bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Bir ritim gelişti, vücutlarımız bir bütünün iki parçasıymışız gibi mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Oda, çarpan etlerin ve kabaran nefeslerin

sesleriyle doldu.

Ne olduğunu anlamadan önce vücudum beni ele geçirmekle tehdit eden kaotik bir enerjiyle uğulduyordu. Bacaklarımın arasına yerleşti, karnıma doğru yayıldı ve parmak uçlarıma kadar ulaştı. Cızırdadı

ve alev alıp içimde yanana kadar kıvılcım saçtı. Bedenim milyonlarca küçük parçaya bölündü ve beni parlak beyaz ışıktan keskin noktalara dönüştürdü.

Primo salıverildiğini haykırdı, son bir kez içimde sallandı ve üstüme düştü. Üzerimdeki ağırlığı hakkında endişelenemeyecek kadar mahvolmuştum. Cansız ve gevşek bir haldeydim, dünyada hiçbir şey umurumda değildi. Neyse ki birkaç saniye sonra yana doğru gevşedi ve ben de derin, canlandırıcı bir nefes aldım.

Güçlü kalmanın ve cevap istemenin yolu, G. Ona kesinlikle gösterdin.

Az önce ne halt etmişim ben? Primo'dan delicesine etkilenmişim ve babamın onu öldürmesini istemiyordum ama aynı zamanda o adamla yatmamalıydım. En azından henüz değil. Bazı cevaplar almadan olmaz.

"Kim olduğumu nasıl anladın ve beni nasıl takip ettin?"

Primo yavaşça yanımda sırt üstü yattı. İkimiz de tavana bakarken soruyu havada bıraktı. "O otelde kalacağını teyit ettim. Gerisi sadece para meselesiydi. Doğru miktarda parayla her şeyi başarabilirsin."

"Bunun normal olmadığını biliyorsun, değil mi? Erkekler normalde kızları bu şekilde takip etmezler." Başını bana doğru çevirdi, gözleri benimkileri yakaladı. "*Ben* normal değilim."

Bu ne anlama geliyordu? Kollarımdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru gergin bir endişe hissi yayıldı.

"Senden korkmalı mıyım?" Fısıltıyla sordum, cevaptan korktuğum için kelimeler boğazımda düğümlendi.

Gözleri gölgelenerek karardı. "Kesinlikle."

Bölüm 8

Primo

Giada'nın yüzü temkinli bir hal aldı. Veremeyeceğim bir güvence arıyordu. Ona benimle güvende olduğunu söyleyemezdim çünkü güvende değildi. Tam olarak değil. İstesem de istemesem de onun için bir tehlikeydim.

"Bu ne anlama geliyor? Burada neler olduğunu bilmem gerek." Cesaret. Çok güçlü ve cesurdu. Bu iyiydi çünkü buna ihtiyacı olacaktı.

"Aradığınız cevapları size veremem." Hayal kırıklığı içimde gergin bir enerjiyi ateşledi. Yataktan kalktım ve prezervatifi banyoya atmaya gittim.

Buraya gelmek lanet bir hataydı ve bunu onun binasına gelmeden önce bile biliyordum. Uzak durmaya çalışmışım. Ona o üç gün boyunca çalıştığımı söyledim ama bu bir yalandı. Onunla iletişime geçmemiştim çünkü ona asla sahip olamayacak ve gitmesine izin veremeyecektim. Bu yola girmememiz herkes için en iyisiydi. Ama ne kadar uzun süre uzak kalırsam, arzum o kadar ısrarcı oluyordu. Kapısına vardığımda onu görme isteğiyle neredeyse çılgına dönmüştüm.

Artık onun içine girmiştim, geri dönüşü yoktu.

Ama bu ne anlama geliyordu? Yapmam gereken bir işim ve bir kadına yer olmayan bir hayatım vardı. Seçeneklerimi değerlendirmek için zamana ihtiyacım vardı ama bu sahip olmadığım bir lükstü. Birkaç gün içinde eve dönmek zorunda kalacaktım ve onu geride bırakamayacağıma giderek daha fazla ikna oluyordum. Onu yanımda götürmek tehlikeli ve aptalca olurdu. Bunun için benden nefret bile edebilirdi. Yine de içimdeki dürtü bunun tek yol olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Yatak odasına geri döndüm ve giyindim. "Şehirdeyken bazı işleri bitirmem gerekiyor." "Eve ne zaman döneceksin?"

"Birkaç gün."

"Gitmeden önce seni görebilecek miyim?" Sözleri açık olsa da sesindeki kırılmalı dikkatimi çekti. Onu uzun zamandır tanıımıyordum ama daha yumuşak bir tarafını göstermenin ona göre olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. O koruyucu katmanları soyarak ve dışarıdan birinin altındakileri görmesine izin vermek. Bu bir güven hediyesiydi ve fena halde yanlış yerleştirilmiş olsa da, onu açgözlülükle tükettim.

Yatağa doğru bir adım atarak, şimdi beyaz bir çarşafa sarılmış halde yan yattığı yerin yanındaki kenara oturdum. "Öyle ya da böyle, gitmeden önce sana geleceğim." Parmak uçlarımı kolunun yumuşak eğiminde gezdirdim, ona dokunmaktan kendimi alamadım, sonra komodinden telefonunu aldım. "Aç şunu."

Cihazı elimden aldı ve kilidini açtı, sonra geri verdi. Telefon numaramı girdikten sonra kendime bir mesaj gönderdim. "Artık numaram sende var. Bana ihtiyacın olursa mesaj at. Aksi takdirde, müsait olduğumda sana gelirim."

"Ya gitmeni istemiyorsam?"

Sustum. "Bu soruyu sesinde böyle bir özlemle sorma. Sonuçtan memnun kalmayacaksın."

"Emin misin?"

Loş odada yosun yeşili bakışlarıyla karşılaştım. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Bir saat sonra patronumun kardeşinin evine girdiğimde Giada'nın kokusunu hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Juan Carlos, Naz'dan yirmi yaş küçüktü ama daha az güçlü değildi. Aksine, gençliği ve inandırıcı bir aile babası portresi çizmesi onu daha da tehlikeli kılıyordu çünkü hafife alınması kolaydı. Çoğu kişi tarafından El Tigre olarak bilinirdi ve öldürme sayısı benimkine rakipti.

Hiçbir zaman benim en büyük hayranım olmamıştı ve onu yerin dibine sokmanın yollarını hayal etmiştim. Naz, Juan Carlos ve benim sık sık birlikte çalışmamamızın en iyisi olduğunu erkenden anladı. Ne yazık ki New York'a yaptığım yolculuk onu görmemi zorunlu kıldı. Onunla ilk kez evinde buluşuyordum.

Küçük bir kale olduğunu görünce şaşırmadım. Juan Carlos kendini göstermeyi severdi ve radarın altında uçuyor olması gerekse de operasyon üssü olarak etkileyici bir ev edinmişti. Mülkün çevresi taş bir duvarla çevriliydi ve kapılı bir giriş olmasa da, evin önünde beni bir koruma karşıladı.

Misafirler eve vardıklarında onları Greko-Romen çeşmesi ve ön girişi çevreleyen iki devasa taş sütun karşılıyordu. Evin içi, daha fazla değilse bile, rahatlıkla yirmi bin metre kareydi. Benim de kendime ait büyükçe bir evim vardı ama hiç kullanmayacağım odalara sahip olmaya gerek görmüyordum. Bu, Juan Carlos'la hiçbir zaman aynı fikirde olamayacağımız pek çok durumdan sadece biriydi.

"Sinyor Vargas ofisinde, Sinyor Primo. Lütfen beni takip edin." Ön kapı görevlisi saygıyla başını salladı ve beni patronunun yanına götürdü. Biz yaklaşırken Vargas'ın kızı ofisten fırladı, elleri iki yanında toplanmıştı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibiydi. Şaşkınlıkla geri çekilmeden önce neredeyse üzerimize doğru yürüyordu.

"Ah, affedersiniz," diye soludu genç kadın, sonra başını eğdi ve koşarak yanımızdan geçti.

Juan Carlos'la baba olarak yaşamamanın hoş bir deneyim olduğunu düşünmüyordum. Ben mükemmel bir çocukluk geçirmemiş olabilirdim ama onunkinin daha kötü olma ihtimali de vardı. Talihsiz bir durumdu ama beni ilgilendirmezdi.

"Primo, seni günler önce bekliyordum. Nerelerdeydin?" Ofisinin eşiğinden geçtiğimde Vargas sordu.

"Naz için birkaç konuyu araştırıyordum." Konuşurken maun kitap raflarıyla kaplı ve asıl sahibinin önemini vurgulamak için tasarlanmış büyük yönetici ofisine baktım. Evin geri kalanı gibi bu da benim zevkime göre gösterişliydi ama Vargas'a yakışıyordu.

"Ruslar mı? Ona bunu halledeceğimi söyledim. Biraz daha zaman veririm geri çekilmelerini sağlayabilirim." "Naz bu hareket tarzının artık bir seçenek olmadığına karar verdi. Buraya, Ruslar'a karşı planı."

"Ne yedek planı?" diye ısırdı, çenesi sıkılmıştı.

Gözlerimi tekrar Vargas'a diktim ve yüz hatlarımı sabit tuttum. "Naz sana söylemediyse, bunu yapmak bana düşmez. O sevkıyatın gelmesine sadece birkaç hafta kaldı ve daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamayız. Naz limana girmek için yeni bir plan yaptı. Ayrıntıları öğrenmek istiyorsan ona sormakta özgürsün." Kardeşlerin arasına zaten girmiş olduğumdan daha fazla girmeyecektim. Naz, Juan Carlos'un benden hoşlanmamasının çabalarımı engellemesine ve başarıyı tehlikeye atmasına yol açabileceğini biliyordu. Yönetimimizdeki iç anlaşmazlık bir sorundu ama bunu çözmek bana düşmezdi. Naz'ın kardeşini kontrol altında tutması gerekiyordu ama bunun yerine çoğu zaman görmezden geliyor ve hırslı kardeşiyle uğraşmaktan kaçınıyordu.

Juan Carlos'un yüzü kıpkırmızı bir öfkeyle karardı, alnında bir damar gözle görülür şekilde şişti.

"Bu tam bir saçmalık."

"Bu on milyon dolarlık bir anlaşma ve yeni bir ticari ilişkinin başlangıcı. Bu *saçmalık* değil. Potansiyel olarak yüz milyonlar söz konusu ve siz bunu ısrarla mahvedemezsiniz.

işleri senin istediğin gibi yapmak." Juan Carlos'la uğraşırken genellikle soğukkanlılığımı korurdum ama kendimi sabırsız ve yumruklarımın patlamaması için zorlanırken buldum.

"Madem karanlıkta kalmamı istiyorsun, o zaman neden buradasın?" diye alay etti.

"Ruslarla olan çabalarınızı durdurmanızı bildirmenin yanı sıra, size bir uyarıda bulunmaya geldim. İki olası senaryo ortaya çıkabilir. Bunlardan biri, eğer gerçekleşirse, sizin yardımınızı gerektirecektir."

Başını geriye eğdi, dudakları memnun bir sırıtışa dönüştü. "Anlıyorum. Yani yardımınıza ihtiyacınız olabilir ama ne konuda olduğunu bilmeme izin yok."

Omuz silkerek ellerimi kaldırdım. "Neyse o. Kuralları ben koymuyorum."

Bir anda alaycı tavrı geri döndü. "Lanet numaram sende var. Belki aradığında müsait olurum." Bana sırtını döndü ve bir kovma gösterisiyle masasındaki sandalyesine geri döndü. İşimizin en korkulan adamlarından biri olmasına rağmen, aşırı büyümüş bir çocuk gibi davranabiliyordu.

Öfke nöbetinin kaynağı olmanın verdiği memnuniyetle sırtımdan kendimi alamadım. Olaylar daha fazla büyümeden gitme vakti gelmişti. Çıkmak için döndüğümde, raflarından birinin üzerindeki bir şey dikkatimi çekti. İyi tanıdığım bir nesnenin narin özelliklerini inceleyerek donakaldım. Guadalupe Meryem Ana'nın küçük bir heykeli. Alçakgönüllülükle durduğu yere doğru yürüdüm, kollarını selamlamak için uzatmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Vargas havladı ama cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim.

Sadece beş santim boyundaki heykelciği elime aldım ve her küçük ayrıntıyı inceleyerek elimde evirdim çevirdim. Özellikle de sol tarafından yayılan üç kırık ışık çatalına baktım. Onu çevreleyen diğer tüm çatallar sağlamdı ama bu üçü ikiye bölünmüştü.

"Onu görmeye gittin mi?" Ben sordum.

"Hayır, oraya hiç gitmedim," diye cevap verdi temkinli bir şekilde, niyetimden emin değildi. "Hiç gitmediysen bir hatıraya sahip olmak tuhaf görünüyor."

"Çünkü bu bir hatıra ama kutsal mekandan değil."

Başımı salladım, gözlerim heykelcikten hiç ayrılmıyordu. "Annem beni küçükken götürmüştü ve oraya gittiğimizde tıpkı bunun gibi bir heykel almıştık. İki yıl sonra yanlışlıkla onu devirdim ve tıpkı bunun gibi üç ışınını kırdım." Sonunda çelik bakışlarımı kaldırdım ve ona dik dik baktım.

Vargas'ın gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kısıldı. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Kardeşimin neden sokaktan bir fare aldığını hep merak ederdim, ama şimdi mantıklı geliyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini hissederek midem huzursuzlukla sıkıştı.

"Sen onun oğlusun."

"Nazario mu?"

"Hayır-Alvarez."

"Ölü kartel lideri mi? Ben onun oğlu değildim, fakirlik içinde büyüdüm, bir malikanede yaşamadım." Böyle bir sonuca nasıl varabildiği konusunda kafam çok karışık.

Başını iki yana salladı. "Ama sen yaptın, değil mi? Kocaman bir evde yaşıyordunuz, sadece ana katta değil. Onu öldürdüğümde Alvarez bir kadınla birlikteydi. Hizmetçi odasında ne aradığını merak ettim ama sadece çalışanlarla konuştuğunu düşündüm. Hiç de öyle değildi, değil mi? O kadın senin annendi. O günkü başarılarımızı bana hatırlatması için odasındaki heykeli aldım."

Hayatımın o ilk yılları hakkında hatırlayabildiklerimi hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım.

Annem zengin bir adam için çalışıyordu ama ben çocuktum ve adama pek dikkat etmemiştim. Evin içinde herkes ona El Jefe, yani patron derdi. Daha sonra annemin patronunun kim olduğunu sorgulamak hiç aklıma gelmemişti. O hayatı kaybettim, annemin ölümünden sonra iki yılımı sokaklarda geçirdim ve her şeyi çabucak terk ettim.

çocukluğumun kalıntılarını geride bıraktım.

Juan Carlos'un iddia ettiği şey mümkündü ama ben bunu aklıma sığdıramıyordum. İnançsızlık ve inkâr görüşümü bulandırıyordu. Annemin ölümünden Naz'ın sorumlu olduğunu kabul etmeyi reddediyordum. Onu uzun süre kurtarıcım olarak görmüştüm. Üvey babam. En karanlık saatlerimde bana umut veren kişi nasıl olur da en büyük kederimin sorumlusu olabilirdi? Bunu anlamak çok zordu.

"Tıpkı onun gibi adilsin. Neden annene bu kadar benzemediğini hiç sorguladın mı?"

Dalgınca başımı salladım. "Meksika'da yerli olmayan bir sürü insan yaşıyor. Bu Alvarez'in babam olduğu anlamına gelmez."

"Hayır, ama mantıklı ve bir şekilde Naz bunu anladı. Bu yüzden seni eve getirdi."

Heykelciği sanki beni sokmuş gibi rafa geri fırlattım, sonra da duygularıma yenik düşerek rahatsız edici nesneden uzaklaştım. Nefes alamıyordum. Sanki duvarlar etrafımı sarıyordu ve eğer saldırmazsam asla hayatta kalamayacaktım. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce oradan çıkmalıyım.

"Sanırım burada işimiz bitti." Sözlerim kesik kesikti, kontrolü sağlama çabam yüzünden gerilmişti. Cevap vermesini beklemedim. Hışımla evden çıktım ve sadece kalbimin hızıyla yarışacak bir hızla arabama atladım.

Bölüm 9

Giada

Primo gittiğinde uyuyabileceğimden emin değildim, ama onu tekrar görmenin verdiği rahatlama ve hayatımın orgazmının seks sarhoşluğu arasında, ayrılışından birkaç dakika sonra bayılmışım. Ertesi sabah her yerim ağrıyla uyandım. Bir önceki gecenin olaylarını muhteşem ayrıntılarıyla hatırlarken ağzım bir kedi sırtışıyla yayıldı.

Gizemli adamımın bir adı vardı ve ben *de* telefon numarasını almıştım.

Aramızda büyüyen şey her neyse bitmemişti. Daha yeni başlıyordu.

Primo yakınımda yaşamıyor olabilir ama pek çok insan uzun mesafeli ilişkileri yürütüyordu. O eve dönmeden önce onu görebilecektim ve işlerin bundan sonra nereye gideceğini kim bilebilirdi ki? Dünya bir anda benim için olasılıklarla dolu bir istiridye olmuştu.

Yatağımdan yenilenmiş bir enerji ve amaçla kalktım. Normalde, sabahları ilk iş olarak bu tür bir coşkuyu toplamak için en az iki fincan kahve gerekirdi. Yine de bugün farklı hissediyordum. Yeni bir başlangıç gibi.

Bir maceraya başlamak için yogadan daha iyi bir yol olabilir mi? Hayatım beni nereye götürürse götürsün, yoga her zaman rutininin bir parçası olacaktı. Antrenman kıyafetlerimi giydim ve bir fincan kahve demlemek de dahil olmak üzere güne hazırlandım çünkü koyu demleme ihtiyacım hiçbir doğal canlılıkla azalmayacaktı.

İlk nefis yudum için bardağı dudaklarıma götürüyordum ki biri kapımı yumrukladı.

Resepsiyondaki güvenlik kimsenin yukarı çıkmasını engellemedi mi?

Yani, gerçekten. Burası Grand Central Station gibiydi.

Primo'nun çoktan geri döndüğünü hayal bile edemezdim. Beni beklenmedik bir şekilde ziyaret eden tek kişi Alessia'ydı ama o da kapımı çaldığında kırma eğiliminde değildi. Kendimi diğer tarafta karşılaşacağım kişiye hazırladım ve kapıyı açtım.

Maria koridorda durmuş, kızgın bir öfke pelerinine bürünmüştü. "Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Kendini *nasıl bir pisliğin* içine soktun?" Öfkeyle ileri atıldı ve beni kenara itti.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kapıyı arkasından kapattım ve midemde çalkalanan huzursuzluk hissini bastırmaya çalıştım.

Çantasını mutfak tezgahımın üzerine bıraktı ve bir yığın fotoğraf çıkarıp bana uzattı. "*Ondan* bahsediyorum. Vegas'ta yakaladığın adam Matteo'nun Sal'i bulması için tuttuğu sicario."

Maria'nın yerleştirdiği güvenlik kameralarından alınan, Primo'nun daireme girerken çekilmiş görüntülerine baktım. "Onu *tanıyor* musun?"

"Onu sadece Sal'in işini bitirmeye gittiğimizde kısa bir süre gördüm. O bir sicario, Giada. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"O filmdeki Benicio del Toro gibi mi? Kolombiyalı falan degiller mi?"

Maria gözlerini devirdi. "Bu terim oradan geliyor olabilir ama onun bir kartel tetikçisi olduğu anlamına geliyor. Amerika'daki en büyük ve en acımasız kaçakçılık örgütü olan Sonora Karteli için çalışıyor."

"Bekle. Matteo'nun onu işe aldığını mı söyledin?"

"Geçmişlerinin tam olarak ne olduğundan emin değilim ama evet. Matteo onu bir şekilde tanıyordu ve Vegas'ta Sal'i bulmamıza yardım etmesini sağladı. Sonunda onun işini bu şekilde bitirebildik."

Sal, Enzo Amca'nın alt patronu olarak çalışıyordu, bunu ancak mafyayı öğrendiğimde fark ettim. Çocukluk arkadaşlarıydılar ama aralarındaki bağ çok daha derindi. Sal amcama ihanet etti ve Maria ile şimdiki kocası Matteo, Sal'in işini bitirmek için Vegas'a gidene kadar ortalık karıştı.

Maria bana Primo'nun bir kartel tetikçisi olduğunu mu söylüyordu? Bunun mümkün olmadığını iddia etmek istedim ama bu koca bir yalan olurdu. Primo tam bir suçlu gibi görünüyordu ve ben bu küçük ayrıntıyı görmezden gelmiştim.

"Onunla nasıl birlikte olduğun hakkında hiçbir fikrim yok"-Maria düşüncelerimi böldü-"ama hemen uzaklaşmalısın. Bu adam tehlikeli."

"Evet, ama içinde yaşadığımız dünya böyle değil mi? Matteo tehlikeli değil mi? Peki ya babalarımız?"

Bana onların ellerinin temiz olduğunu söyleyemezsiniz. Primo'nun ne farkı var?"

Maria fotoğrafları elimden kaptı ve çantasına geri koydu. "Bu konuda seninle tartışmayacağım. Bunu babalarımızla konuşabilirsin." Telefonunu açtı ve çevirmeye başladı.

"Onlara söyleyemezsin!" Tısladım.

"Siktir et. Eğer bu konuda sessiz kalacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir." Aramasına erkeksi bir ses cevap verince gözlerini kaçırdı. "Bir sorunum var. Sen ve Edoardo Amca bir saat içinde benimle evde buluşabilir misiniz? Minnettar olurum... Sonra görüşürüz." Telefonu indirdi ve bana ters ters baktı. "Hadi, gidiyoruz."

"Lanet bir sicario mu? Tanrım, Giada. Annen başının belaya gireceği konusunda beni uyarmıştı ama kendini bu kadar derinde bulacağını düşünmemiştim." Babam alnına masaj yapıyor ve Enzo Amca'nın ofisinin duvarında volta atıyordu.

Sözlerinin gücü doğrudan karnıma inen bir yumruk gibiydi. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim; babamın sesindeki hayal kırıklığı mı yoksa başkalarının önünde beni azarlaması mı? Enzo Amca, Maria ve Matteo bana farklı derecelerde temkinli ve sinirli bir şekilde baktılar. Kendime hepsinin beni korumaya çalıştığını söylüyordum ama saldırıya uğradığımı hissediyordum, bu da beni savunmacı ve öfkeli yapıyordu.

"Her biriniz dev bir ikiyüzlüsünüz, Primo'yu organize suç işlediği için bir canavarmış gibi parmakla gösteriyorsunuz. Aynı olduğunuzu göremeyecek kadar yüksek ve kudretli misiniz?"

"O bir kartelin parçası, Giada," diye araya girdi Enzo Amca, yüzü kıpkırmızı kesilmiş babam daha saldıramadan. "Sen inanmak istesen de o adamlar bizim gibi değil. Aralarında hiçbir kural ya da onur yoktur. Onların dünyası acımasız-öldür ya da öl. Onlar vahşidir. Özellikle bu adam için konuşamam ama o dünyayla herhangi bir ilişki tehlikelidir. Bu yüzden endişeliyiz. Bir süre önce kartellerin Doğu Yakası'na doğru ilerlediği haberini aldık. Son zamanlarda Ruslarla sorun yaşadılar ama onlarla doğrudan bir karşılaşmamız olmadı. Eninde sonunda ortaya çıkacaklarını biliyorduk ama şu ana kadar harekete geçmek için bir nedenimiz olmadı. Sanırım bu onların bize karşı ilk hamlesi olabilir."

"İşte tam da bu yüzden bizden çok daha kötüler," diye tükürdü babam. "Kadınların ve çocukların peşinden gidiyorlar."

"Öyle değil," diye açıklamak için acele ettim. "Vegas'ta tanıştık ve o benim kim olduğumu

bile bilmiyordu." Babam homurdandı ve Maria gözlerini devirdi, ama konuşan Matteo oldu.

"Kartellerin neler yapabileceğini anladığınızdan emin değilim. Burada kimse masum olduğunu iddia etmiyor. Bununla birlikte, örgütlerimiz ve eylemlerimiz, hükümetin suç lordları üzerindeki kontrolünü kaybettiği Meksika'da ortaya çıkan ahlaksızlıktan çok uzaktır. Halka açık infazlar, hamile kadınların katledilmesi

kadınları öldürüyor, çocukları ve kadınları seks ticaretine alet ediyor, hatta kamuya açık yerleri bombalıyorlar. Onlar kendi halklarını avlayan en kötü türden teröristler ve orada onları durduracak kimse yok. Mutlak otoriteye sahipler ve hiçbir şekilde vicdanları yok. Biz işadamıyız, gerçi çoğundan daha acımasızız ama onlar tiran."

Huzursuz edici bir ürperti kemiklerimin derinliklerine işledi. Matteo'nun kartellerle ilgili sakın ve tarafsız bir analiz yaptığını duymak endişelerini farklı bir boyuta taşıdı. Aşırı tepki veren bir baba ya da abartılı tehditlerle beni hizaya sokmaya çalışan bir amca değildi. Onu çok az tanıyordum, bu yüzden ölümüm onun için bir cenaze töreni ve hafif üzgün bir eşi teselli etmekten daha fazla bir anlam ifade etmeyecekti. Yalan söylemek için bir nedeni yoktu. Açıklamasında yankılanan bir gerçeklik payı vardı ve Primo'nun hayal ettiğimden çok daha fazla tehlike arz ettiğinden endişeleniyordum.

Bana doğrudan ondan korkmam gerektiğini söyledi. Belki de bu uyarıyı dikkate almam gerekiyordu. Ama bana zarar vermek isteseydi, bunu zaten kolaylıkla yapabilirdi. Gerçi Matteo kartellerle olan her türlü ilişkinin tehlikeli olduğunu ima etmişti. Tehdit sadece Primo değildi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Başımı sandığımdan daha büyük bir belaya sokmuş olabilirdim.

Enzo Amca sessizliği doldurdu. "Bu adamın ne istediğini ya da neler olup bittiğini henüz bilmiyoruz, bu yüzden o kasabayı terk edene ve işler yoluna girene kadar bu ailenin kadınlarının başında muhafızlar olmasını istiyorum. Tehdidi kaptanlara iletebilir ve sokaklarda daha fazla ne öğrenebileceğimize bakabiliriz."

"Bu ne anlama geliyor? Kilit altında falan mı olacağım?"

"Tam olarak değil, ama gerekli olmadıkça dairenizden ayrılmanızı istemiyorum. Eğer çıkarsan, sana eşlik edecek birini bulmamız gerekecek. Dışarı korumasız çıkmayı istemiyorum." Enzo bir kaşını kaldırarak uyardı.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, yemin ederim, ama sonsuza kadar dairemde kalamam. Yarın bir tırnak randevum var ve aklımı başımda tutmak için ara sıra dışarı çıkmam gerekecek."

"Enzo," diye araya girdi Matteo, "aklınızda biri yoksa, kardeşim Filip'i gönüllü olarak vermekten mutluluk duyarım. Sanırım Giada'yla çoktan tanıştı ve durumu biliyor."

Enzo Amca başıyla onayladı. "Eğer onu bir süreliğine ayırabilirseniz, bu çok yardımcı olur. Giada, senden baskıcı bir şey istemeyeceğiz ama biz bu işi çözene kadar Maria ve Filip ile çalışmanı bekliyorum. Bu bir sorun olur mu?"

Kalbim, iğrenç ilişkimin umduğum gibi olmamasından dolayı ezici bir hayal kırıklığı ile ağrıyordu. Primo ile açıklanamayacak kadar güçlü bir bağ hissettim ve bunun bizi nereye götürebileceğini keşfedemediğim için acı bir pişmanlık duydum. Matteo'nun anlattığı kadar korkunç bir şeyin gerçekten bir parçasıysa, kendime bu ilişkiyi bitirmenin en iyisi olduğunu söyledim ama tanıştığım adamın bu kadar kötü olabileceğini kabullenmek hâlâ zordu.

"Sorun değil, Enzo Amca. Güvende olduğumdan emin olacağım." Sesim kulaklarıma zayıf ve kırılgan geliyordu ve bundan nefret ediyordum. Kurtarılmaya muhtaç yaralı bir kelebek olmak istemiyordum. Yine de bu durumdaydım ve hepsi benim hatamdı. Haydut ailemin bile onaylamadığı kadar tehlikeli bir suçluya aşık olmayı bana bırakın.

Maria beni şehre geri götürdü ama ikimiz de tek kelime etmedik. Enzo'nun ofisinde konuştuğumuz her şeyi düşündüm. Primo'nun beni hedef aldığına inanıyorlardı ama gerçeği bilmiyorlardı. *Onu* hedef alan bendim. Beni sadece ondan çaldığım için avlamıştı. Onun kartelle ilişkisi sadece ikinci dereceden bir ilişkiydi ama bunu onlara söyleyemezdim. Çakmağı nasıl çaldığımı açıklamak, Primo'yu tanıdığım için bana kaşlarını çatmalarını izlemekten bile daha aşağılayıcı olurdu.

Tehlikeli bir şeyin parçası olabilirdi ama inandıkları kadar işbirlikçi değildi. O sadece benim yarattığım duruma karşılık vermişti. Bunu ona anlatmamın bir yolu var mıydı?

onlara tüm kirli detayları anlatmadan? Eğer varsa bile, çözüm aklıma gelmedi.

Ailenin yüz karası olmak istemiyordum ama onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek de beni öldürüyordu. Hayatımın en inanılmaz seksini yaşamamın yanı sıra, Primo'yla birlikte olmak bana yaşadığımı hissettiriyordu. Sanki bunca zamandır bir hücreye tıkılmış, kaderimin belirlenmesini bekliyormuşum gibiydi. Onu görmek beklediğim karardı, ama beni özgür bırakmak yerine, süresiz olarak kilitli kalacakmışım gibi görünüyordu. Düşüncelerim ve duygularım karmakarışık. Adamı çok az tanıdığımı ve onu özleyemeyeceğime kendimi ikna etmeye çalıştım ama onunla bağlarımı koparmak bir parçamı kaybetmek gibi geldi. Bir parçamı kimliğimin farkına varmama yardım ederdi. Dünyadaki yerimi bulmama yardım eder.

Eşit oranda kalp kırıklığı ve öfke gözyaşlarımın görüşümü bulandırmasına neden oldu.

Milyon yıl geçse de beni tamamlayacak bir erkeğe ihtiyacım olduğunu kabul etmezdim. Beni mutlu etmesi için. Peki neden şimdi bu tuzağa düşüyordum? Evet, Primo'dan aşırı derecede etkileniyordum ama ona *ihtiyacım* yoktu. Ben güçlü, bağımsız bir kadındım ve hiçbir erkeğe, özellikle de ailem ya da benim için tehlikeli olabilecek bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Bir ilişki yaşayabilmek için sevdiğim insanları riske atmak bencillik olurdu. Dışarıda bir sürü başka erkek vardı. Çocuk gibi davranmayı bırakmalıydım.

Maria'nın fark etmemesini umarak gözlerimi sildim ve telefonumu çıkardım. Rehberimde Primo'nun adına ilerleyerek titreyen parmaklarımla bir mesaj yazdım.

Bu işe yaramayacak. Lütfen benden uzak dur.

Gönder tuşuna bastım ve panik yapmamaya çalıştım.

Ailemden hiç kimse numarasının bende olduğunu bilmiyordu ve ben de söylemeyecektim. Önemli olan tek şey bu ilişkiyi bitirmiş olmamdı. Onu rehberimde görmek, kendime saklayabileceğim ondan kalan tek şeydi. Bu ve gümüş çakmağı, ruhumu ateşe veren adamı bana hatırlatacak tek şey olacaktı.

Bölüm 10

Primo

Öğleden sonrayı Juan Carlos'un geçmişimle ilgili söylediklerini düşünerek geçirdim. Kabul etmesi ne kadar zor olsa da mantıklı geliyordu. Babam da benimle aynı evdeymiş ve ben bunu hiç bilmiyormuşum. Annem bunu iyi saklamıştı. Gerçi ben daha çocuktum ve babam yanımdayken annemin davranışlarındaki değişiklikleri muhtemelen fark edemezdim.

İlişkileri nasıldı? Rızaya dayalı olduğundan emindim. Özel hayatında bile patronundan çok bahsederdi. Patronunun onu umursayıp umursamadığını merak ediyordum. Evliydi ve bir ailesi vardı, bu yüzden çalışanlarından biriyle bir ilişki yaşadığını kabul edemezdi ama onu da göndermemişti. Evde çalışan diğerleri bu tür lüksleri karşılayamazken, biz her zaman bir araba ve diğer ikramlar için paramız olacak kadar şanslıydık. Çocukken bunu hiç sorgulamamıştım ama şimdi Alvarez'in bize annemin maaşının ötesinde bir şey verip vermediğini merak ediyorum.

Bana babamın bir asker olduğu ve doğumuma yakın bir zamanda öldüğü söylenmişti. Uygun bir hikâye ama anneme hiç benzemiyor. Dindar bir Katolikti. Gebe kalmam ve bunun sonucunda ortaya çıkan yalanlar onu çok etkilemiş olmalı. Belki de Guadalupe Meryem Ana'nın ayaklarına kapanarak af dilemek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna hacca gidecek kadar.

Bir parça yeni bilginin her şeye bakış açınızı değiştirmesi inanılmazdı. Annemin hafızası lekesiz kalan tek şeydi. Onun yalanı asla beni incitmek için değildi. İşlerin onun için bu şekilde biteceğini asla bilemezdi. Hayatı buna bağlı olsa bile kimseyi incitemeyecek o nazik ruhlardan biriydi ve Naz onu öldürdü. İkincil hasardan başka bir şey değildi.

Öldüğü gün okuldan eve döndüğümde evi alevler içinde ve yerel polis tarafından kuşatılmış halde buldum. Aşçı beni fark edip sıkıca kollarına alana kadar annemi çağırarak kalabalığın içinde koşturdum. Olay sırasında pazardaydı. Söyleyebildiği kadarıyla evdeki hiç kimse sağ çıkamamıştı.

Teselli edilemez bir şekilde ağladım. Beni teselli etmeye çalıştı ama bildiğim hayat sona ermişti. Sadece on yaşında olabilirdim, ama ebeveynleri öldüğünde çocukların gönderildiği yozlaşmış evler hakkında hikayeler duymuştum. Bu kadarı kabul etmeyi reddettim. Tornadik alevler dönüp dans ederken, açgözlülükle çocukluğumu tüketirken, cesaretimi topladım. Geriye sadece çatırdayan korlar ve duman kaldığında, yetkililerden kaçtım ve hayatıma sokaklarda başladım.

İki yıl boyunca her gün hayatta kalmak için savaştım. Pek hoş değildi, özellikle de başlarda, ama çabuk öğrendim ve becerikliydim. Naz beni bulduğunda, para için diğer gençlerle kavga ettiğim yasadışı bir dövüş kulübüne girmiştim. Vahşiydim. Acımasızdım. Para kazanıyor ve sektördeki en sert adamların saygısını kazanıyordum.

Depoya geldiği gün, kral olarak gördüğüm adamlar fısıldaşmaya ve terlemeye başladılar. Birisi Nazario Vargas'ın ya da onların deyimiyle El Zar'ın nasıl patronların patronu olduğunu, tanıdığım herkesten daha güçlü olduğunu anlattı.

Neredeyse anında bana ilgi duydu, sorular sordu ve beni dövüşürken görmek istedi. Yeteneklerimle ilgilendiğini ve genç yetenekleri getirme ve beni istediği gibi eğitme şansı olduğunu varsaydım. İnanmak istediğim şeye inandım çünkü bu onun niyetini sorgulamaktan daha kolaydı. Onunla gitmek ve değişiklik olsun diye rahat bir nefes almak istedim. Naz'la yaşam, benimle yaşamaktan çok daha üstün olacaktı.

Sokaklarda yaşadıklarımı.

Şimdi nihayet olanları analiz ettiğime göre, adamın gerekçeleri en iyi ihtimalle anlaşılmazdı. Hayatının bu evresindeki çoğu erkek, sokak çocuklarını içtenlikle evlat edinmezdi. Bıçağı babamın sırtına daha da saplama yolu muydu bu? Yoksa babamın tahtını asla geri almaya çalışmamamı mı sağlamaya çalışıyordu?

Her halükarda fark eder miydi?

Geçmiş değiştirilemezdi. Beni hayatta başarılı olmam için donatmış ve genç yaşta varlıklı bir adam yapmıştı. Annem öldürülmemiş ya da Naz beni sokaklardan kurtarmamış olsaydı hayatımın nasıl olacağını tahmin etmenin bir yolu yoktu. Keşke oyunu her zaman kaybedilen bir savaştı.

Duygularım beni alıp götürmeden ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce işime odaklanmalıydım. Muhtemelen Santino'yu kontrol etmenin ve evde her şeyin yolunda olduğundan emin olmanın zamanı gelmişti. O benim sağ kolumdu ve hayatım pahasına güvendiğim tek insandı. Şehirden ayrılmak zorunda kaldığımda, evdeki gözüm kulağım oydu.

Telefonumu çıkardım ve bir saat önce Giada'dan gelen bir mesajı kaçırdığımı fark ettim. Telefonumu sessize aldığımı hatırlayamayacak kadar düşüncelerime dalmıştım.

Bu işe yaramayacak. Lütfen benden uzak dur.

Mesaj tamamen beklenmedik değildi, ama zaten çalkantılı olan duygularım tepkimi büyüttü. Damarlarımda onu korkutup kaçırان kişiye karşı su katılmamış bir düşmanlık dolaşıyordu. Evindeki kameraları görmüştüm ve ailesinin kim olduğumu öğrenme ihtimali olduğunu biliyordum. Mesaj onların müdahalesinden kaynaklanmış olmalıydı.

Belki de kim olduğumu bilmiyorlardı ama yine de müdahale etmişlerdi. Bildiğim kadarıyla beni teşhis edebilecek tek kişi Matteo De Luca'ydı ve o da ayrı bir mafya ailesinin üyesiydi. Ailelerin birbirlerinden son derece bağımsız olduğunu düşünüyorduk ama tahmin ettiğimizden daha fazla bilgi paylaşıyor olabilirlerdi.

Kameraları çalışır durumda bıraktığım için pişmanlık duymaya başlamıştım ama bunu iki nedenden dolayı yapmıştım. Birincisi, kimlik tespiti şansının çok düşük olmasıydı. İkincisi ise kendi zayıflığının bir yan ürünüydü. Zavallı yanımda beni keşfedeceklerini ve onun aklını başına getireceklerini umuyordu.

O parçamı boğazından yakalayıp şahdamarını koparmak istedim.

Zihnindeki kaosun yatışması için birkaç sakinleştirici nefes almam gerekti. Olayları mantıklı bir şekilde görmem gerekiyordu. Mantıklı. Onun geri çekilmesini bir işaret olarak kabul etmeli ve Giada'yı huzur içinde bırakarak planda sapma olmadan ilerlemeliydim. Ancak, içimdeki merhamet nedir bilmeyen bencil ve aşağılık yanımda şaha kalktı ve dizginlerine asıldı. Sonuçları ne olursa olsun Giada'yı istiyordu. İçimdeki o kanserli ses, onu güvende tutabileceğimi baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyordu - ailesi ona ne söylemiş olursa olsun, o beni istiyordu.

Bu onun seçimi olmalıydı, onların değil.

Bir uçurumun üzerinde sallanıyordum. Kurtuluş ve lanetlenme arasında bıçak sırtı bir yerdeydim; uzaklaşıp onu kurtarmak ya da cehennemden aşağı inerken onu da benimle birlikte sürüklemek.

Annemin hiç fotoğrafı yoktu, bu yüzden onun görüntüsü zihnimde solmuştu. Bazen, yaptığım sefil şeyleri bilmesin diye onu düşünmeyi bilinçli olarak bir kenara itiyordum. Ama diğer zamanlarda -bunun gibi zamanlarda- onun varlığıyla mücadele etmek çok zordu. Onun anısı bana, artık benim dediğim yeraltı dünyasının onun zamansız ölümüne nasıl sebep olduğunu hatırlatıyordu.

Giada için bunu istemedim.

Ama hayat özgür iradeyle ilgili değil mi? Kişisel çıkarların isyankâr sesi kafamın içinde tısladı.

Bu Giada'nın seçimi olmamalı mı, senin ya da ailesinin değil?

Hay sikeyim. Bu mantıkla tartışmak zordu, bu da dikkate alınması gereken üçüncü bir seçenek sunuyordu. Şuraya gidebilirdim.

Giada'yı son bir kez daha görelim ve çekip gitmenin gerçekten onun seçimi olup olmadığını anlayalım.

İçimin en karanlık yerlerinde yaşayan ruhsuz yaratık bu fırsatın üzerine atladı. Ona dokunmak için bir şans daha. Onu tatmak için.

Kendime bu işi ona bırakmanın en iyisi olduğunu söyledim çünkü gerçeği kabul etmek istemiyordum. Doğru şeyi yapmak için çok zayıftım. Çekip gitmek ve onunla bir daha asla iletişime geçmemek için.

Uyarılar ne olursa olsun, onu arayacak ve ikimizin de kaderine onun karar vermesine izin verecektim.

Ertesi gün evinden çıkarken yanında bir koruma vardı. Onları bir manikür salonuna kadar takip ettim ve camekânlı pencereden, korumasının ön bekleme alanına yerleştiğini gözlemledim. Binanın arka tarafına doğru yürüdüm, arka girişi buldum ve salonun kapısı açıkken dışarıda sigara içen bir adam buldum. Ses çıkarmasına fırsat vermedim. Pratik bir hızla kolumu boğazına doladım ve bayılana kadar boğazını sıktım. Uyandığında iyi olacaktı ve ben çoktan gitmiş olacaktım.

Salona girip Giada'nın tek başına oturduğu, ayaklarını küçük bir su küvetine soktuğu ve gözlerini telefonuna diktiği pedikür istasyonlarına doğru ilerledim. Yarım bir duvar ve tavandan sarkan dekoratif boncuklar sayesinde ön girişi görmesi engellenmişti. Yanındaki sandalye boştu, ben de oraya aitmişim gibi yürüdüm ve oturdum.

"Başkalarının hayatını belirlemesine izin verecek bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Nefes nefese kaldı ve neredeyse telefonunu su dolu küvetin içine düşürüyordu. "Sen buradasın." Gözleri şokla irileşmişti ve fısıltıyla verdiği yanıtta alttan alta bir rahatlama sezdim. Bunu hayal mi etmişim? Yoksa beni gördüğüne gerçekten sevinmiş miydi?

"Şehirden ayrılmadan önce geleceğimi söylemişim. O zamanlar bu bir sorun gibi görünmüyordu." Gözlerim salonun ön tarafına, eskortunun onu beklediği yere kaydı.

"Burada olmamalısın," diye tısladı, giderek daha da sinirleniyordu. "Ailem senin kim olduğunu biliyor ve seni burada bulurlarsa sana zarar verirler."

"Onlar için endişelenmiyorum."

"Evet, öyleyim. Her şey için endişeleniyorum. Bana senin bir kartelin parçası olduğunu söylediler. Kendimin ya da ailemin tehlikede olmasını istemiyorum."

Tam da şüphelendiğim gibi. Mesajının bana karşı olan hisleriyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ailesinin onu beslediği çöplükle ilgiliydi. Sanki onlar azizmiş gibi. Saçmalık.

"Seni herhangi bir şekilde incittim mi?" Ben talep ettim.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Hayır, ama bu benim için tehlikeli olmadığını anlamına gelmez." İfadesi belirsizlikle doluydu. Arayı açıyordum.

"Eğer gerçekten tehlikeli olduğuma inansaydın, sana dokunmama asla izin vermezdin. Sana çekip gitmen için fırsatlar verdim ama sen gitmedin. Benim seni istediğim kadar sen de beni istedin. Ailenin önyargıları buna engel olmamalı."

"Beni kendin uyardın. Bunu görmezden gelemem." Alt dudağını çiğneyerek başını salladı.

Geri çekildim ve aramıza soğuk bir hava perdesinin düşmesine izin verdim. Çekip gitmesine izin vermeliydim.

-Geri çekilmesini kabul ettim ve asıl planıma devam ettim ama yapamadım. Onu kaçmamaya ikna etmek için son bir çaba göstermem gerekti.

"Kumarhanede bana yaklaşan ve bir gece kulübü dolabında parmaklarıma gelen kadın, kimsenin ona ne istediğini veya kiminle görüşebileceğini söylemesine izin vermedi. Eğer gerçekten böyle biriyseniz ve

Kendine güvenecek kadar cesursan, numaramı biliyorsun. İki gün daha şehirdeyim." Ayağa kalktım ve gitmeye başladım.

Meydan okuma sertti ama ben istediğimi elde etmeye alışkın bir adamdım. Ve ayrıca, serçe parmağında tüm ailesinden daha fazla güç vardı. Sadece bunu henüz anlamamıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" Giada bileğimi kavrayarak sordu, sonra ne yaptığını anlayınca beni bıraktı.

"Benimle gelmeni istiyorum demek."

"Seninle kalmak için mi? Tatil gibi mi?"

"Eğer istediğin buysa, istediğin kadar kal. Aramızdaki her neyse, ben de senin kadar huzursuzum ama senden vazgeçmeye henüz hazır olmadığımı biliyorum. Seni zorlamayacağım ama tekrar düşünmeni isteyeceğim. İçgüdülerini dinlemeni ve hayatını bir başkasının belirlemesine izin vermemeni istiyorum."

"Bu çılgınlık. Seni çok az tanıyorum."

"Nasıl adlandırmak istersen öyle adlandır, ama seçim senin." Girdiğim gibi sessizce arka kapıdan çıktım. Artık tek yapabileceğim beklemektir.

Bölüm 11

Giada

Pedikürümün geri kalanında şaşkın bir sessizlik içinde oturdum. Primo onunla gitmemi istiyordu. Ailemin tüm uyarılarını göz ardı etmemi ve onunla birlikte olmak için hayatımı riske atmamı. Bunu düşünmemeliydim bile, yine de kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor, kan dolaşımımı sıvı sevinçle boğuyordu.

Onu çok az tanıyor olabilirdim ama o benim en kötü yanımı görmüştü - küstahlığımı ve yaramaz eğilimlerimi - ve yine de beni istiyordu. Primo içimde başka hiçbir erkekte olmayan bir kıvılcım çakmıştı. Bu kıvılcımın beni nereye götüreceğini görmek çok mu kötü olurdu? Onunla birlikte olursam ve düşündüğüm gibi biri olmadığına karar verirsem fikrimi her zaman değiştirebilirdim.

Beklentiler beni gergin bir enerjiyle doldurdu, öyle ki yerimde zor duruyordum. Şaşkın tırnak teknisyenimin itirazlarına aldırmadan, tırnaklarımı parlatmayı bitirir bitirmez sandalyeden kaydım ve ödeme yapmak için ön taraftaki kasaya yöneldim.

"Sonunda bitirdin mi?" Filip bu görevden pek hoşlanmamıştı. Bir pijama partisi için gönüllü olmaktan çok memnundu, ama şehirde beni gölgelemek farklı bir konuydu. O sabah kapıma geldiği andan itibaren asık suratlı ve iletişimsizdi.

"Kadınların doğal olarak cilalanıp parlatıldığını mı sanıyorsunuz? Böyle görünmek için zaman ve para gerekir." Paramı resepsiyon görevlisine uzattım ve kapıya yönelmeden önce ona teşekkür ettim.

Filip, "Ne düşündüğümü duymak istemezsin," diye homurdandı.

Durdum ve ona ters ters baktım. "Bunu duymayı çok isterim. Kadınların görünüşleri hakkında tam olarak ne düşünüyorsun?"

Filip'in üzerine tüyler ürpertici bir değişim çöktü, playboy görüntüsü eriyip gitti ve yerine tartışmasız daha acımasız bir şey bıraktı. Onun yapabileceğini hayal ettiğimden çok daha yoğun ve karmaşıktı.

İlerleyerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bence bir kadının vücudunda ihtiyacı olan tek kırmızı, bir erkeğin becerikli elinin teninde bıraktığı kızarıklıktır. Kıyafet yok. Makyaj yok. Numara yok. Sadece bir göz bağı ve tam bir teslimiyet. Bu saçmalığın geri kalanı" -başını salona doğru salladı -"sizin için, bizim için değil."

Lanetleneyeğim. Filip'in biraz ısırtığı var.

İtaatkar olmayı kavrayabileceğimden emin değildim, ama itiraf etmeliyim ki, bunu sunuş şekli keşke yapabilseydim dedirtti. Genç Filip düşündüğüm gibi ağabeyinden o kadar da farklı değildi. Başlangıçta soğukkanlı, kendine hakim Matteo'ya kıyasla saf bir çocuk gibi görünüyordu.

Düzeltildim.

Boğazımı temizleyerek "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yirmi sekiz. Hadi bakalım. Seni eve götürme vakti geldi. Yapacak başka işlerim var." Bana takip etmekten başka seçenek bırakmadan arabaya doğru yürümeye başladı.

"Daha genç görünüyordun," diye seslendim arkasından.

O da bana sırtıttı. "Yeterince uzun zamandır buralardayım."

Gözlerini her zaman benden ayırmaması gerektiğini bilecek kadar uzun değil. Filip'ten hoşlanıyordum ve şimdi onu biraz daha fazla merak ediyordum, ama işinde hata yapmıştı. Primo

savunmalarını aşmıştı ve şimdi vermem gereken bir karar vardı.

Eve gittim ve düşünmeye çalıştım, hayal kırıklığına uğradım, sonra aktif olarak düşünmekten kaçındım. Perşembe gecesi kanadı

Cuma gecesine girmiştik ve hala bir cevabım yoktu. Kendimle tartışmalarım şizofrenik sınırlara dayanmıştı ve Primo'nun tam olarak ne zaman gideceği konusunda endişelenmeye başladım. İki günüm olduğunu söylemişti ama bu oldukça muğlaktı. Cuma'dan Pazar'a kadar herhangi bir zamanda gideceği anlamına gelebilirdi.

Başka biri olsaydı, ne zaman ayrılırsa ayrılısın onunla buluşmak için bir uçak bulabileceğimden emin olurum ama Primo farklıydı. Teklifinin sonlu olduğundan oldukça emindim. Eğer gittiğinde onunla aynı uçakta olmazsam, ikinci bir şansım olmayacaktı.

Zaman elimden kayıp gidiyordu ama iki arada bir derede kalmıştım. Onu istiyordum ama ailemin uyarıları da yersiz değildi. Gidersem korkunç bir hata mı yapmış olacaktım? Gitmezsem aileme sonsuza kadar kızar mıydım?

Cumartesi akşamı, kendi kararsız düşüncelerimden o kadar bıkmıştım ki, birinin beynime bir kurşun sıkıp beni bu ıstıraptan kurtarmasını diledim. Bir çıkmaza girmiştım. İlerleyebilmemin tek yolu yazı tura atmak ya da aynı derecede keyfi bir şey yapmaktı. Teraziyi değiştirecek bir şeye ihtiyacım vardı ve kuzenim bana yardım edecek mükemmel kişiydi. Bunu bilmiyordu ama benim için hayatımın kararını vermek üzereydi.

Cumartesi akşamı, telefonumla kanepeme kıvrıldım ve Alessia'yı aradım.

"Selam G. N'aber?" diye neşeyle cevap verdi.

"Hani bana hep okula gitmeyi ya da gönüllü çalışmayı falan düşünmem gerektiğini söylüyorsun ya?"

"Öyle mi?"

"Bunun hakkında çok düşündüm ve fotoğrafçılıkla gerçekten ilgileniyorum."

"Oh, Giada! Bence bu senin için harika bir alan olur."

"Durun, dahası var. Beni en çok ilgilendiren şey, okyanus yaşamının -balinalar, yunuslar ve mercan resifleri- muhteşem çekimleri. Sanırım bu benim mesleğim olabilir." İhtiyaçlarıma uygun bir kariyer önerisi oluşturmak için çok çalışmıştım - bariz bir tehlike unsuru içeren, uzaktan inandırıcı bir şey olmalıydı. Sahili sevdiğimi zaten biliyordu ve fotoğrafçılık da ilgi alanlarım arasında mantıksız bir alan değildi. Aslında, metaforumun kisvesi altında, Primo ile bir ilişkiden bahsediyorduk, ama bunu asla bilmeyecekti, en azından çok geç olana kadar.

"Ummm... şey, kesinlikle heyecan verici bir kariyer yolu. Çok fazla seyahat anlamına gelir - burada o şeylerin fotoğraflarını çekemezsiniz - ve biraz da tehlikeli olmaz mı? Senden kesinlikle böyle bir şey beklemiyordum." Sözleri bocaladı ama ses tonu olumlu kalmaya devam etti.

"İlgimi çeken her şeyi kapsıyor ve sanırım bu benim hayattaki tek büyük tutkum olabilir. Ama dediğin gibi, bazı dezavantajları var. Ailemin bu fikirden nefret edeceğini biliyorum ve bazı tehlikeler de var."

"Onları her zaman mutlu edemezsiniz. Bence eğer bu sizin tutkunuzsa, risk almalısınız. Herkes hayatında uğruna yaşadığı ve nefes aldığı bir şey bulamayabilir. Eğer bunun sizin için bir tutku olabileceğini düşünüyorsanız, bence denemelisiniz." Konuştukça sesi güçlendi, inancı pekişti.

Genişçe sıırttım. "Teşekkürler, Al. Anlayışına güvenebileceğimi biliyordum."

Onu bu şekilde kandırmak yanıltıcıydı ama tarafsız bir görüşe ihtiyacım vardı. Onun tepkisini duyduktan sonra risk almaya meyilli olduğumu ve sadece içgüdüsel tepkimi güçlendirmek için onun farkında olmadan desteğine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Evet, Primo'yla birlikte olmak tehlikeli olabilirdi ama bu riski almadığım için her zaman pişmanlık duyacaktım. Hiçbir zaman tedbirli davranan bir kız olmamıştım, bu yüzden şimdi tedbirli davranmanın bir anlamı yoktu.

Alessia ile konuşmamı bitirdim ve Primo ile mesajlaşmamı açtım.

Ben: Seninle gelmek istiyorum. Nefesimi tuttum, sonunda gönder tuşuna basmadan önce parmağım telefonun üzerinde geziniyordu.

Saniyeler içinde, konuşma noktaları ortaya çıktı.

Primo: Bu daha iyi.

Primo: Dairenden tek başına çıkabilir misin? Ben:

Sanırım.

Primo: Bir saat içinde binanın köşesindeki Applejack lokantasında buluşalım. Görüşürüz o zaman.

Sinir enerjisi kaburgalarımın altında titreşiyor, uzuvlarıma yayılıyor ve başımı tehlikeli bir şekilde döndürüyordu. Hiç tanımadığım bir adamla gizemli bir yere yapacağım süresi belirsiz yolculuk için eşyalarımı toplamak için bir saatim vardı.

Deli olmalıydım.

Lütfen, tatlı bebek İsa, bu karardan pişman olmama izin verme.

İstavroz çıkardım ve toparlanmak için koltuktan fırladım. Meksika'ya gideceğimizi tahmin ettiğim için pasaportumu ve bir sürü plaj kıyafetini aldım, sonra da her ihtimale karşı birkaç pantolon ve hırka ekledim. Başlangıçta bir ay yetecek kadar kıyafet hazırlamıştım ama on altı bavulla gelmek istemediğime karar verince çoğunu geri koydum.

Küstahça görünebilirdi.

Gardırobumu gerekli olanlara indirgedim - oraya vardığımda başka neye ihtiyacım olursa alabilirdim. Zor oldu ama hepsini tek bir bavula sığdırdım. Bavulu oturma odasına taşımadan önce yatağa uzandım ve güvenlik kameralarımı izleyenlere haber vermeden nasıl dışarı çıkabileceğimi düşündüm. Vazgeçmeden önce birkaç dakika boyunca kapıma baktım.

Siktir et. Onlar bir şey yapamadan ben gitmiş olacağım.

Bavulumu ön kapıdan çıkarıp asansöre bindim, Primo'ya ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Lokantaya vardığımda ön tarafta siyah bir Mercedes'e yaslanmış duruyordu. Gözleri sahiplenici bir gururla parlıyor, kalbimin bir Cirque du Soleil sanatçısı taklidi yapmasına neden oluyordu.

Ulaşabileceği mesafeye gelir gelmez elimi uzattım ve parmaklarımı açarak gümüş çakmağını gösterdim. "Sanırım bu senin."

Teklifimi görmezden geldi, elini boynumun arkasında kenetledi ve dudaklarımızı tutkulu bir öpücükle buluşturmak için beni kendine çekti. Açlıkla hareket ettik, öpüştük, ısırdık ve sanki son karşılaşmamızdan sonra aç kalmış gibi birbirimizi içimize çektik. Onunla birlikteyken dünya eriyip gidiyordu ve Papa'nın kaldırımında öpüşmemize şahit olup olmaması önemli değildi. Primo'nun dokunuşunda kendimi kaybettim, sadece oksijen ihtiyacım çıldırtıcı arzusun önüne geçtiğinde geri çekildim.

"Gitmemiz gerek," dedim ona. "Gittiğimi anlayacaklar."

Bavulumu bagaja koymadan ve yolcu koltuğuna oturmama yardım etmeden önce alnıma bir öpücük daha kondurdu.

Çakmağı cebime geri soktum, onu benden almadığı için rahatlamıştım. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir uçak kiraladığım özel bir havaalanına." "Son varış noktamızı bilmeme izin var mı?"

"Guaymas, Meksika. Kuzeybatı kıyısında, Baja California'nın karşısında. Orası çok güzel. Eşsiz. Çöl iklimiyle kurak, bu yüzden plajlar var ama fazla bitki örtüsü yok. Günbatımı nefes kesici. New York gibisi yok." Bölgeden sevgiyle bahsediyordu ve ben de orayı görmek için sabırsızlanıyordum. Tıpkı New York'un benim bir parçam olması gibi Meksika da onun bir parçasıydı; bu toprakları ve insanlarını görmek onu tanımanın bir başka yoluydu ve ben de bu fırsatı kaçırmadım.

Havaalanı Yukarı Manhattan'da arabayla sadece yirmi dakikalık bir mesafedeydi. Primo arabayı kendinden emin bir rahatlıkla kullanıyor, sanki şehirde doğmuş gibi trafiğe girip çıkıyordu. Çevresine uyum sağlayabildiği hissine kapıldım.

Arabayı sürerken telefonumu çıkardım ve Alessia'ya tek bir mesaj gönderdim. **Bunun için gitmeye karar verdim. Lütfen benim için endişelenme. Söz veriyorum güvende olacağım ve yakında temasa geçeceğim. Seni çok seviyorum, G.**

Onun ve ailemin paniğe kapılıp bana ulaşmaya çalışacağını bildiğim için telefonumu kapattım ve doğru kararı verdiğim için dua ettim.

Bölüm 12

Primo

Giada geleceğini söylemiş olmasına rağmen, onun lokantaya geldiğini gördüğümde yine de biraz şaşırmıştım. Daha yeni tanıştığı bir adamla şehri terk etmenin son derece riskli olduğu gözümünden kaçmamıştı. Kararını yeniden gözden geçirmiş olsaydı, bu kendi kararı olduğu ve ailesinin baskısı olmadığı sürece onu suçlamazdım.

İç dünyasında yaşadığı çalkantılar ne olursa olsun, çenesi kararlı ve yanakları akşamın serin havasıyla kızarmış bir şekilde bana doğru yürüdü. Onu öpmeden edemedim. İfade ettiği özgüvenin altında yatan o acı tatlı korkunun tadına baktım. Korku olmadan cesaret diye bir şey yoktu ve Giada tartışmasız bir şekilde korkuyordu ve çok ama çok cesurdu.

Bu cesaret işe yarar mıydı? Bunun cevabını ben bile bilmiyordum.

Arabaya bindiğimizde birisine mesaj attı. Bu noktada ailesinin bizi durdurmasının bir yolu yoktu ama onlara ne söylemiş olabileceğini merak ediyordum.

"Geleceğinizi kimseye söylediniz mi?"

"Hayır, tam olarak değil. Kuzenime biraz şifreli bir mesaj attım. Yakında anlayacaktır. Onun ve ailemin kaçırılmadığımı bildiğinden emin olmak istiyorum. Bilmesem en kötüsünü düşüneceklerinden eminim."

Çabalarını takdir ediyordum ama nafileydi. Söylediği hiçbir şey onları güvende olduğuna ikna edemezdi ve olması gereken de buydu. Örgütlerimiz müttefik değildi ve ilişkilerimiz düşmanca bir zemine doğru hızla kaymak üzereydi.

"Ee," diye başladı Giada nazlı nazlı. "Rastgele kadınları avlayıp onları sık sık evine götürür müsün?" Gözlerimi ona çevirdim. "Hayır. Bu bir ilk."

Daha fazla soru sormak için can atıyordu ve ben de sormamasını diliyordum. Dışa dönük bir kişilik ve yavan bir merak, en azından onun durumunda, bir paket anlaşma gibi görünüyordu. Onu cesaretlendirmek istemedim ama dile getirmediği sorularının arabanın içindeki baskısı boğucu bir hal almaya başlayınca pes ettim.

"Sadece bilmek istediğin her şeyi sor."

Sözlerini tartarken uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "*Nedenini* bilmek istiyorum. Neden sadece bir çıkmak için beni bulma zahmetine girdin?"

Bu tam da kaçınmayı umduğum türden bir soruydu. Düzenli bir şekilde nefes aldım, cevabımı formüle etmek için zaman ayırdım. Muhtemelen onu takip etmemin pek de yolumdan çıkmadığını duyunca heyecanlanmayacaktı. Bunun yerine, elimden gelen en iyi şekilde açıkladım. "Neden fişlerinizi çalmadın? Çakmağın yanında binlerce dolarlık yüksek kuponlu fişlerim vardı ama sen onlara hiç dokunmadın."

"Bu çok kolay. Paranı istemedim. Sadece ilgini istedim, sanırım."

"İşte cevabınızı aldınız. Dikkatimi çekmek istediniz ve ben de veremeyecek kadar ilgimi çektiniz. Pek çok kadın benimle senin yaptığın gibi tartışacak kadar cesur değildir. İlk başta yemini yutmayı reddettim ama sen çıtayı yükseltince dayanamadım. Benimle düello yapan ve son darbeyi indirmeyi başaran kadın hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim."

Ellerine baktı. "Bu konuda. Yemin ederim normalde hırsız değilimdir. Yani... daha önce hiç yapmadım demiyorum ama sık yaptığım bir şey değil. Artık seni tanıdığıma göre bir daha senden

bir Şey alacağımı düşünmeni istemiyorum."

Sırttım. "Bu iyi çünkü ikinci kez bu kadar affedici olacağımı sanmıyorum."

Giada havaalanına varana kadar sessizdi. Kiralık arabamın iadesi için havayolu şirketinin personeli ayarlamıştım - küçük, özel mülkiyete ait bir pistten uçmanın pek çok avantajından biri. Giada'nın pasaportu bile yanımdaydı, bu da ayrılışımızı çok daha sorunsuz hale getirdi. Juan Carlos'u dahil etmek zorunda kalmadığım için memnundum. Muhtemelen yardımını istemediğim için çok kızmıştı. İş o noktaya gelseydi arardım ama gelmediği için rahatlamıştım. Manyakça davranışları beni uzak tutmaya yetiyordu ama şimdi, o sırada kim olduğunu bilmemesine rağmen annemi öldürenin kendisi olduğunu bildiğim için onu görmek konusunda özellikle isteksizdim.

Juan Carlos'u arkamda bırakıyordum ve Giada elimdeydi. Şu anki rotamdaki tek aksaklık Naz'dı. Kızacaktı ama öfkesini kısa sürede atlatacaktı. Öyle umuyordum. Ortalık durulduktan sonra geçmişle ilgili öğrendiklerimle ilgilenecektik. Bu konuda duygularım henüz netleşmemişti ve kafam netleşene kadar bu konuyu açmayacaktım. Cevap istmeden önce nasıl hissettiğimi bilmem gerekiyordu.

Giada sanki özel jetlerle uçmaya alışkınmış gibi Cessna jete bindi. Durum böyle miydi yoksa sadece tepkilerini kontrol etmekte mi ustaydı emin değildim. O yumuşak deri kaptan koltuklarından birine kaydı, ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Uçak çok güzel," dedi ve kabinin etrafına göz gezdirerek krem rengi deri ve kestane rengi ahşap kaplamalara baktı. İçeride sadece altı yolcu için yer vardı, bu da oldukça dar hissettiriyordu, ancak konforlu bir yolculuk sağlamak için en iyi lüks malzemelerle hazırlanmıştı. "Sık seyahat eder misiniz?"

"Sık sık, evet, ama genellikle evden o kadar uzakta değil. İş için sık sık Vegas'a giderim."

"Vegas'ı seviyorum." Sırtmasını engellemeye çalıştı. "Aslında, oraya yaptığım son seyahati oldukça sevgiyle anıyorum."

Başımı salladım. "Emniyet kemerini bağla, viborita, kucağıma yuvarlanmadan ve seni bütün olarak yutmadan önce."

Titreyerek bir nefes aldı, sonra kemeri kucağında sıktı. "Bu ne anlama geliyor? Viborita?"

Bakışlarımı dikkatle ona diktim ve oturduğu yerde kıpırdanmasına neden oldum. "Küçük engerek anlamına geliyor. O hipnotize edici gözlerin ve hiç beklenmedik bir anda saldırma yeteneğinle bana bunu hatırlattın. Asla hafife alınmaması gereken gizli bir tehlike."

Giada sustu. "Nasıl oluyor da beni tüm hayatım boyunca tanıyan insanlardan daha iyi görebiliyorsun?" "Bazen birlikte büyüdüğümüz birini olduğundan farklı bir şey olarak görmek zordur.

her zaman öyleydi. Seni hiçbir önyargıya kapılmadan, olduğun gibi görüyorum. Ne eksik ne fazla."

Yutkundu. "Peki gördüklerin hoşuna gitti mi?" İltifat beklemiyordu. Sorusu belirsizlikle doluydu. Tüm özgüvenine ve cesaretine rağmen Giada da tıpkı hepimiz gibi güvensizliklerle boğuşuyordu.

"Olması gerekenden çok daha fazla." Bu kısa itirafla birlikte, pistte ilerlerken bakışlarımı küçük pencereden dışarı çevirdim.

Havaya fırlatıldığımızda ikimiz de bir daha konuşmadık ama onun bana doğru kaçamak bakışlar attığını hissettim. Kabindeki sessizlik, etrafımızdaki gerilimi yoğunlaştırarak bir basınç artırıcı görevi gördü. Belirsizlik arzuyu büyütüyordu ve tam tersi, ikisi birbirini besliyor, havayı sürtünmeyle dolduruyordu.

Uçak alçalırken, artan baskıya bir son vermek için kemerimi çözdüm ama telefonum çalmadan önce ayağa kalkamadım. Lanet Naz. Adamın biraz sabırlı olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Neye ihtiyacı olduğunu görmek için telefonumu çıkardım ama telefonda onun numarasının olmadığını görünce şaşırdım.

Ekran. Matteo De Luca arıyordu. Cevap vermeden önce burnumdan uzun, sakinleştirici bir nefes çektim.

"De Luca, ne hoş bir sürpriz."

"Bunun hoş ya da sürpriz olduğundan cidden şüpheliyim. Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Sesi kültürlü bir şiddetle katmanlanmıştı. Geçmişimizin yıpranan ipliği tarafından kontrol altında tutulan zar zor dizginlenmiş bir uyarı.

"Üzgün olduğumu biliyorum De Luca, ama o kendi özgür iradesiyle benimle birlikte." Giada'nın canlı yeşil bakışlarını tuttum, omurgasını sertleştiren öfkenin tadını çıkardım.

"Uçak biletini kendisinin almış olması ya da silah zoruyla alınmış olması fark etmez. Niyetiniz ne kadar *masum* olursa olsun, aileler kendi dünyalarına karışılmasına müsamaha göstermeyecektir." Masum kelimesini küçümseyerek kullanması, niyetimin en ufak bir şekilde bile saf olduğuna inanmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

De Luca'ya saygı duyuyordum - hatta yakın zamana kadar ona borçluydum - ve birbirimizle eşitler gibi konuşabilmemizi takdir ediyordum. Ailesinin yetkin bir lideriydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Niyetim konusunda haklıydı ve üzülmemekte sonuna kadar haklıydı. Onu düşmanım yapmak gibi özel bir arzum yoktu ama ne yazık ki elim kolum bağlıydı.

"Telefonu ona vermek ve size kendisinin söylemesine izin vermek dışında onun güvenliğini sağlamak için ne yapabileceğimden emin değilim." Telefona uzandım ve Giada'ya uzattım.

"Matteo, bu çok saçma. Ben kesinlikle iyiyim." Çenesini yukarı kaldırdı, buyurgan ve emrediciydi. "Artık çok geç, çoktan havalandık. Babama ve Enzo Amca'ya endişelenmeyi bırakmalarını söyleyin... Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum... Yardıma ihtiyacım olursa size mutlaka haber veririm ama artık hepinizin hayatımı istediğim gibi yaşamama izin vermenizin zamanı geldi. Hoşça kal, Matteo." Telefonu kapattı ve dudaklarını kibirle büzerek telefonu geri uzattı.

De Luca'nın ne dediğini duyamadım ama inatçı kararlılığı çok açıktı. Tanrı'nın kendisini itip kakmasına izin vermeyecekti. Hayatımı sonsuz derecede zorlaştıracaktı ama yine de kendime engel olamıyordum. Uysal, uysal kadınlar hızlı bir sevişme için harikaydı, ama orada ilgi yoktu. Giada farklıydı. Doğuştan bir kraliçeydi ve bunun farkında bile değildi.

Telefonu aldım ve dudaklarındaki haklı öfkeyi tatmak için koridoru geçmeden önce bir bardak tutucusuna bıraktım. Ancak uçak ani bir iniş yaptı ve beni öne doğru fırlattı. Kendimi onun koltuğunun kolçaklarında yakaladım, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayırdı, tarçınlı nefesleri beni daha da aç hale getirdi. Giada kıkırdadı, ben de başımı salladım. Sonra uçak bir sarsıntı daha geçirdi ve pilot hoparlörlerden gelerek türbülanslı bir uçuş olasılığının yüksek olduğunu bildirdi.

Birimizi ya da ikimizi birden yaralama riskini almak istemiyorsam, açlığımın dizginlerini geri çekmem gerekecekti. Hayal kırıklığımı homurdanarak dile getirdim ve emniyet kemerimi yeniden bağlayarak koltuğumda geriye doğru yaslandım.

"Zevk beklentisinin başlı başına bir zevk olduğunu söylerler." Sesi baştan çıkarıcı bir okşamaydı, zaten yıpranmış olan sinirlerimle alay ediyordu.

"Daha önce hiç böyle bir cazibeyle karşılaşmamışlardı." Gözlerim kapandı ve vücudunda şehvetli bir yol izlemeye başladım. Her bir etli kıvrımı ve vadiyi inceledim, dik meme uçlarının sutyeninin sınırlarına şiddetle bastırmasını ve boynundaki nabız noktasının eforla çırpınmasını izledim. Gözlerim erotik yolculuğunu bitirdiğinde Giada'nın dudakları aralanmış ve göz bebekleri büyümüştü.

Görev tamamlandı.

Eve dönüş yolculuğu uzun sürecekti ve bu acıyı birlikte çekmemiz adil olacaktı.

Bölüm 13

Giada

Primo'nun şehveti dokunsal bir güçtü, tenimin üzerinde tüy gibi hafif dokunuşlar yapıyor ve doğrudan karnımın merkezine şehvetli titreşimler gönderiyordu. Bana karşı duyduğu arzu, pornonun umabileceğinden çok daha fazla tahrik ediciydi. Çıldırılmamak için ikimizin de dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

"Bana Matteo'yu nasıl tanıdığından bahset."

"Bildiğiniz gibi ailesi şehirde atık yönetimi endüstrisini yönetiyor. Çalıştırdıkları çok sayıda kamyon yıl boyunca önemli miktarda otomobil parçası ve lastiğine ihtiyaç duyuyor ve bunları patronumun şirketiyle yaptığı bir sözleşme yoluyla temin ediyor. İki yıl önce, otomobil parçaları organizasyonumuzun başkanına yeni bir yıllık sözleşme görüşmesi için bir toplantıya eşlik ettim. Çinli Triad bir şekilde toplantımızı öğrendi ve iş için bir oyun oynamak istediklerine karar verdiler. Ortağımı ve beni toplantı yerine kadar takip ettiler ve bizi hazırlıksız yakaladılar - en büyük başarısızlıklarımdan biri ve çok ciddiye aldığım bir ders. Yanımdaki adamı öldürdüler ve De Luca ortaya çıktığında beni dezavantajlı duruma düşürdüler. Erken gelmesi bir şanstı ama bana yardım etmek gibi bir zorunluluğu yoktu. Başkaları olsa çekip gider ve beni kaderime terk ederdi. Üzerinde silah olmamasına rağmen De Luca mücadeleye girdi ve birlikte onlarla savaşmayı başardık. O olmasaydı o gün hayatta kalamazdım."

İkisinin böyle bir geçmişi olduğunu duymak beni şaşırtmıştı. Vegas'tayken Matteo'nun tanıdığı birini seçip ona asılma şansım neydi? Sadece tanıdığı birine değil, ona hayat borcu olan birine. İhtimaller astronomikti. İmkansızdı.

"Yani, Sal'i bulmamız gerektiğinde ve Vegas'ta olduğunu öğrendiğimizde, Matteo yardım için sana mı gitti?"

"Evet ve ben de ona borcumu ödemekten mutluluk duydum."

"Size büyük saygı duyuyor olmalı. Sal'ı bulmak ailemdeki erkekler için büyük bir öncelikti. Bu kadar önemli bir konuda kimseye güvenmezdi."

Omuz silkti. "Çinlilerle uğraştığımızdan beri birbirimize karşı karşılıklı bir saygı geliştirdik."

"Ama görünüşe göre ailemi senin bir tehlike olmadığına ikna edecek kadar saygı duymuyorum."

Bu sadece

saçma." Başımı salladım.

"Onlar sadece seni kolluyorlar. Bunun için onları suçlayamam."

Primo'nun kendisine karşı önyargılarından dolayı ailemi suçlamamasını takdir ediyordum ama yine de bu beni rahatsız ediyordu. Ailemin de onu benim gördüğüm gibi görmesini istiyordum. Tabii bir de insan kaçakçılığına karışmış olma ihtimali gibi küçük bir mesele vardı. Çaresizce ona bunu sormak istiyordum ama şu an için çok hassas bir konuydu. Belki küçük bir uçağın sınırları içinde sıkışıp kalmadığımızda ve birlikte biraz daha fazla zaman geçirdiğimizde, böyle hassas bir konuyu gündeme getirebileceğimi hissedebilirdim.

"Peki ya ailen?" Konuşmamızın odağını değiştirerek sordum. "Senin hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"Anlatacak pek bir şey yok. Babamı hiç tanımadım ve annem ben küçükken öldürüldü." Gözleri, kucağındaki görünmez tüyleri süpüren eline kayd.

Bu konudan rahatsız olduğu hissine kapıldım, ne kadar soğukkanlı olduğu ve kaybın bir süre önce gerçekleştiği düşünöldüğönde bu biraz şaşkırtıcıydı. "Bunu duyduğuma üzöldüm. Annemle pek iyi anlaşıamayız ama onu kaybetmek korkunç olurdu."

"Uzun zaman önceydi. Patronum Nazario beni sokaklardan aldı ve neredeyse büyüttü. Okulu bitirmemi sağladı ve bana disiplini öğretti. Hayatımı ona borçluyum."

"Çok iyi bir adama benziyor. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyerek gülümsedim.

Primo'nun yüz hatları sertleşti. "Beni yanlış anlamayın. Naz bir aziz değil. Acımasız olabilir ve sana nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Sana zarar vermez ama seni geri getirdiğimi görünce de heyecanlanmayabilir. Sadece hazırlıklı ol."

Bu biraz tedirgin ediciydi.

Başımı salladım. "Ailelerimizin nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. Patronunu yargılayacak halim yok - ailemin nasıl davrandığını gördün. Babam seninle hiç tanışmadı bile ama bana ulaşamayacağından emin olmak için beni kilit altında tutmaya razı oldu."

Pencereden dışarı baktı, sanki söylediğim bir şey onu tedirgin etmiş gibi dudakları inceldi. Bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ben daha üzerinde duramadan geri döndü ve konuşmayı yeniden yönlendirdi.

"Aileni tanıdığımı söylüyorsun ama senin bildiğin şekilde değil. Bana onlardan biraz daha bahset."

"Annem ve babam var, iki kız kardeşim var - onları Vegas'ta gördünüz, bir de kırmızılar içindeki kuzenim. Ben üç kızın en büyüğüyüm ve kara koyunum."

Gözlerini kısmıştı. "Sen nasıl kara koyun olabilirsin ki?"

"Sakin ol, kurallara asla gerektiği gibi uymuyorum. Annem dindar bir Katolik ve babam da katı bir disiplinci. Ne yaparsam yapayım asla yapmam gerektiğini düşündükleri şeyi yapmıyorum. Artık büyüdüğüm ve evlerinden çıktığım halde bu onları çıldırtıyor." Bazılarının düşündüğü anlamda bir yüz karası değildim. Ailemin beni evlatlıktan reddetme ihtimali yoktu ve hala ailenin aktif bir üyesiydim, ama ait değildim. Hiçbir zaman kalıba tam olarak uymayan kızıl saçlı bir üvey çocuk gibiydim.

Primo beni inceledi, gözleri uçağın loş ışığında tunç grisiydi. "Bu yüzden mi buradasın? Bir meydan okuma ifadesi mi?" Sesi eşitti, suçlayıcı ya da yargılayıcı değildi, ama sert duruşu bu olasılığın onu üzdüğüne inanmama neden oldu.

Onu rahatlatmak için acele etmedim. Bunun yerine açık ve dürüst olmak için elimden geleni yaptım. "İlk başta, seninle gelip gelmeyeceğime karar vermeye çalışırken bunu düşündüm. Sırf aileme inat olsun diye kendimi tehlikeli bir duruma sokmak istemedim. Kendi motivasyonlarınıza dürüstçe bakmak ve bir duygunun ya da arzusun kaynağına ulaşana kadar o ipi çekmek kolay değil. İzleri her takip ettiğimde, beni sana geri götürdü. Aileme ya da hayata karşı duyduğum hayal kırıklığına değil. Senin yanımdayken hissettiklerim yüzünden seninle olmak istedim. Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum, ama uzaklaşmak istemediğimi bilmem için yeterince uzun zaman oldu."

Oh, Tanrım. Tüm bunları söylemeli miydim emin değildim ama artık geri dönüşü yoktu. Ağzımı açtığımda etkilerini düşünmeden kelimelerin ağzımdan dökülmesi tam bana göreydi. Çoğu erkek bir kadının en ufak bir erken bağlanma belirtisi karşısında çılgına dönerdi. Kapıdan çıkmadan önce ona muhtaç ve duygusal derler. Primo bu kampa girer miydi?

Ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamasını ve suda yüzen bir kediden daha hızlı geri çekilmesini beklerken omuzlarım gerildi.

Gözleri aysız bir gecede gökyüzü gibi karardı, kadife gölgeler her türlü sırrı saklıyordu. "Sen büyüleyici bir yaratıksın, Giada Genovese." Sözlerindeki İspanyol tınısı tenimi okşuyor, ürpermeme neden oluyordu.

"Bu iyi bir şey mi?" Dudaklarımda bir gülümseme oluştu, biraz kararsız ve alışkın olduğumdan çok daha utangaçtı.

"Bu kime sorduğunuza bağlı. Benim horozum daha mutlu olamazdı ama ailenizin o kadar heyecanlandığından emin değilim."

Dudaklarından çıkan horoz kelimesi karnımda zaten kıvrılmış olan düğümleri daha da sıkılaştırdı. İçinde

Saniyeler içinde kabindeki cinsel gerilim yeniden kabarma seviyesine ulaştı. Tek rahatlama, endişemi artıran ve dikkatimi akıl sağlığımı tehdit eden akılsız ihtiyaçtan uzaklaştıran sık sık sarsılan türbölans nöbetlerinden geliyordu.

İşkence ancak uçak piste indiğinde azaldı ve zihnim bundan sonra ne olacağıyla meşgul olmaya başladı. İndiğimizde hava karanlıktı, bu yüzden manzarayı iyi göremiyordum. şehir ışıkları uzaktan parıldıyordu ama geçici evimi daha iyi görebilmek için sabaha kadar beklemem gerekecekti.

Taksiyle küçük havaalanına gittik, burada da özel bir adam arabasıyla bizi pistte bekliyordu. Takım elbise giymişti, ellerini önünde kenetlemişti ve ağzında asık suratlı bir ifade vardı. Primo'nun yaşlarındaydı, kısa siyah saçları vardı, ciddi bir şekilde yakışıklıydı.

"Giada, bu Santino," diye teklif etti Primo. "Ben yokken ona ne zaman ihtiyacın olursa seni arayacak." "Tanıştığımıza memnun oldum." Selamlamak için elimi uzattım.

Santino temkinli bir şekilde kabul etti ama sorgulayan bakışları sanki neler olup bittiğinden emin değılmiş gibi Primo'ya yapışmıştı. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Muhtemelen patronunun eve yanında bir kadınla gelmesini beklemiyordu.

Land Rover'ın arka koltuğuna tırmandık ve yola koyulduk. Santino, Primo'ya o yokken kaçırdığı yerel konular hakkında bilgi verdi. Çoğunlukla konuşmaları dinlemiyor ve karnımı dolduran yapışkan mide bulantısından uzaklaşmak için geçen manzarayı izliyordum. Bu yeni macera için heyecanlıyım ama aynı zamanda endişeliydim de. Bu iki duygu bir araya gelince mideme ağır bir darbe indirdi.

Yolculuk yaklaşık yirmi dakika sürdü. Arazisi kapılıydı ve arabayı tanıyan ve durmamıza gerek kalmadan geçmemize izin veren bir muhafız tarafından yönetiliyordu.

"Bir kapı ve bir bekçi mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bizim işimizdeki insanların her yerde düşmanları vardır. Üzgün olmaktansa güvende olmak en iyisidir."

Başımı salladım ve fazla düşünmemeye çalıştım. Bir mafya yaşam tarzının basmakalıp olarak gerektirebileceğı silahlar ve korumalar olmadan çoğunlukla standart bir hayat yaşayarak büyümüşüm, ama aslında saklanıyorduk. Enzo Amca'nın ve babamın kimlikleri biz küçükken bizi korumak için gizli tutulmuştu, bu yüzden açıktaki birinin ihtiyaç duyabileceğı korumalarla yaşamak zorunda kalmadım. Primo'nun yaşam tarzı muhtemelen bizim dünyamızda yüksek mevkilerde bulunan biri için çok daha tipikti.

Evi, kırmızı kiremit çatılı, sıva üzerine oyma taş süslemeli, muhteşem kemerli pencereleri ve kapıları olan geleneksel Akdeniz tarzı bir konaktı. Görebildiğim kadarıyla çevre düzenlemesi titizdi ve hatta ön bahçede kocaman bir heykeli vardı.

Arabadan indiğimde, hafifçe yuvarlanan dalgaların uzaktan gelen uğultusu kulaklarımı doldurdu. "Bu okyanus mu?" Heyecanla sordum.

"Öyle. Hava biraz serin ama yine de plajın tadını çıkarabilirsiniz," dedi Primo arabanın arkasından bavulunu çıkarırken.

Kendisine ait özel plajı, teninin parlak güneş öpücüğü rengini açıklıyordu. Kumsalda ve güneşte olmaktan hoşlanan bir adamda güvenli bir şeyler vardı. Mantıklı değildi ama aşk ve mutluluğu okyanusla ilişkilendiriyordum. Hoş bir güvence battaniyesi etrafımı sarmış, buraya gelmekle doğru kararı verdiğim konusunda beni rahatlatmıştı. Gerginliğimi azaltmaya ve midemi yatıştırmaya yardımcı oldu.

"Bunu mavi odaya götüreyim mi?" Santino bavulumu bagajdan çıkarırken Primo'ya sordu.

Ön giriş, Primo'nun gözlerinin arkasından geçen gölgeyi görmemi sağılayan bir dizi parlak projektörle aydınlatılmıştı.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye mırıldandı, kendi çantasını ön kapiya doğru taşıırken.

Küstahlık etmişim ama Primo'yla kalmayı umuyordum. Aralarındaki konuşma yanıldığımı gösteriyordu. Hayal kırıklığı ve belirsizlik ruh halimi karartmaya çalıştı.

Bu durum ikimiz için de alışılmadık ve hemen bir sonuca varmamalıydık. Birbirini bu kadar yeni tanıyan iki insanın kendi alanlarına sahip olması muhtemelen iyi bir fikirdi. Kibar davranıyordu, beni itmiyordu. Konuyu kapattım ve onu kapıya kadar takip ettim.

Kalın, oymalı ahşap kapılardan içeri girince, giriş eski dünyaya özgü bir şekilde büyüdü; sanki zaman tünelinden geçip tahta sobaların ve atlı arabaların olduğu bir çağa adım atmış gibiydiniz. Modern dokunuşlar vardı, ancak orijinal yapının cazibesini korumuştur - kemerli kapı çerçeveleri ve tavanlardaki kalın ahşap kirişler. Bazı duvarlar kaba taş işçiliğiyle yapılmış, demir aplikler taş ve harcin soluk tonlarına karşı keskin bir kabartma oluşturmuştu. Mobilyalar eve mükemmel uyum sağlamıştı. Hepsi ya özenle bakılmış antikalar ya da iyi işlenmiş kopyalar gibi görünüyordu. Koyu kahverengi Saltillo karo zemini ve açık, ferah düzeniyle ev bir başyapıttı.

"Muhteşem, Primo," dedim hayranlıkla, hâlâ tüm karmaşık detaylara ağızım açık bakıyordum.

"Beğendiğine sevindim. Seni odana götürelim, yarın orayı keşfedersin. Karnı aç ve biraz yorgun olan tek kişinin ben olamayacağımı biliyorum." Bizi süslü ferforje korkulukları olan kavisli bir merdiven boşluğuna, oradan da koridordan geçerek gök mavisi yastık ve perdelerle süslü bir yatak odasına götürdü.

"Bu mükemmel, teşekkür ederim." Etrafıma göz gezdirdim, bakışlarım endişeyle tekrar ona yöneldi. "Nerede kalacağınızı görebilir miyim?"

Primo tek kelime etmeden başını salladı ve beni koridorun diğer ucuna götürdü. İçeride, ana süit nefes kesiciydi. Özellikle büyük olduğu için değil, tüm duvarı okyanusa bakan verandaya açan akordeon tarzı kapılar yüzünden.

Suyun üzerinde dans eden pırıltılı ay ışığının cazibesine kapılarak daha da yaklaştım. "Her şeyi gün ışığında görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım, gerçeküstü güzellik karşısında büyülenmişim.

Primo arkama geçti, sıcaklığı sırtımı boydan boya sarıyordu. "Hmm," diye düşündü. "Belki, ama ay ışığı her eğimi ve kıvrımı yakalayan gölgeler oluşturuyor. Gerçekten böyle bir şey yok." Elini omzumun kıvrımında ve kolumda gezdirdi, sonra saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirdi ve boynuma acı veren tatlı bir öpücük kondurdu.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Kelimeler havada asılı kaldı ve Primo benden uzaklaşmadan önce insanlık dışı bir şekilde hareketsizleşti. Sıcaklığının yerinde ürpertici bir boşluk vardı.

Yüzümü ona döndüm, şaşkınlıktan kaşlarım çatılmıştı.

Bakışları beni tamamen görmezden geldi. "Akşam yemeği için bir tepsi getireceğim. Sen odana yerleşmelisin." Sesi soğuk ve mesafeliydi, saniyeler önceki şehvetli gürlemeden çok farklıydı.

Neler oluyordu? Ruh hali o kadar çalkantılıydı ki, ayak uydurmaya çalışırken başım dönüyordu. Beni istediğini ama kafasının karışık olduğunu hissediyordum. Neden beni buraya sadece uzaklaştırmak için getirmişti?

"Burada kalamaz mıyım... seninle?"

Primo'nun dudakları inceldi. "Sanırım biraz boşluk iyi olur. Dediğin gibi, gün ışığında her şey farklı görünüyor. Bu senin için büyük bir değişim oldu ve yarının nasıl gelişeceğinden emin değilim. Yeniliğin etkisi geçtiğinde ve ortalık yatıştığında, kendine ait bir odanın olmasını tercih edebilirsin."

"Anladığımdan emin değilim, ama en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız." Sesim buz gibi bir ısırtık aldı, onun aniden soğuk tavrından üşüdüm.

Primo sadece başını salladı ve odadan çıktı.

Bölüm 14

Primo

Kendim gitmek yerine Santino'yu bir tepsi yemekle Giada'ya gönderdim. Belki korkaklıktı ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Kafamı toparlamak için nefes almaya ihtiyacım vardı. Giada'yı elimde tutma arzusu beni o kadar bunaltırmıştı ki, onu yanımda götürmenin gerçeklerini göz ardı etmişim. Onu evime getirdiğimde, şüphelerimin saldırısına uğradım.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamanın bir faydası yoktu. Konu tartışmalıydı. Giada'yı yanımda getirmiştım ve şimdi tek soru nasıl ilerleyeceğimdi. Saatlerce yatakta huzursuzca yattıktan sonra bir hareket tarzına karar verdim. İtaatini kazanmak ve Giada'yı üzmesini engellemek için Naz'a anlatabileceğim geçerli bir açıklama oluşturdum.

Sonunda sinirlerimi yatıştırmak ve uykunun beni ele geçirmesine izin vermek için planıma yeterince güven duydum. Sabahın ilk ışıkları beni uyandırdı, önümdeki zorlu görüşmeyi atlatmak için endişeliydim. O sabah spor salonunda zihnimi berraklaştırmak için iki yorucu saat geçirdim. Öz disiplinim ne zaman sarsılsa, egzersiz önceliklerimi yeniden düzenlememe yardımcı oluyor ve odaklanmam için bana enerji veriyordu. Duş alıp kahvaltı için mutfakta Giada'ya katıldığımda, mevcut hareket tarzıma çok daha fazla güveniyordum.

Saçları başının üstünde dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı ve dirseklerine kadar kıvrılmış tüllü uzun kollu bir gömlek ile bol keten bir pantolon giymişti. Görünüşü rahat ve doğaldı, nefes kesen zahmetsiz bir güzelliği vardı. Onu yanımda tutabilmek için hayatımın kaosa sürüklenmesini göze almış olmama şaşmamalıydı.

"Bakıyorum Alma'yla tanışmışsın," dedim iki kadının yanına giderken. Giada barda oturduğu yerden bana sıcak bir şekilde baktı ve Alma hemen lavabonun başına geçerek Giada'yla konuşmasını bitirdi.

"Aldım ve bana güzel bir kahvaltı hazırladı. Yumurta ister misiniz?" Giada'nın elinde çırpılmış yumurta, meyve ve papasla dolu bir tabak vardı.

"Teşekkürler ama ben kendi tabağımı alacağım. Alma'nın bir tane hazırladığına eminim."

"Elbette, Senyor," diye söze karıştı Alma. "Ben sadece sizin için sıcak tutuyordum." Bir tabak dolusu yemek getirdi ve ben de barda Giada'ya katıldım.

"İyi uyudun mu?" Bu soruyu sormak beni rahatsız etti. Benim yatağında olmalıydı, az ya da hiç uyumamalıydı. Naz'la konuştuktan sonra bunu hemen düzeltecektim.

"Yaptım ve bu sabah okyanusu görmek uyanmak için harika bir yoldu. Telefonumla ne yaptığımı bulabilseydim, mükemmel bir sabah olurdu."

Yorum yapmamak için çiğneyerek bir kürek dolusu yumurta yedim.

Santino verandadan içeri girerek dikkatimizi ona çekti. "Az önce kapıdan Senyor Vargas'ın burada olduğu haberini aldım."

Lanet olsun.

Bir anda tüm planım alevler içinde kaldı. Naz'ın evine gitmeyi ve onunla özel olarak konuşmayı umuyordum. Ona gözlerini dikmeden önce konuyu düzgün bir şekilde açmam çok önemliydi. Bana nasıl baktığını görmeden önce. Ve eğer planım başarılı olacaksa açıklamamı duymasına izin veremezdim. Durum hızla tam bir karmaşaya dönüşüyordu.

"Teşekkür ederim, Santino." Sözlerim kesik kesikti. "Giada, ben seni almaya gelene kadar yukarı

"Ne? Neden?" Bana şaşkınlıkla baktı ve her ne kadar zorluk çıkarmaya çalışmasa da hayal kırıklığım taşı.

Elimi granitin üzerine vurdum. "*Sadece git!*"

Öfke patlamam onun irkilmesine neden oldu ama soruları için zamanım yoktu. Bar sandalyesinden kaydı ama sadece birkaç adım atabilmişti ki bir ses onu olduğu yerde dondurdu.

"Bu yaygara da neyin nesi?"

Mesaj kapıdan yavaş ulaşmış olmalı çünkü Naz çoktan gelmişti.

Soluk keten bir takım elbise giymiş, profesyonel sırtışıyla odaya girdi. Sıradan bir gözlemci için pek de korkutucu görünmüyordu. Tuzlu ve biberli saçları düzgünce kesilmişti ve her zaman kusursuz giyinirdi. Benden birkaç santim kısaydı ve kucak havuzunda her gün yüzerek zayıf kalıyordu. Sadece görünüşüne bakılırsa herhangi birinin büyükbabası ya da en sevdiği amcası olabilirdi. Yüzeyin altında gizlenen şiddete dair tek ipucu gözlerinin sinir bozucu niteliği idi. O kadar karanlıktı ki, bu ikiz küreler sanki parıltıyan obsidyen parçalarından yapılmış gibi görünüyordu ve sizi sert bir bakışla kestiğinde aynı derecede keskin olabiliyordu.

"Primo, evine hoş geldin. Görüyorum ki yanında bir misafir getirmişsin."

Kapıya doğru ilerledim, kendinden emin ve sıkı bir şekilde elini sıktım. Benim dünyamda, hiç kimsenin en ufak bir zayıflığı bile fark etmesine izin vermezsiniz, müttefiklerinizin bile. İçimde ne kadar üzgün olursam olayım, bunun belli olmasına asla izin vermezdim. "Kahvaltıda bize katılabilirsin. Alma'nın bir tabak hazırlayabileceğine eminim."

"Hayır, hayır. Ben zaten yemek yedim. Kasabaya gidiyordum ve bir uğrayıp seyahatinizin nasıl geçtiğini öğrenmeye karar verdim." Giada'ya bir tabak sebzeyi değerlendiren bir çocuk gibi baktı. "İşlerin beklediğim gibi gitmediğini görebiliyorum. Bunu şimdi öğreniyor olmama şaşırdım." Tekrar bana döndü, gözlerindeki parıltı yanağını kamçılardı. Öfkeliydi ama yalnız kalana kadar bunu asla belli etmezdi. Naz'ın kararlarına her zaman katılmazdım ama o mükemmel bir iş adamıydı. Özel meseleler asla yabancıların yanında halledilmezdi.

"Naz, bu Giada Genovese, Edoardo Genovese'nin kızı." Giada'ya işaret ettim, o da bana temkinli bir şekilde baktıktan sonra durduğumuz yere doğru ilerledi.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Senyor Vargas," dedi sıcak bir şekilde, elini uzatarak ve örnek bir tavır sergileyerek. Bunların çok iyi yerleştiğinden emindim ama keşke yapmasaydı.

Naz onun teklifini vahşi bir zarafetle kabul etti. "Bu bir sürpriz oldu. Ve söylemeliyim ki, tüm bunlarla oldukça iyi başa çıkıyor gibisin."

Naz'ın kurduğu tuzağı çaresizce izledim. Giada kızardı ve gülümsedi, yerle bir olmak üzere olduğundan tamamen habersizdi.

"Her şey oldukça ani oldu, ama bazen bu işler böyle yürür." Narin parmaklarını ön koluma doladı, güven vermek için mi yoksa bir aidiyet ifadesi olarak mı, emin değildim. Her iki durumda da bu hareket Naz'ın gülümsemesini buz gibi bir sırtışa dönüştürdü.

Gözleri bana kaydı. "Aniden mi oldu, Primo? Bu yüzden mi bana yanlış kızı getirdin? Sen şehirdeyken bir sorun mu çıktı?" Sesinin melodik tonu suçlayıcı sözlerine manyakça bir hava katıyordu.

Giada şaşkınlıkla bana baktı, sonra Naz'a döndü, elleri yavaşça benden uzaklaştı. "O Enzo'nun yeğeni," diye açıkladım soğukkanlılıkla. "O da aynı amaca hizmet edecek."

"Amaç?" Giada sorguladı. "Ne amacı?" Cevap almak için bana baktı, öfkesi yanı başımda alevleniyordu.

Naz'ın dudaklarından hırçın bir kıkırdama döküldü. "Ah, canım. Sana söylemedi mi? Buraya bir tür tatile geldiğini mi sanıyordun? Bunun bir tür ... *aşk* bağlantısı olduğunu mu?" Kelimeleri

tükürdü,

Zarif iş adamının tüm izleri silinip gitmişti. Naz ona yağlı bir küçümsemeyle baktı. "Primo'nun kuzenlerinden birini koz olarak kullanması gerekiyordu. Ama şimdi anlaşılan buradaki kararları kendisinin verdiğini düşünüyor ve onun yerine *seni* getirdi." Ellerini arkasında kavuşturarak yürümeye başladı.

Bir gece önce uyanıkken ona gerçeği söylemeyi düşünmüştüm ama önce Naz'a gidip her şeyi açıklarsam ona söylemem için bir neden kalmayacağını fark ettim. Burada kaldığı süre boyunca gönüllü olarak benimle birlikte olduğuna inanacaktı. Bu, güvenliği çok daha kolay hale getirecek ve Giada'nın ailesinden ihtiyacımız olanı almakta da aynı derecede etkili olacaktı. Sonunda gerçeği öğrenecekti ama ben açıklamanın bir yolunu bulduktan sonra. Bunun yerine, Naz kontrol etmek ve aşırı tepki vermek zorunda kaldı, planlarımı mahvetti.

"Peki, bu nedir?" Giada bana ateş etti. "Farkında olmadan beni kaçırانlarla birlikte mi kaçtım? Plakasız minibüsten şeker kabul ettim, değil mi?" Elini alına vurdu ve adım atmaya başladı. "Bu tamamen mükemmel. Şimdi hepsi *ben demiştim diyecek*. Orosu çocuğu."

Naz kendi zihinsel tiradına ara vererek meraklı gözlerle onu izledi. Onun etrafında biraz zaman geçirirse diğer kadınlardan farklı olduğunu hemen anlayacaktı ve ben bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Evliydi ama bu onun kadınlara olan doymak bilmez iştahını durdurmuyordu. Ona ilgi duymaya başladığını düşünmek bile çenemi öyle bir sıkıyordu ki, serbest bırakmak için bir levyeye ihtiyacım vardı.

Giada aniden volta atmayı bıraktı ve bana doğru döndü. "Daha ne kadar burada kalacağım?" Adaletsizlik ve öfkeyle kabardı.

"Ne kadar sürerse," diye homurdandım.

Yeşil gözleri parladı. "Affedersiniz, sanırım iştahımı kaybettim." Giada hışımla merdivenlere yöneldi ve Naz'la beni çalkantılı ardında bıraktı.

"Keşke bunu yapmasaydın," dedim Naz'a, ince bir çizgide yürüdüğümü bilerek.

"Ve bir kadının planlarımızı mahvetmesine izin mi vereceksin? Bu iş yıllardır devam ediyor Primo.

Yıllardır. Ve sen aletin her şeyi rayından çıkarmasına izin verdin. Bu affedilemez."

"Hiçbir şey rayından çıkmadı. Kuzenlerinden biriyle aynı pazarlık gücüne sahip olacak ve bunu sen de biliyorsun. Başka bir nedenden dolayı onunla bir sorununuz var. Neden? Daha önce yatağымda kimin olduğunu hiç umursamadın." Tehlikeli derecede ince bir buzun üzerinde ilerliyordum ama sözlerimi tutamıyordum. Naz'a annem konusunda zaten kızgındım, bu da onun Giada'yla olan ilişkilerime karışmasını görmezden gelmemi daha da zorlaştırıyordu.

"Daha önce umursamamış olabilirim ama bunun nedeni daha önce düşmanla evcilik oynamayı hiç denememiş olmanızdı. İkinizin arasında geçenler basit bir numara olamayacak kadar ikna ediciydi. O kadın seni bir hevesle buraya kadar takip edemeyecek kadar bağımsız biri. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun ve bu da seni tehlikeye atıyor." Tamamen şüphe ve manipölasyonla hayatta kalan bir adamın kınayan siyah bakışlarıyla bana baktı.

"Yanılıyorsun," dedim, ses tonumu duygusallıktan uzak tutmaya çalışarak. Hararetli bir tepki sadece onun argümanını destekleyecekti. "Onun için hiçbir şey hissetmiyorum. Onu buraya kendi rızasıyla getirip getiremeyeceğimi görmek eğlenceli bir meydan okumaydı, ama hepsi bu kadar. Şimdi onu hizada tutmak için güvenliği arttırmam gerekecek."

Naz bana baktı, bir CSI dedektifi gibi her sözümü ve hareketimi inceledi. "Öyle olsa iyi olur. Çarşamba günü Körfez tedarikçileriyle bir toplantım var. Yarın gelmeni istiyorum, böylece meseleleri önceden konuşabiliriz. Sabah onda, geç kalma." Bu veda sözleriyle arkasını döndü ve gitti, gelişiyile birlikte getirdiği kara bulutlar hâlâ üzerimdeydi.

Bazen Naz'la olan ilişkiimi bir koruyucu baba olarak görüyordum ama o her zaman bir babadan çok bir patron gibiydi. Eğitimimi talep etmek ve beni eğitmek, sevgi dolu bir yerden rehberlik etmekten ziyade stratejik manevralardı. Onun sert taktiklerini her zaman mazur görmüştüm çünkü sonuçları

bana fayda sağladı. Elinden gelenin en iyisini yaptığını ve yöntemleri her zaman bunu göstermese de beni önemseydiğini varsayıyordum. Yoksa neden gelişimim için bu kadar zaman ve para harcasın ki?

Kardeşinden öğrendiklerim bu temeli sarstı. İlişkimizle ilgili her şeyi sorguluyordum ve bu belirsizlik onun kusurlarını görmezden gelmeyi çok daha zor hale getirdi.

On yılımı sadık bir anne tarafından büyütülerek geçirmiştim. Birine değer vermenin ne demek olduğunu biliyordum. Sevmek ve fedakârlık etmek. Naz'ın bunu kendi yöntemleriyle başarmaya çalıştığını düşündüğümde, pek çok şeyi mazur görüyordum. Şimdi onu farklı görüyordum. Daha eleştirel.

Kontrolcü davranışı, yanlış yönlendirilmiş olmaktan çok istismarcı görünüyordu. Ve yırtıcı bakışları Giada'nın gidişini takip ettiğinde, onun şehvet dolu gözlerini yuvalarından sökmek istedim.

Devasa bir fırtına kopuyordu. Öğrendiklerimle uzlaşamaz ve Naz'ı bir müttefik olarak görmeye devam edersem, ilişkimiz kırılma noktasına gelecekti ve bunun ölümcül sonuçları olabilirdi. İşinden ayrılmak bir seçenek değildi ve onu devirmek savaş anlamına gelebilirdi. Örgütünün önemli bir parçası olabilirdim ama hiçbir şekilde tek oyuncu değildim.

Neyle yaşayabileceğime ve çizgiyi nereye çekmem gerektiğine hızlıca karar vermeliydim. Naz'a karşı tavır almak şimdiye kadar karşılaştığım en büyük meydan okuma olacaktı ve kapsamlı bir provokasyon olmadan buna cesaret edemezdim.

Bölüm 15

Giada

Ne boktan bir gösteri. Onun için aileme meydan okudum ve bu sadece beni ülkeden çıkarmak için yapılmış lanet bir numaraydı. Onların görüş alanından çıkana kadar gözyaşlarımı zorlukla tutabildim. Aceleyle merdivenlerden odama çıkarken yanaklarım utanç ve kalp kırıklığıyla lekelenmişti.

Onu desteklemeliydim. Şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha iyi bir oyun oynamıştı. Kim bilir ne zamandır ailemi izliyor, içimizden birini kaçırmayı planlıyordu.

Vegas'ta, onu diğer kızları süzerken yakaladığımda, nasıl aksiyona gireceğini planlamıyordu, bizim kaçırılmamızı planlıyordu. Bizimkini değil. Onunkini. Alessia benimle birlikte olan tek kuzenimdi. Başından beri gözünü diktiği kişi oydu.

Kapımı çarparak kapattım ve titreyen bir hıçkırık beni göğsümü tutmaya zorlarken kapıma yaslandım. Her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştum - nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim? Bedenimin güzel ama zehirli bir adamı arzulamasını anlayabiliyordum. Fiziksel şehvet kimyasaldı ve nadiren mantıklıydı. Ama kalbim beni bir piyondan başka bir şey olarak görmeyen birini nasıl arzulayabilirdi? Hayatımda hiç bu kadar korkunç bir şekilde yanılmamıştım.

Primo'nun kusurlarına rağmen beni gerçekten istemiş olabileceğine inanmaya başlamıştım. Kusurlarımı görmüş ve beni değiştirmeye ihtiyaç duymamıştı; beni olduğum gibi arzuluyordu.

Ama bu bir yalandı.

Yaptığım korkunç hatayı kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, aileme ulaşmalı ve başımın belada olduğunu söylemeliydim. Bu itirafı yapmak canımı çok acıtacaktı ama yapmak zorundaydım. Beni Meksika'dan çıkaracak birine ihtiyacım vardı. Yaralı gururum iyileşecekti. Naz'ın ya da korumalarının saldırısından sağ çıkabileceğimden emin değildim.

Korkunç biriydi.

Yaşadığım şok ve öfke korkumu kontrol altında tutmama yardımcı olmuştu ama adamın bir kâseyi doldurmaya iki Froot Loops eksik olduğunu söyleyebilirdim. Emirlerinin neden yerine getirilmediğine dair cevaplar istediğinde gözlerinin çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi seğirmeye başlamasını bekliyordum. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk, ama bu çocuk elinde yetişkin silahları olan yetişkin bir adamdı.

Aceleyle yatağa gidip dizlerimin üzerine çöktüm ve kayıp telefonumu aramaya devam etmek için yatağın eteğini çılgınca kaldırdım. Çarşafı karıştırdım, komodinin arkasına baktım ve oda kıyafetlerle dolana kadar bavulumdaki her eşyayı boşalttım. İşte o zaman telefonumu bulamayacağımı anladım. Rehin tutuluyordum; telefonum alınmıştı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Kendime kızarak yumruklarımı yere vurdum. Etrafındaki tehlikelerin farkına varamayacak kadar kendi dünyasına dalmış, her ahmak korku filmi yıldızının fiziksel olarak vücut bulmuş haliydim. Acınacak haldeydim. Acınacak *haldeydim*. Kendimden nefret eden bir kasırga beni yiyip bitirdi, ama onun hırpalayıcı saldırısına boyun eğmedim.

O kız olmayı reddettim -zayıf ve acınası.

Daha fazla yuvarlanmak yok. Artık hata yok.

Gözyaşlarımı sildim ve bir kucak dolusu giysiyi tekrar bavuluma doldurdum. Oradan çıkmanın bir yolunu bulacaktım. Başı dertte bir genç kız olmayacaktım.

Kahvaltıdan önce evin içinde yaptığım kısa gezintiyi düşündüğümde, sabit telefon gördüğümü hatırlamıyordum. Başka bir yolu olmalıydı. Alma nazik, yaşlı bir kadındı. Belki aileme haber verebilmem için bana gizlice telefonunu verirdi. Matteo'ya kendi özgür irademle burada olduğumu söylemişim ve onlara yanıldığımı söylemem gerekiyordu. Kaçırıldığımı yakında öğreneceklermiş gibi geliyordu ama onlara kendim ulaşmaya çalışmam önemliydi; nerede olduğumu söylemeli ve elimden gelen yardımı yapmalıyım.

Son giysi yığınının toplarken yere düşen bir şey dikkatimi çekti. Çakmak. Bir gün önce giydiğim pantolonun cebinden kaymış olmalıydı. Kıyafetleri dağınık bir yığın halinde yere bıraktım ve yere çöktüm, parmaklarım uyuşmuş bir şekilde zararsız gümüş nesneyi geri aldı.

Onu elimde yuvarladım, gözlerim görmeyen bir trans halinde neredeyse odağını kaybediyordu. Bu küçük, değersiz nesne her şeyi başlatmıştı. Eğer çakmağı çalmasaydım, Primo'yu bir daha asla göremeyecektim. Ama durum böyleyse, neden oradaydım?

Fırtınanın arasından sızan bir güneş ışığı gibi, mantık duygusal bulanıklığımın içine sızdı.

Primo'ya kuzenlerimden birini alması talimatı verildiyse, neden onun yerine beni almıştı? Ortada yanlış kimlik falan yoktu. Kim olduğumu ve patronunun istediği kişi olmadığımı çok iyi biliyordum. Onunla gitmemi sağlamak bir tür çarpık oyun olabilirdi, ama ben durumun böyle olduğu hissine kapılmadım. Aldatıldıktan sonra Primo'nun ne düşündüğüne dair bir fikrim olduğuna inanmak aptallıktı ama içgüdülerim bana onun arzusunun gerçek olduğunu söylüyordu.

Öğrendiklerime rağmen, onun beni incitebileceğini hâlâ hayal edemiyordum. Belki de hâlâ onunla fırtınalı bir aşk yaşadığım yanılsamasının sarhoşuydum ama bunu göremiyordum. Bana, beni tatmazsa delirecekmiş gibi bakıyordu; kimse bu kadar inandırıcı davranamazdı. Erimiş gümüş gözlerinin ardında gerçek vardı.

Farkına vardığımda içimi rahatlatıcı bir güven duygusu kapladı. Yanılmamıştım. Primo'nun art niyetleri olabilirdi ama aramızdaki bağ gerçektir ve patronuna karşı gelmesini haklı çıkaracak kadar önemliydi. Beni istiyordu ve bu benim güvenliğe giden biletim olabilirdi.

Odamın yanındaki küçük balkona çıktım. Kuşluk güneşi arkamdan evin üzerinde parlıyor, suyun üzerinde deniz mavisi ve kobalt renkleri saçıyordu. Kumlu kıyıya sadece en narin dalgalar vuruyordu ve hafif tuzlu bir esinti beyaz bluzumu çekiştiriyordu.

Bulunduğum yer ancak cennette hayal edebileceğim şekilde huzurluydu. İçinde bulunduğum çıkmazı böylesine ilahi bir ortamla bağdaştırmaya çalışmak zordu. Neredeyse kafa karıştırıcıydı. Cennette yuvalanmışken hayatım nasıl risk altında olabilirdi?

Evin yanındaki kumun kenarında, çırpınan palmye yaprakları sanki görünmez bir okyanus akıntısının parçasıymış gibi sallanıyordu. Çulluklar suyun kenarında kahvaltı arayışıyla koşuşturuyor ve uzakta kumların arasında silahlı bir muhafız geziniyordu.

Tamam, belki de cennetin militan, hapisane benzeri bir versiyonuydu.

Primo'nun bana karşı bir zaafı olsa bile, güvenli bir yere ulaşma görevi ürkütücüydü. Ben Maria değildim. İşler ters giderse oradan savaşıp çıkamazdım. Hayır, ama başka ne seçeneğim vardı ki? Denemek zorundaydım. Eğer onun derisinin altına girmeye devam edersem, belki kaçmama yardım ederdi. Odamda bir çocuk gibi sinecek değildim. Primo'nun beni buraya getirmesinin bir nedeni vardı ve ben de bu nedenin özüne inecek, sonra da kıcımlı kaldırıp eve dönecektim.

Odamın kapısı tıkırdayarak açıldı ama bana kimin katıldığını görmek için dönmedim. Primo'nun düşünceli varlığını hissedebiliyordum, sanki kaçış düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi yanıma gelmişti. Balkonda bana katılmadı, onun yerine hemen arkamdaki kapı aralığında oyalanmayı tercih etti. Muhtemelen en iyisi buydu. Ben

Beni kandırıldığı için ona hâlâ kızgındım. Bana olan arzusuyla oynayacaksam, ona hitap etmem gerekirdi ama öfkem bunun için hâlâ çok sıcaktı.

"Sanırım bundan çok daha kötü bir yerde olabilirdim," dedim alaycı bir şekilde ve sözlerimin ılık esintisiyle ona doğru sürüklenmesine izin verdim.

"Bana bunu yapmam için bir sebep vermediğin sürece sana kötü davranılmayacak." Sözleri soğuk ve klinikti, sanki insani yönünü lobotomize etmiş gibi tüm duygulardan arınmıştı. Hiçbir zaman özellikle sıcak ya da besleyici olmamıştı, ama bu yönü daha önce tanık olduğumdan daha da robotikti.

Merak, arkamı dönene kadar içimi kemirdi ve beni tırmaladı. Beni yanında tutmak için patronuna itaatsizlik eden, sonra da ayakkabısındaki çamur gibi bana karşı kayıtsızlığını ilan eden bu adamı görmem gerekiyordu. Tıpkı daha önce hem kumarhanede hem de evimde olduğu gibi, rahat duruşu umursamaz bir kayıtsızlık yayıyordu ama gri bakışlarındaki şiddetli fırtına susturulamıyordu. O, aşılmaz bir zırh duvarının ardında sıkıştırılmış ve basınç altına alınmış, yaşayan, nefes alan bir duygu kakofonisiydi.

"Beni neden buraya getirdin?" Kendi vurdumduymazlığını yansıtmaya çalışarak sakince sordum. Öfkemi içime atıyor ve çoktan çözdüğüm gerçekle onunla yüzleşmek istiyordum.

"Aynen Naz'ın açıkladığı gibi. Amcan üzerinde baskı kurmamız gerekiyordu."

"Hayır. Neden kuzenlerimden birini değil de benim burada olduğumu bilmek istiyorum." Savunmasına karşı bir saldırı başlatmadan önce, zayıflıklarını test etmem gerekiyordu. Bana duyduğu arzuya karşı ne kadar ateşli bir mücadele vereceğini görmeliydim. Hiçbir şey ifade etmediğimi bana kendisinin söylemesini istiyordum.

"Fark eder mi?"

"*Evet.* Söyle bana."

"Çünkü seni hedef almak daha kolaydı," diye karşılık verdi, gözleri biraz daha kısılmıştı.

Öne doğru ölçülü bir adım attım. "*Saçmalık.* Bana gerçeği söyle." Ne kadar sakin kalmaya çalışsam da sesimdeki öfkeyi engelleyemiyordum.

"Seni bir meydan okuma olarak gördüm. Birini kaçırmak kolaydır ama kendi özgür iradesiyle birini ayartmak çok daha eğlenceliydi. Duymak istediğin bu mu? Eğlence olduğun mu?" Bir adım öne çıktı, elini yavaşça boynumun arkasına geçirdi ve başparmağıyla çene çizgimi okşadı.

Aynı anda hem kendimi geri çekmek hem de onun dokunuşuna yaslanmak istedim. Bu itme ve çekme beni manyak gibi hissettiriyor, deliliğin sınırlarında geziniyordum.

Çılgınca gülümsedim. "Bu tam da duymak istediğim şeydi ama düşündüğün sebepten değil."

"Oh, öyle mi? Neymiş o?"

"Çünkü sözlerinizin içindeki yalanı duyabiliyorum. Patronunu kandırabilirsin, hatta kendini bile kandırabilirsin ama bana yalan söyleyemezsin."

Primo'nun çenesi büküldü ve eli bir an için boğazıma daha sıkı sarıldı. "Neye inandığın önemli değil. Yine de ailene ulaşmak için kullanılacaksın ve bize sorun çıkarırsan sonunda zarar göreceksin."

Sonunda öfkemin ortaya çıkmasına izin vererek ona ters ters baktım ve çenemi kaldırdım. "O zaman *yap*," diye tısladım. "Eğer bu iş böyle gidecekse, *canımı yak*." Ellerimi göğsüne vurdum. "Bana nasıl bir canavar olabileceğini göster. İçimdeyken hiçbir şey hissetmediğini kanıtla bana, çünkü bunu yapana kadar inanmayacağım."

Öfkeyle homurdandı, vücudunu arkamda sıkıca tutarak önümü duvara yaslamak için bizi döndürdü. "İstediğin şey ikimiz için de ölüm fermanı ve amının tadı ne kadar güzel olursa olsun, senin için ölmeye niyetim yok. Kes şu saçmalığı artık. Beni duyuyor musun?" Kabaran nefesleri

benimkilere karıştı, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Reddetme ne kadar kararlı olursa, kabul de o kadar büyük olur.

Bana olan arzusuna karşı savaşıyordu. Eğer hiçbir şey hissetmeseydi, omuz silkip yürüyecekti.

etkilenmeden uzaklaştı. Öfkesinin gazabını hissetmek ihtiyacım olan tek güvenceydi. Öfkem azaldı ve yerini sakin, kararlı bir kesinlik aldı.

Titrek bir nefesle, "Seni çok net duyuyorum," dedim.

Primo da aramızdaki bağdan en az benim kadar etkilenmişti. Eğer onu beni dışlamamaya ikna edebilirim, eve dönüş biletinden çok daha fazlasını elde edebilirdim. Artık basit bir kaçışın peşinde koşmakla ilgilenmiyordum. Duygularının hararetli yoğunluğunu hissettikten sonra, söz konusu olanın özgürlüğünden daha fazlası olduğunu fark ettim. Uğruna geldiğim adamı istiyordum ve daha azıyla yetinemezdim.

Tepkimi teslimiyet olarak algılayan Primo geri çekildi, yakasını düzeltti ve başka bir şey söylemeden odamdan çıktı.

Bölüm 16

Primo

Günün geri kalanında Giada'dan kaçtım. Onunla ilgili bir şey beni tanıdığım herkesten daha fazla sinirlendiriyordu. Sözleri okyanus esintisi gibi sırtımdan yuvarlanıp gitmeliydi ama bunun yerine doğrudan kan dolaşıma karışarak kalp atışlarımın hızlanmasına ve duygularımın kontrolden çıkmasına neden oldu. Aklımın başında kalabilmesi için ondan uzak durmam gerekiyordu.

Durumdaki ironi gözümünden kaçmadı; onu sırf uzakta tutmak için evime getirmiştım. Bana söylendiği gibi kuzenini kaçırmak benim için çok daha kolay olurdu ama mazoşist eğilimler taşıyor gibiydim. Kendimi, o buradayken onunla eğlenebileceğime ve işle zevki birleştirebileceğime ikna etmişim. Bu pek çok açıdan safça bir hataydı. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

O akşam giriş yaptığımda Santino'ya, "Umarım misafirimizle ilgili bir sorun çıkmamıştır," diye sordum. "Hiç de değil aslında. İyi besleniyor ve Alma'ya alışmış görünüyor."

Tabii ki yapmıştır. Muhtemelen benim üzerimde kullandığı aynı çekici zehirle hizmetçimi de zehirleyecekti ve bildiğim bir sonraki şey, Alma'nın Giada'nın özgürlüğü için dilekçe vereceği olacaktı.

"Alma'nın hizada kalması konusunda uyarıldığina inanıyorum." Homurdandım.

"Öyle. Sorun yaratmak için yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Evde senin ve benimkinden başka telefon yok. Size karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

Homurdandım. "Küçük tutsağımızın ne kadar zorlayıcı olabileceğini bilmiyorsun."

"Şimdiye kadar oldukça uyumlu davrandı. Bu öğleden sonra sahilde yürüyüşe çıkmak istedi ama kıyı şeridinde kaldı, biraz yüzdü ve neredeyse tek kelime etmedi."

Santino'ya Giada'ya eşlik ederse plaja girebileceğini söylemişim ama birden bu kararımı yeniden gözden geçirdim. Santino'nun Giada'yı mayoyla gördüğünü, kumlu sahilde gezinirken mükemmel yuvarlak kıcını izlediğini düşündüğümde kıskançlığın acı tadı yüzümde alaycı bir ifade bıraktı. Onun vücuduna başka birinin bakmasını istemiyordum, Santino kadar güvendiğim birinin bile. Sokaklarda geçirdiğim günlerden beri arkadaşımı ve benim Naz'a borçlu olduğum gibi o da bana borçluydu. Umarım, Naz'la olan ilişkimin aksine, Santino'yla olan arkadaşlığım bir dizi yalan üzerine kurulmamıştı. Bildiğim kadarıyla aramızdaki ilişki sağlamdı. Santino'ya sadakatsizlik etmesi için hiçbir sebep vermemişim.

Naz'ın da sizin için aynı şeyi söylemesi mümkün.

Doğru, ama ailemin ölümünden o sorumluydu. Bunu kabullenmenin benim için neden zor olduğunu anlayamıyorsa, demek ki kendi sorunları vardı. Santino'yu incitecek hiçbir şey yapmadım ve berbat zihinsel durumumun hayatımın diğer alanlarına da sıçramasına izin veremezdim. Kendime duyduğum kuşkuyu üzerimden attım ve kıskançlığımı bir kenara ittim.

"Uslu durduğu sürece sahilde olmaması için bir neden göremiyorum ama onu yakından takip etmelisiniz. Aptalca bir şey deneyecek kadar yüzsüz ve ölü olarak bize bir faydası yok."

Santino sanki beni inceliyormuş gibi bir süre bana baktı. "Nazario ile konuşmanıza kulak misafiri oldum."

Kıpırdamadan durarak ona ters ters baktım. "Bundan sonra ne söyleyeceğini çok iyi düşünmeni tavsiye ederim."

"Seninle açıkça konuşamayacağımı mı söylüyorsun? Çünkü bu noktada bunu aştığımızı

sanıyordum." Daha önce sinirlenmemişti ama uyarımın öfkesini tetiklediği açıktı.

İçimi çektim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Tabii ki konuşabilirsin."

"Döndüğünden beri sende farklı bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Eğer ben bunu görebiliyorsa, Nazario da görecektir.

Sana ulaşmaya çalıştığını düşünecek."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Çünkü ona nasıl baktığını gördüm. Seni çok uzun zamandır tanıyorum ve onun hiçbir şey ifade etmediğine inanmak için seni çok fazla kadınla gördüm. Bana kalırsa, aferin sana -hayatında bir kadın olmaması için hiçbir neden yok- ama Nazario'nun da aynı şeyi hissedeceğinden şüpheliyim."

İçimden gelen tepki Giada'ya olan hislerimi inkâr etmekte ama Santino sadece bana yardım etmeye çalışıyordu. Söyledikleri her iki açıdan da doğrudu, kendimi ondan uzak tutmaya çalışmamın nedeni de buydu. Giada'yla birlikte olmaktan iyi bir şey çıkmazdı. Naz'a gelince, eğer onu kız konusunda rahatlatmak istiyorsam, ona düzensiz davranışlarım için başka bir neden göstermem gerekiyordu. Annem konusunda onunla yüzleşmeye tam olarak hazır değildim ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

"Endişenizi anlıyorum ama endişelenmenize gerek yok. Naz kontrolüm altında." *Tabii böyle bir şey varsa.* Öğrendiklerimle onu yüzleştirmek bana Giada ile durumu idare etmek için biraz zaman kazandıracaktı. Sevkiyatımızı New York rıhtımında teslim aldıktan ve Giada'yı eve geri götürdükten sonra her şey normale dönebilir ve ben de bu baş ağrısından kurtulabilirdim.

Ertesi sabahı spor salonunda sinirimi atmaya çalışarak geçirdim. Genelde sahilde yüzer ya da koşardım ama Giada evde olduğu için sorun çıkarsa ulaşamayacağım bir yerde olmak istemedim. Ağır çantada bir saat boyunca kombinasyon çalıştım, ardından biraz ağırlık çalıştım ve ardından sakinleşmek için koşu bandına çıkıp hafif bir kardiyo yaptım.

Tam koşu bandını çalıştırdığım sırada, Giada kolunun altında bir yoga matı ve yüzünde sanki bir spa merkezindeymiş gibi sırtarak salona girdi.

"Umarım sakıncası yoktur, Santino spor salonunu kullanabileceğimi söyledi," diye seslendi ritmik ayak seslerimin arasından.

Matını açmak için eğildiğinde onu görmezden gelmeye çalışarak koşmaya devam ettim, her kıvrımını gösteriyor ve altımdaki çıplak vücudunun anılarını canlandırıyor.

Sikeyim.

Onun huzurunda antrenmanımı bitiremeyecek kadar zayıf iradeli miydim? Gözlerimi ileriye diktim, aynada kendime sertçe bakıyordum ama o arka plandaydı, çevresel görüşüm onun gerinirken bükülen formunu seçiyordu. Bu çok fazlaydı. Bakmak zorundaydım.

Esneme hareketleri, sanki dondurmamacının önünde salyaları akan bir çocukmuşum gibi benimle alay eden bir dizi sanatsal yoga pozuna dönüştü. Bir dizi hareketi önce bir kez, sonra iki kez yaparak ilerledi. Tekrar başladığında limitime ulaştım. Kendimi tutamadım. Elim acil durdurma düğmesine çarptım ve onu yere yatırıp gelecek haftaya kadar becermekten kendimi alıkoymak için odadan hışımla çıktım.

O kadar soğuk suyla uzun bir duş aldım ki buz parçalarının duş zemininden sekmeye başlamasını bekledim. Soğukluk kanımı soğutmaya ve zihnimi Naz'la buluşmama hazırlanmak için odaklamaya yardımcı oldu. Onun huzurunda dikkatimin dağılmasını göze alamazdım.

Giada'ya rastlamadan hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra Naz'ın evine doğru yola çıktım. Birbirimize bu kadar yakın yaşamak her zaman uygun olmuştu ama şimdi aramızda biraz daha

mesafe olmasını diliyordum. En azından güvenlik sayesinde, geçen seferki gibi yavaş olmadıklarını varsayarsak, beni ziyaret ederek sürpriz yaptığında birkaç dakika önceden haberim oluyordu.

Naz'ın evi daha çok bir kale gibiydi. Evinde sınırdakinden daha fazla güvenlik vardı. Nedenini anlıyordum ama böyle yaşamak isteyeceğimden emin değildim. Bu hayatın bize sağladığı lüksleri takdir ediyordum ama özgürlük ve mahremiyet pahasına olunca artık o kadar da çekici gelmiyordu.

"Ah, Primo, buradasın. Güzel, başlayabiliriz." Naz okumakta olduğu gazeteyi katladı ve ona katılmamı işaret etti. Onu evinin yan tarafındaki devasa havuza ve onun ötesindeki okyanusa bakan arka verandasında buldum. Yüzme turlarından sonra üzerinde hâlâ pelüş bir bornoz vardı ve masanın üzerinde bir smoothie ve kahvenin kalıntıları duruyordu. "Marta'ya sana yiyecek bir şeyler getirmesini söyleyebilir miyim?"

İçki?"

"Hayır, teşekkür ederim. Buraya gelmeden önce kahvaltı yaptım."

Elini "sen bilirsin" dercesine salladı. "Misafirimizin yeni durumuna uyum sağladığına inanıyorum."

"Çoğundan daha uyumlu görünüyor," diye belli belirsiz cevap verdim. Anladığım kadarıyla kendini bir piyon olarak görmeyi hâlâ reddediyordu ama bunu Naz'a açıklamak istemedim.

Dudakları inceldi. "Artık o elimizde olduğuna göre, Enzo'ya ulaşip taleplerimizi iletme zamanı geldi. Sevkiyat bir hafta içinde New York kıyılarına ulaşacak ve o limana erişmemiz gerekiyor. Sanırım onu elimizde tuttuğumuzun farkındalar?"

"Evet."

"Güzel. Belki yarın onunla temasa geçerim. Ben onunla konuşmadan önce kıvrınması için bolca zaman tanınması bizim için yararlı olacaktır." Havuza ve ötesindeki sakin kıyı şeridine baktı. "Şehirden başka ne haberler var?"

"Çinliler hala yeni bir liderlik oluşturamadı. İki grup kontrolü ele geçirmek için savaşıyor ve kendi iç mücadelelerine o kadar konsantre olmuş durumdalar ki bu bir sorun olmamalı."

"Peki ya Ruslar?"

"Onların bölgesinden uzak durduğumuz sürece umursadıklarını sanmıyorum. Sadece kendileri için çalıştıklarını ve kimseyle ittifak yapmadıklarını biliyorsunuz." Juan Carlos başlangıçta İtalyanlarla uğraşmamak için Rus limanlarına erişim sağlamaya çalışmıştı. Yeni edindiği bağlantılarını kullanarak bir anlaşma yapabileceğini iddia etmişti ama çabaları başarısız olmuştu. Naz'ın kör hırsları, kardeşinin başarı şansı konusunda kendine aşırı güvenmesine neden olmuştu. Hiç şansımız olmadığını biliyordum ama bu fikrimi dile getirdiğim için kafamı uçuracak değildim. Ruslar hiçbir zaman kimseyle çalışmadılar; şimdi de alışkanlıklarını değiştirmeleri için bir neden yoktu.

Naz onaylarcasına ofladı. "Bu diğer örgütlerin sorunu da bu. Bizim güneyde yaptığımız gibi, rakiplerinizle her iki tarafın da kazançlı çıkacağı şekilde nasıl birlikte çalışabileceğinizi anlamıyorlar. Büyük resmi göremeyecek kadar birbirleriyle savaşmakla meşguller."

Açığımı görünce atıldım ve Naz'la ailem hakkında yüzleştim. "Aslında, rakipler konusunda, kardeşinle yaptığım bir sohbetten ilginç bir şey öğrendim."

Naz rahatça kahve fincanını aldı ve bir yudum içti. Sabırla bana baktı ama içini bir merak kaplamıştı.

"Martín Alvarez'le aramızda şaşırtıcı bir bağlantı olabileceğini anladık, bunun sizi şaşırtacağını sanmıyorum."

Bana bakmaya devam etti ama başka hiçbir şey belli etmedi.

"Beni yanına almanın ardında basit bir hayırseverlikten daha fazlası olduğunu söyleyecek miydin? Alvarez'in babam olduğunu ve ailemin ikisini de öldürttüğünü?" Bir mucize eseri sesimi duygusallıktan uzak tuttum. Naz'ın sadakatimden şüphe etmeye başlaması tehlikeli olabilirdi, bu

yüzden konuyu son derece dikkatli bir şekilde açmam gerekiyordu.

"İtaatsizliğinin arkasında bu mu var? Neden yanlış kızı getirdin? Bana karşı mı geliyordun?"

ihanete uğradığını hissettiğin için mi?" Temkinliydi -meraklıydı ama savunmacı değildi- ki bu iyi bir şeydi.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok." İnkâr etmek zorundaydım ama buna inanacağını umuyordum.

Beni inceledi, devam etmeden önce nedenlerimi değerlendirmek için her küçük ayrıntıyı seçti. "Juan Carlos'un bağlantıyı bildiğini sanmıyordum."

"Yapmadı, en azından bizim konuşmamıza kadar." İki kardeşin ilginç bir dinamiği vardı. Aile oldukları ve birlikte çalıştıkları düşünüldüğünde, birbirlerine sır vermeleri mantıklı olurdu ama durum böyle değildi. Aralarındaki yaş farkı ve aralarındaki güçlü rekabet nedeniyle, ikisi aynı takımın üyelerinden ziyade temkinli müttefikler gibiydiler.

"Nasıl anladın o zaman?"

"Bunun konuyla ilgisi yok ve soruma cevap vermediniz." Kontrolümü kaybetmeye başladığımda sesim öfkeyle gerildi. "Bana söylemeyi planlayıp planlamadığını bilmek istiyorum."

Öfkeyle çenesini kaldırdı. "Hayır, yapmadım. Ailen geçmişindi; ben ise geleceğin."

"Bunu neden yaptın? Alvarez'in oğlu olduğumu nereden biliyordun?"

"Gayrimeşru bir oğlu olduğuna dair söylentiler vardı. Bir çocuğun kuşatmadan kaçtığını doğruladığımda, üstünkörü bir araştırma yaptım. Çabalarım boşa çıktı, bu yüzden boşverdim, ama seni dövüşte gördüğümde, sen olduğunu anladım. Ona tıpatıp benziyordun."

"Bu nasıl olduğunu açıklıyor. Ben de nedenini bilmek istiyorum."

"Yaptıklarımın dolaylı suçluluk duyduğumu ve seni yanıma alarak tövbe etmeye çalıştığımı söylememi mi bekliyorsun? Eğer durum buysa, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Hikâyemde cömertlik yok." Sözleri duygusuz bir uyarıydı.

"Yine de duymak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve tekrar sahile doğru baktı. "Hiçbir zaman kendi çocuğum olsun istemedim çünkü bir erkeği zayıflatıyorlar, ama bir çırağa sahip olmak için söylenecek bir şey var. Uygun bir halef olarak şekillendirilebilecek biri. Sen o kişi oldun. Damarlarında gerekli acımasızlık vardı ve sokaklarda geçirdiğin yıllar bunu yüzeye çıkarmıştı. Sen mükemmel bir denektin ve birlikte neler başardığımıza bir bak." Etrafımızdaki muazzam zenginliği göstermek için kollarını kaldırdı. "Ben bu ülkenin lanet olası kralıyım ve sen de ben saltanatımdan yorulduğumda başa geçmeye hazırsın."

Bir oğul istememişti; bir ayna istemişti. Bir insan deneyi. Yaralanma ya da zayıflık korkusu olmadan kendi suretine büründürebileceği biri. Naz'a farklı bir açıdan baktığımda -evsiz bir yetimin arzularını bir kenara bırakıp adama olduğu gibi baktığımda- açıklama mantıklı geldi. O kadar da şaşırdığımı söyleyemezdim, beni yanına aldığı için memnun olmadığımı da iddia edemezdim. Bana sokaklarda sahip olabileceğimden çok daha iyi bir hayat vermişti. Bunu nasıl ona karşı kullanabilirdim?

"Kardeşinin beni kontrol altında görmekten bu kadar heyecan duyacağından şüpheliyim," diye karşı çıktım, gerçekten imparatorluğunu bana devretmeye niyetli olup olmadığını merak ediyordum.

"Juan Carlos her zaman yaptığı gibi ben ne dersem onu yapacaktır," diye alay etti Naz. "İşimin kaderine karar vermek ona düşmez." Gözleri tekrar bana döndü, tüm ciddiyet izleri kayboldu. "Ama New York'ta olanlar sana olan inancımı sorguluyor."

"Bir insan kendi kararlarını veremiyorsa nasıl lider olabilir? Seçenekleri değerlendirdim ve kararına göre doğru yolu seçtim. Bir mafya kocası ya da erkek arkadaşı tarafından korunmuyordu ve benimle kendi isteğiyle gelerek işi kolaylaştırdı. Planlarımı neden değiştirmiş olabileceğimi gerçekten göremiyor musunuz?"

Burnunun ucuyla bana bakmaya devam etti. "Öyle olsa iyi olur. Bu kadının herhangi bir şekilde muhakeme yeteneğinizi gölgelediğine karar verirsem, meseleyi kendi ellerime alırım." Sonunda göz

temasını kesti ve ayağa kalktı. "Toplantım için giyinme vaktim geldi. Sizinle irtibata geçeceğim."
Ve

onun veda sözleriyle kovulmuştum.

Konuşma ne iyi ne de kötüydü, ama bunu geride bırakmak bile göğsümdeki gerginliği azaltmıştı. Naz beni dikkatle izlemeye, paranoyak mikroskobunun altında hareketlerimi değerlendirmeye devam edecekti ama yine de tüm incelemenin Giada'ya yönelik olmayacağını bilerek daha rahat nefes alabiliyordum.

Doğrudan ateş hattının dışında olduğu için duyduğum rahatlama, analiz etmeyi önemseydiğim bir şey değildi.

Bunun yerine, öğleden sonrayı evden uzakta çalışarak ve akşam olup eve dönmek zorunda kalana kadar Giada ile ilgili her şeyi görmezden gelerek geçirdim. Alt katta gezinirken evin boş olup olmadığını merak etmeye başlamıştım ki üst kattan bir kahkaha sesi geldi. Gelen Giada'ydı ve sesi saf bir zevkle yankılanıyordu.

Anında öfkelen dim. Santino onunla ne halt ediyordu da böyle bir ses çıkarıyordu? Ona özellikle ona dokunmamasını söylememiştim ama bu kadar aptal olamayacağı kesindi. İster karım olsun ister mahkûm, ona elini sürmesi için asla izin verilmemişti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, evin içinde boğuk seslere ve toplara vuran bilardo sopasının sesine doğru sessizce ilerledim. Oyun odası. Bilardo oynuyorlardı. Tam Santino Giada'ya şakacı bir şekilde omzuyla vururken kapı aralığına adım attım, sonra varlığımı fark etti ve aceleyle geri çekildi.

Tavrındaki ani değişiklik onun dikkatini çekti ve Giada da bana doğru baktı.

"Mükemmel zamanlama!" Sırıttı. "Biz de tam başka bir oyuna başlıyorduk. Bize katılabilirsin." Soluk mavi straplez bir güneş elbisesi giymişti ve saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu, ne kadar muhteşem olduğunun ve yüzeyin hemen altında sakladığım kaynayan öfkenin tamamen farkında değildi.

Birlikte gülüşmelerine ve flört etmelerine tanıklık ederken, kafamın içindeki titreşen öfkeden doğru dürüst göremiyordum. Santino durumun ne kadar tehlikeli bir hal aldığıının çok daha farkındaydı.

"Aslında Primo eve döndüğüne göre benim çıkmam gerekiyor." İstakasını tekrar sehpanın üzerine koydu ve bana temkinli bir şekilde başını salladı, sadece onun duyamayacağı kadar yakinken bana hitap etti. "Sıkılmıştı, Primo. Ve hiçbir şey olmadı, bu yüzden olayı büyütme." Son derece ince bir buzun üzerinde yürüdüğünü bilerek kapı aralığından çıkıp güvenli bir yere doğru kaydı.

Dikkatimi tekrar Giada'ya çevirdim, sanki bir bela kasırgası penceresinin hemen dışında dönmüyormuş gibi masadaki topları değerlendiriyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Ses tonumdaki vahşeti zapt edemeyerek ona hırladım.

Giada durdu ve gözlerini kaldırdı. Yüzünde görmeyi beklediğim şok olmuş masumiyet yerine muzaffer bir savaş maskesi takmıştı. "Kendimi eğlendiriyorum," dedi en ufak bir korku ya da tereddüt göstermeden. "Ne yapmamı bekliyordun? Bütün gün bir duvara bakmamı mı?"

Yumruklarım o kadar sıkı kıvrıldı ki eklemlerim çatladı. İlerledim, gözlerim sadece hayatımı altüst etmek için dünyaya gönderilen şeytani kadına yapışmıştı. "Santino seni korumak ve kollamak için burada, senin eğlen en ya da senin için bir seks oyuncağı olarak değil."

Gözleri, kendi öfkesinin ışıltısıyla parladı. "Bu seni neden ilgilendiriyor? Ben sadece bir koz olarak buradayım. Kiminle konuştuğum ya da tüm ordunu sikip sikmediğim önemli olmamalı." Ben masanın etrafında ona doğru dönerken, o konuşurken bir santim bile geri adım atmadı.

"Benim çatım altında olduğun sürece dediklerimi yapacaksın çünkü bu arazideki her şey benim." Parmak uçlarımıza gelene kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. "Yani bu sivri dil" -çenesini

kavradım ve yanaklarını nazikçe sıktım- "benim. Ve bu..." Onu serbest bıraktım, parmağımı boynundan aşağı, göğüslerinin arasından ve göbeğinden geçirerek uyluklarının tepesine kadar uzattım ve orada seksini avuçladım. "*Bu* benim."

Ayrılmış dudaklarında nefesi titredi. "Gelmeyeceğin zaman bunu nasıl bilebilirim ki?"

Yakınımda mı?"

"Sana şimdi söylüyorum. Adamlarımdan uzak dur." "Peki ya sen? Benden saklanmaya devam edecek misin?"

Çok cüretkârdı ve ben onu hem yıkmak hem de ne pahasına olursa olsun korumak istiyordum. Üzerimdeki çıldırtıcı büyüsü tüm mantığı silmiş ve beynimi ilkel bir seviyeye sıfırlamıştı. Onun esareti altındayken strateji ve sonuçlar gibi şeyler anlaşılmazdı.

"Bana ne yapıyorsun?" Nefes aldım, elim boğazının narin sütununu saygıyla sarmak için geri geldi.

"Senin bana yaptığının aynısını. Aramızdaki bu şeyin benim hayatımı da karmaşıktırdığını hiç düşünmedin mi? Kendini güçsüz hisseden tek kişi sen değilsin. Başka bir seçeneğim olduğunu hissetseydim asla seninle gelmezdim ama yok. Bu çekim çok büyük ve sen beni ittiğinde içim parçalanıyor." Giada ruhunun derinliklerine uzandı ve sanki kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi içindekileri ayaklarımın dibine döktü. Bana meydan okuyacak durumda değildi ama bu onu durdurmadı.

Çok cesurca. Çok baştan çıkarıcı.

Öne atıldım ve alt dudağımı ısırdım, hassas et hala dişlerimin arasında sıkışmışken geri çekildim ve onu bırakıp dilimi istismar edilmiş dokunun üzerinde gezdirdim. Giada ileri atıldı ve dilini benimkine dolayarak ağzımın içinde inledi.

Sesi doğrudan sikime kadar hissettim.

O bir arzu ve duygu kasırgasıydı ve ben ondan kaçamıyor gibiydim. Rüzgârlar değişmezse ve gözünü bana dikmeye devam ederse, onun vurucu etkileri hayatımın manzarasını sonsuza dek değiştirecekti. Bundan kaçış yoktu. Onunla geçirdiğim her saniye beni onun yörüngesine daha da çekiyordu.

Beni en çok endişelendiren şey fırtınanın diğer tarafını göremiyor olmamdı. Bulutlar hayatta kalacağımızı tahmin etmek için çok yoğun. Yıllarca belirsizlikle yaşadım ve bunun hayranı değildim. Aslında bir yetişkin olarak bundan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama Giada söz konusu olduğunda başka seçeneğim olduğundan emin değildim. O her şeyi kaosa sürükleyen bir jokerdi.

Ağzım onunkinin üzerinde gezinirken ve ona doymak bilmez bir istekle sahip olmaya çalışırken, hayatımda ihtiyacım olan şeyin biraz anarşi olup olmadığını merak ettim.

Tadı bu kadar güzel olan bir şey nasıl yanlıştır? Bir alkolik böyle mi söylerdi? Bağımlılığın, bir alışkanlığın günlük yaşamın işleyişini bozması olduğunu söylerler. Ona duyduğum arzuya boyun eğmek istiyorsam hayatımı alt üst etmeye istekli olmalıydım. Bu kadına bağımlı mı oluyordum?

Yavaşça öpüşmemizden geri çekildim ve gözlerini açtığında temkinli bakışlarıyla karşılaştım. "Lütfen beni uzaklaştırma," diye fısıldadı bana.

"Ne istediğini bilmiyorsun." "Seni istiyorum. Sadece seni."

Kafamı boşaltmak için derin nefes aldım ama cevap bulamadım. "Hadi biraz yemek yiyelim. Yemek yedikten sonra ikimiz de kendimizi daha iyi hissedeceğiz." Kenara çekildim ve onu ileriye doğru yönlendirmek için elimi sırtının alt kısmına koydum. Beni takip ettiğinde içimde erkeksi bir tatmin kükredi.

Belki Giada ve ben herkesin mutlu olacağı bir orta yol bulabilirdik. Benimle kavga etmediği ve

hayatımın onun varlığıyla yok olmadığı bir yer. Bir an Santino'nun ona gülümsediğini hatırladım ve bu h lyalı hayal parampar a oldu.

Giada ya hep ya hi ti ve ben neyle ya ayabilece ime ve ne olmadan ya ayamayaca ıma karar vermek zorundaydım.

Bölüm 17

Giada

Primo ile akşam yemeği olaysız geçti, bunu bir kazanç olarak kabul ettim. Birlikte geçireceğimiz zamanın, ne tür bir etkinlik olursa olsun, Meksika'ya geldiğimizden beri ördüğü savunma duvarını aşındırmaya yardımcı olacağını umuyordum. Yemekten sonra bahanelerini sıraladı ve benimle odama kadar yürüdü. Keyifli akşamımızın balonunu patlatmak istemediğim için onu daha fazla zorlamadım.

Her ne kadar kötü başlamış olsa da o gün kaydettiğimiz ilerlemeden dolayı kendimi iyi hissederek yatağa girdim ama ertesi sabah kahvaltıya gittiğimde o çoktan gitmişti. Alma'yı mutfakta buldum ve bunun onunla bağ kurmak için iyi bir fırsat olacağına karar verdim. Kısa boylu, yaşlı bir kadındı, cildi oldukça kırıktı ve uzun saçları hâlâ çoğunlukla kahverengiydi. Onu çok nazik ama sessiz buldum, bu da bana yararlı olabileceği umudunu verdi.

"Günaydın Alma. Bu sabah hangi leziz iyilik üzerinde çalışıyordun?"

"Günaydın, Bayan Giada. Biraz pan dulce -tatlı ekmek- ve tabii ki Sinyor Primo için yumurta getirdim çünkü o bunu tercih ediyor." Üzerinde büyük bir ekmek ve yanında yumurta olan bir tabak getirdi. Ekmeğin beyaz üst kaplaması pişerken çatlamış ve yüzeyde ilginç bir ağ dokusu bırakmıştı. Son derece ilahi kokuyordu.

"Bu mükemmel görünüyor, teşekkürler!"

Kızardı ve bana küçümseyici bir el salladı. "Sadece biraz ekmek, mija."

Hâlâ sıcak olan ekmekten bir parça kopardım ve hafif tatlı ikramın dilimde erimesine izin verdim. "Aman Tanrım, inanılmazsın. Burada uzun süre kalırsam, kıyafetlerimin hiçbirine sığamayacağım."

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Çok zayıf olmak istemezsin. Erkekler kadınlarda kıvrımları sever."

"Kızım, benim de kıvrımlarım var, merak etme."

"Oh, senin için çok endişelenmiyorum. Bir şekilde kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyorum."

Ona nazlı nazlı baktım. "Sen de o kadar çaresiz değilsin diyebilirim. İngilizceyi bu kadar iyi konuşmayı nasıl öğrendiğinizi bilmek isterdim."

"Señor Primo, Señor Vargas ile yaşamaya başladığında İngilizce öğrenmesi gerekiyordu. Hizmetçi olarak görevlerim Señor Primo'ya bakmayı da içerecek şekilde genişletildi ve evde yalnızca İngilizce konuşmasına izin verildiğinden, onunla birlikte öğrenmek zorunda kaldım."

"Yani onu büyütmeğe yardım mı ettin?"

Bakışlarını indirdi ve sevgiyle gülümsedi. "Bunu söyleyebileceğimden emin değilim. Geldiğinde çok olgun bir on iki yaşındaydı ve fazla anneliğe ihtiyacı yoktu ama elimden geleni yaptım." Kadının patronuna çok değer verdiği belliydi ve bu da onun hakkında çok şey söylüyordu.

"Kendi çocuğunuz var mı?"

Alma'nın yüzü güldü. "Ah, evet. Üç oğlan ve iki kız, hepsi de artık kendi aileleriyle birlikte büyüdüler." "Onları sık sık görüyor musun?" Evde yaşayıp yaşamadığından emin değildim ama kesinlikle uzun saatler boyunca orada.

"Hepsi çok meşgul ama fırsat buldukça bir araya geliyoruz. Kız kardeşim dışında tüm ailem burada, Guaymas'ta yaşıyor, bu da yardımcı oluyor." Sesinde melankolik bir ton vardı, her ne kadar

olumlu bakış açısıyla bunu gizlemeye çalışsa da, ailesini özlediğini söyleyebilirdim.
Yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek ona sıkı bir gülümseme sundum.

"Bana öyle üzgün üzgün bakma," diye şakayla karışık takıldı. "Bu iş ailemi başka türlü geçindiremeyeceğim şekilde geçindirmeme yardımcı oldu ve Senyor Primo da çalışmak için iyi bir adam. Hiçbir pişmanlığım yok." İfadesini keskin bir baş sallamasıyla vurguladı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Kıkırdadım. "Primo'yu iyi bir patron yapan nedir? Onun hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

Arkamdaki döşemede yumuşak ayak sesleri duyuldu. "Görünüşe göre mükemmel bir zamanda geldim," diye düşündü Santino. "Alma, misafirimizle dedikodu yapmaktan daha önemli işlerin yok mu senin?" Santino ona pek sert davranmadı, ama Alma özür dileyip aceleyle mutfaktan çıktı.

"Hiç eğlenceli değilsin," diye dudak büktüm.

"Eğlenceli ya da değil, başımı ait olduğu yerde, omuzlarımın üzerinde tutmak istiyorum. Şimdi, bugünün gündeminde ne var?"

"Başka seçeneğim var mı?"

Derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kıstı. "Önümüzdeki bir saat boyunca burada, evde olmam gerekiyor ama eğer istersen daha sonra seni bu bölgede bir gezintiye çıkarabilirim. Yakınlarda bazı kanyonlar ve görülmeye değer bir marina var."

"Bu harika olur, teşekkür ederim!"

"Bana teşekkür etme. Ben sadece ikimizin de iyiliği için seni beladan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Neden bir sorun yaratmayı planladığımı düşündüğünüzü anlamıyorum. Kaçmaya çalıştım mı ya da mantıksız taleplerde bulundum mu?" En iyi yavru köpek taklidimi yaparak gözlerimi açtım.

Santino bana şüpheyile baktı. "Buna bir saniye bile inanmam."

"O zaman görüldüğünden daha zekisin." Genç adamın bir kahkaha atmasına neden olan sinsi bir gülümsemeye teslim oldum.

"Ben işimi bitirene kadar beladan uzak durmaya çalış." Uzaklaşırken başını kendi kendine salladı.

Sözünün eri Santino yaklaşık bir saat sonra beni almaya geldi. Land Rover'ıyla yola çıktık ama Primo'dan eve dönmemizi isteyen bir telefon almadan önce kanyona varamamıştık. Arabadaki rahat ve kaygısız hava yerini gerginliğe bıraktı.

Santino, Primo'yu üzdüğünden endişeliydi, ben de Santino'nun başını belaya soktuğumdan endişeliydim. Her ne kadar ona sorun çıkarma konusunda şaka yapmış olsam da, benim yüzümden azarlanmasını gerçekten istemiyordum. Eve döndüğümüzde, onun adına savunmaya geçmeye ve yanlış bir şey yapmadığını iddia etmeye hazırdım ama zihinsel hazırlıklarım gereksizdi. Primo eve girdiğimizde Santino'ya sadece başını salladı ve mayo giymemi söyledi.

"Sahile mi gidiyoruz?" Kızgın ayıyı dürtmek istemediğim için temkinli bir şekilde sordum. Santino'ya kızgın olmayabilirdi ama bir şey yüzünden gergin olduğu belliydi.

"Hayır, benim tekneyle açılacağız. Alma bize öğle yemeği hazırlıyor, birkaç saat suda kalmak için neye ihtiyacın varsa al ve hazır olduğunda benimle burada buluş." Ofisine doğru gözden kayboldu ve ben de tekne randevusu için ne bulabileceğime bakmak üzere üst kata çıktım.

Yirmi dakika sonra, mayomun üzerine giydiğim plaj elbisem, şapkam, güneş gözlüklerim ve açık havada ihtiyaç duyduğum her şeyle aşağıdaydım. Şimdiye kadar Primo'yu sadece takım elbiseler içinde görmüştüm ve bir kez de çıplak olarak izlemiştim, ama asla gündelik bir şey giymemişti. Kolları kıvrılmış beyaz keten bir gömlek ve dizleri yırtık, solmuş bir kot pantolonla içeri girdiğinde bacaklarım kopma tehlikesi geçirdi.

Ham, baştan çıkarıcı bir erkeklikti -her kız öğrencinin aşık olduğu ve her yetişkin kadının gece fantezisi. Jilet gibi keskin, sivri bir kenarı vardı. Kendine o kadar acımasızca güvenen bir adamdı ki klişeleşmiş kötü çocuk kıyafetlerine ihtiyacı yoktu. Sofistike, vahşi ve son derece karmaşıktı; onu gördüğümde tamamen şaşkına dönmüştüm.

Dilimi tekrar ağızıma götürdüm ve birkaç tutarlı kelimeyi bir araya getirmeye çalıştım. "Ben hazırım."

Primo bir çift güneş gözlüğünü göğüs cebine yerleştirdi. "Mutfaktan soğutucuyu getireyim, sonra gidebiliriz."

On beş dakika sonra, muhteşem bir ekvatorial sonbahar gününde iskeleden teknesine doğru yürüyorduk. Sıcaklık seksen dereceye yaklaşıyordu, ılıman iklim için bile sıcaktı.

"Hangisi senin?" Yanaşmış gemilerin oluşturduğu uzun sırayı tarayarak sordum.

"Sondan ikinci sağda." Marinadaki en büyük tekne olmasa da orta büyüklükte bir deniz teknesini işaret etti, ama büyüklükteki eksikliğini lüksle fazlasıyla telafi ediyordu. Yepyeni görünüyordu ve göz alıcıydı.

"Bu bir tekne değil, bir *yat*!" Bön bön baktım.

"Yolun karşısındaki şu dev görüyor musun?" Küçük bir yolcu gemisine benzeyen şeyi işaret etti. "O Nazario'nun teknesi -şimdi, *o* bir yat."

"Bu bir yat değil, müstehcen," diye mırıldandım. Kim böyle görkemli bir tekneye ihtiyaç duyabilirdi ki? Primo sırtıttı ve beni iskele iskelesinden teknesine götürdü.

Teknede zaten bulunan bir adam başını içeriden çıkardı ve Primo'ya İspanyolca hitap etti. Sadece kaptanımız olduğunu tahmin edebiliyordum, bu yüzden ikisi konuşurken teknenin ön tarafına doğru kaydım ve lüks deri koltuklara ve süslü ahşap döşeme tahtalarına hayran kaldım.

Primo'nun bana katıldığını hissettiğimde, "Bu tekneye her zaman erişimim olsaydı asla ayrılmak istemezdim," dedim.

"Su sertleştğinde fikrini değiştirebilirsin."

"Bilemiyorum. Oldukça güçlü bir midem var."

Oturduğu bankta kendisine katılmamı işaret etti. "Umarım bu teoriyi bugün test etmemeliyiz. Diego bizi biraz kıyıya götürecek ve burada, Kaliforniya Körfezi'nde su nadiren dalgalı olur. Bazen tekneyle açılmak hoşuma gidiyor ama biri tüm dikkatimi bana vermekte ısrarcı olduğu için yön bulma işini başkasına bırakayım dedim." Ses tonu kuruydu ama alaycı olduğunu hissedebiliyordum.

"Bu alay mı? Tüm bu sertliğin altında saklanan bir şakacı mı seziyorum?" Alay etti.

"Pek sayılmaz."

"Santino'nun hafif bir tarafı var, yani ona katlanıyorsan, senin de içinde bir yerlerde daha yumuşak bir tarafın olmalı." Eğildim ve omzumu onununkine çarptım.

Tekne demir attığı yerden kayarken, "Santino hakkında konuşma," diye homurdandı. "Bana nasıl tanıştığınızı anlatırsan onun hakkında konuşmam."

Primo bana bıkkın bir ifadeyle baktı, bu ifadeye alışkın değildim. "Ben sokaklarda yaşarken tanıştık. O da benim yarıştığım dövüş liginin bir parçasıydı ama benden iki yaş küçüktü, yani henüz dövüşecek yaşta değildi. Oradayken birbirimize göz kulak oluyorduk. Naz'la yaklaşık bir yıl birlikte olduktan ve onunla daha rahat olduktan sonra, Santino'nun sokaklardan kurtulmasına yardımcı olmak için onun adamlarından biri olmak için eğitim alıp alamayacağını sordum. Naz kabul etti. Santino'yu bulduk ve bize katılmaktan çok mutlu oldu. Kendime ait bir evim olduğunda, güvenlik ekibimin bir parçası olarak benimle gelmesi doğaldı."

"Alma'yı yanında getirdiğin gibi mi? Anladığım kadarıyla o bir süredir hayatınızın bir parçası."

"Bence başkalarının işine burnunu sokmayı bırakmalısın." Sözleri bir uyarıydı ama ses tonu pek tehdit içermiyordu.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Senin hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor ve evde yapacak başka bir şey de yok."

"Biz de bu yüzden buradayız. Dikkatinizi dağıtmak ve başkalarının işlerine karışmanızı engellemek için."

"Burada benimle olmak istediğin için burada olduğumuzu düşünmek istiyorum. Gerçi eve vardığımızda pek de heyecanlı görünmüyordun."

Başını arkaya yatırdı ve dalgalanan kumral saçlarını dalgalandıran tuzlu deniz havasını içine çekti. "Seninle ilgili durum biraz karmaşık ama uğraştığım tek sorun da bu değil."

Kendimi ona doğru daha da yaklaştırdım ve ona ciddi bir bakış attım. "Paylaşmayı sevmediğini biliyorum ama bu konuda konuşmak istersen seve seve dinlerim. Sanılanın aksine, durum gerektirdiğinde dinleyebilirim." Sırıttım ve ondan küçük bir gülümseme kopardım.

Elini uzattı ve benimkini avucunun içine aldı, parmaklarımın çizgilerini takip etti ve sanki ona yabancıymışım gibi beni inceledi. Dikkatle izledim, her narin dokunuşunu sevdim ve elimi ağzına götürüp kokumu içine çektiğinde nefes almayı unuttum. İş bittiğinde parmaklarımızı birbirine geçirdi ve uzaklara baktı, elimi kucağına alıp konuşmayı sonlandırdı.

Tartışamayacak kadar şaşkındım.

Yarım saat boyunca sessizce oturduk, sahilin akıp gidişini izledik ve ara sıra teknenin yanında yarışan yunusları gördük. Yemek vakti geldiğinde, güneşten biraz uzaklaşmak için içeri girdik ve Alma'nın bizim için hazırladığı bir dizi seçeneğin tadını çıkardık. Primo küçük bir buzdolabından her birimiz için birer bira çıkardı ve tipik bir bira içicisi olmasam da, tekne pikniğine mükemmel bir eşlikti.

Karnımız doyup dışarı çıktığımızda, Primo Diego'ya bizi suyun özellikle berrak olduğu ve kıyı boyunca kumlu bir plajın bulunduğu izole bir girintiye götürmesini söyledi. Keşif gezimiz sırasında sahilin büyük bir kısmının kayalık olduğunu keşfetmiştim ve yine de kendi tarzında güzel olsa da, beyaz kumlu bir plajla ilgili bir şey her zaman büyüleyiciydi. Bu sahilin en çekici yanı ise tamamen boş olmasıydı.

Tekne yavaşladı ve ben de kenardan bakmak için ayağa kalktım. Kıyıda sadece yüz metre kadar açıktaydık ve tüm alan kumlu ve berraktı.

"Burası ne kadar derin?" Primo'ya sordum.

Korkulukta bana katıldı. "Sadece on fit kadar, bu yüzden daha yakına gidemiyoruz. Burası korunaklı bir plaj, karadan erişim yok ama teknenin arkasında küçük bir sandal var. Kumsalı kontrol etmek istersen onu karaya çıkarabiliriz."

Ona sıırıttım, sonra şapkamı ve güneş gözlüklerimi çıkarıp elbisemi başımın üzerine kaldırdım. Gözleri kısıldı. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine hızla parmaklığın kenarına yerleştirilmiş şezlonga çıktım ve kendimi kenardan aşağı atarak aşağıdaki soğuk suya daldım. Düşüncesiz ve biraz da pervasız olmak içimi sevinçle doldurdu. Yüzeye çıktığımda hemen Primo'yu aradım ve ona sıırıttım. "Ya da orada yüzebiliriz." Alt dudağımı ısırdım, yüzündeki isteksizce eğlenen ifadenin tadını çıkardım, sonra döndüm ve kıyıya doğru yüzmeye başladım. Su soğuktu ama adrenalin etkilerini hissetmemi engelliyordu.

Saniyeler sonra arkamdan bir sıçrama sesi geldi. Arkama dönüp baktığımda Primo'nun giyinik bir şekilde korkuluklardan atladığını gördüm. Primo peşimdeyken ciyakladım ve tekmeleyerek uzaklaştım. Kıyıya ulaşmama izin verdi, ben kumda tökezleyip gülerken yavaşça peşimden geldi. Geriye doğru yürürken, ıslak giysileriyle mükemmel vücudunu saran, peşimden gelen yontulmuş kas dağına aval aval baktım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı ve beni omzuna almak için hamle yaptı. Primo'nun eli kıcıma çarptığında bile duraklamadan kahkahalar atarak kendimi kaybettim. Beni ağaç hizasına götürdü ve vücudundan aşağı indirerek bir palmiye ağacının gövdesine yasladı.

"Seninle ne yapacağım ben?" Gürleyen sesi göğsünden benimkine doğru titreşti,

kalbimin etrafını sarıyor. "Bir lanet olarak mı yoksa ilahi bir ödöl olarak mı gönderildiğini anlayamıyorum ve bunun bir önemi de yok gibi görünüyor. Hayatımı mahvedebilirsin ve ben yine de uzak durabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman yapma. Uzak durma." Dudaklarından bir damla tuzlu su yaladım ve onu derin bir öpücüğe çektim. Titreyen parmaklarım kotunun kopçasına uzandı, ellerimi sikine götürmek için uğraştım. Ona dokunmaya, onu içimde hissetmeye, hayatın kendisine duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

"Bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle," diye homurdandı.

Hızla başımı salladım. "İğneyi kullanıyorum. Hâlâ bir ay daha kullanılabilir."

Hemen aşağı indi ve bikinimin altını yere indirdi. Sonra ayağa kalktı ve pantolonunun düğmelerini çözmeyi bitirdi, düğmeli gömleğini çıkardı ve sırtımı korumak için üzerime geçirmemi söyledi. Kollarımı gömleğin kollarından geçirir geçirmez beni kollarının arasına aldı ve uzun sikini merkezime doğru bastırdı.

İkimiz de insanlık dışı seslerden oluşan bir koro halinde inleyerek ilkel, karanlık arzuların yönettiği bir yere geri döndük. Sadece gecenin vahşi yaratıklarının ve derin ahlaksızların bildiği bir yere.

"Kahretsin, bunu özlemişim." Alnını benimkine yasladı, sonra girişime doğru eğildi ve içimde sallanmaya başladı. İlk başta sadece ucu, ama her sert itişte, ruhumun içine girdiğini hissedene kadar çekirdeğimin derinliklerine nüfuz etti.

Başım bir o yana bir bu yana dönüyor, bir his denizinde kayboluyordum. Parmaklarımı ıslak saçlarına gömdüm ve bikinimi aşağı çekip ağzını ağrıyan meme ucumun üzerine kapattığında çığlık attım. Dudaklarımdan dökülen her nefes kesici soluk ve iniltili inilti onun doymak bilmez açlığını besliyordu. Dünya baş döndürücü bir zevk girdabının içinde dönüyordu, ta ki amıma girip göbeğimden patlayana kadar her bir sinirim boyunca sıçrayan sarmal, tırmanan orgazmdan hiperventilasyon geçireceğimi düşünene kadar.

Bir süpernova hissi beni içten dışa kör etti ve işitme duyumu çaldı, yerinde tiz bir çınlama bıraktı. Titreyen bir nefes alıp kaslarıma teker teker gevşeme emri verene kadar ne görebiliyor ne duyabiliyor ne de hissedebiliyordum. Ancak o zaman Primo'nun da kendi gevşemesinden kurtulduğunu fark ettim ve yavaşça onun iri gövdesinin beşiğine gömüldüm.

Sonunda bacaklarımı indirerek kendimi sağlam bir zemine bıraktım ve giysilerimi aldım. Primo'nun gömleğini çıkardığımda bir sürü çizik ve lekeyle karşılaştım.

"Korkarım bu mahvoldu." Gömleği görmesi için havaya kaldırdım.

"Bu sadece bir gömlek. Senden daha iyi." Bir eliyle gömleği aldı, diğer eliyle ensemini kavradı ve beni son bir kez öpmek için kendine çekti. "Hadi geri dönelim."

Tekneye doğru kolayca yüzdük ve Primo arka platforma çıkmama yardım etti. Diego yakındaki bir banka kurulanmamız için birkaç havlu koymuştu. Primo ona bizi marinaya geri götürmesini söyledi ve eve dönüş yolculuğu için gölgeli üst güverteye çıktık.

Kabin koltuklarının köşesine oturdu ve ben de ona doğru kıvrıldım, dizlerimi göğsüme çektim. Alanını bu kadar derinlemesine işgal etmemi istediğinden emin değildim ama umurumda değildi. Çekilmek yerine kolunu bana doladı ve önemli olan da buydu.

"Başımdan beri merak ettiğim bir şey var," dedi, başparmağı kolumu hafifçe aşağı yukarı okşarken. "Neden bir şeyler çalışıyorsun?"

Suya baktım ve uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. Bu konu hakkında hiç kimseyle konuşmamıştım, bu yüzden nasıl açıklayacağımı bilmek bile zordu.

"Tam olarak emin değilim. İlk kez yaptığımda on üç yaşındaydım ve Vica teyzem evleniyordu.

Biz altı kız kardeş ve kuzenler çiçekçi kızlardık. Annelerimiz bizi önce dedemlerin evinde hazırladı, sonra da her şeyin yolunda gitmesi için koşturdu. Ben

En büyük kuzenim Maria'nın aile düğünleri konusunda sürekli kriz çıkarmasına sinirlenerek kendi başıma gittim ve bir koridorda bu küçük gümüş objeyi buldum. Arbedeye geri döndüğümde herkesin sağdıcın kaybettiği kol düğmesini aradığını fark ettim. Bulduğum şeyin bu olması gerektiğini fark ettim ama herkesin arayışını izlerken çantamda sakladığım küçük sırrı düşündüm ve onlara söyleyecek kelime bulamadım. Düğün onsuz devam edecekti ve hepsinin aradığı şeyin bende olduğunu bilmenin heyecan verici bir yanı vardı." Sözlerimi bitirirken yere baktım ve dudağımı çiğnedim. "Sanırım bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa oldukça önemsiz ve çirkin geliyor. Genellikle kötü niyetli değilimdir ve hiçbir zaman bunu yapmayı planlayarak bir duruma girmem. Bu sadece... olur."

Küçük kirli sırrımı biliyordu, ama yine de iğrenç ayrıntıları ortaya dökmekten ve kendimi daha fazla ifşa etmekten nefret ediyordum. Benim kindar ya da değersiz olduğumu düşünmesini istemiyordum. Her zamankinden daha fazla, bu kadar kusurlu olmamayı diledim.

"Size daha önce yakalanmak istediğinizi düşündüğümü söylemiştim ve buna hala inanıyorum. Seni yakalayan ya da şüphelenen başka biri oldu mu?"

"Hayır, bu konuda bir şeyler bilen tek kişi sensin."

Göğsünün derinliklerinden alçak bir mırıldanma sesi çıkardı. "Sanırım seni olduğun gibi görececek birine ihtiyacın vardı, ki bu da kendini olduğun gibi gösterdiğin kişi değil. Neden kendin gibi hissetmediğinden emin değilim ama olan buydu ve sonra kendini kapana kısılmış hissettin."

Beni bu kadar kısa bir süredir tanıyan birinin beni nasıl bu kadar net görebildiğini anlamıyordum ama o görüyordu. Ve onun iddiasına inanmak, gerçek beni gördüğünü ve beni olduğum gibi kabul ettiğini bilmek, beni yankılanan bir iç huzur duygusuyla doldurdu.

"Ailem fena değil, ama hiçbiriyle iyi bir ilişkim olmadı," diye itiraf ettim, sonra Primo'nun tüm ailesinin öldüğünü fark ettim. Ne kadar aptalmışım. Kim ailesi kalmamış birine ailesiyle bağ kuramamaktan yakınır ki? Kendimi kafama bir şaplak atmak ister gibi hissettim. Tüm ailemin öldürüldüğünü hayal bile edemezdim. Bu düşünce bile midemde boş bir sızı yaratıyor ve onları özlediğimi fark etmeme neden oluyordu.

Göz ucuyla ona baktım ama dikkatsiz sözlerimden incinmiş gibi görünmüyordu. Bir dahaki sefere daha düşünceli olmaya çalışacaktım. Şimdilik, aile hakkındaki tartışmamız, üzerinde düşündüğüm bir soruya mükemmel bir geçiş oldu.

"Farkında mısınız bilmiyorum," diye başladım, "ama Perşembe günü bizim oralarda Şükran Günü. Ailemi arayıp onları kontrol etmeme izin verilip verilmeyeceğini merak ediyordum. Eminim iyi olduğumu bilmek onlar için çok şey ifade edecektir."

Primo bakışlarında alışılmadık bir yumuşaklıkla bana baktı. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Bölüm 18

Giada

O akşam birlikte keyifli bir yemek yedik ama eve döner dönmez Primo'nun benden uzaklaştığını hissettim. Hoş bir misafirdim ama artık bir sevgili ya da kız arkadaş değildim. Birinin bizi birlikte görmesinden mi endişeleniyordu? Patronu orada olmamdan pek hoşlanmamıştı ama Naz sürekli evde değildi. Evinin mahremiyetinde ne yaptığımız neden bu kadar önemliydi?

Beni oturma odasında yalnız bırakarak gece için izin istediğinde, odama dönerken yol boyunca hüzünlendim. Kendimi şaşkın ve kederli hissediyordum. Yatmaya hazırlanırken, onun sözlerini ve hareketlerini delilik derecesinde analiz ettim, sonra kendi hayatımda bir seyirci gibi davrandığımı fark ettim. Çaresiz bir tanık değildim. Bu benim lanet olası tekneimdi ve kaptanı da bendim. Madem adamı istiyordum, neden harekete geçmedim? Onun da beni istediğinden ve zorlarsam beni reddetmeyeceğinden emindim, öyleyse neden harekete geçmeyeyim?

İpek kaşkorse ve ona uygun şortumla odamdan çıktım ve karanlık, boş koridora baktım. Birini görme ihtimalim yok denecek kadar azdı ama yine de koridorda sinsice odasına doğru ilerledim, sessizce kapısını açtım ve parmak uçlarımla içeri girdim.

Yorganın altında onun hareketsiz halini görebiliyordum ve bu beni duraksattı. Eğer uyuyorsa ne yapacağımı tam olarak düşünmemiştim. Kıpırdamadan durdum, gerçekten uyuyup uyumadığını ve onu uyandırmanın ihtiyatsızca olup olmayacağını anlamaya çalıştım. Sonra bana en yakın taraftaki örtüler geriye doğru itildi ve Primo'nun ortaya doğru kayarak bana yer açtığını loş ışıktaki görebildim. Aceleyle yanına kaydım ve sırtım ona dönük olacak şekilde yanıma kıvrıldım. Umduğum gibi, sıcak bedenini benimkinin etrafına sardı.

"Uyu artık, viborita." Uykulu gürlemesi göğsümün derinliklerine dokunarak beni içten dışa ısıttı.

Mutluluğum ve rahatlığım muzaffer bir sırıtışla kendini gösterdi. Beni yatağına kabul etmesi beni heyecanlandırdı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve neredeyse enerjiden başım dönmeye başladı - uykulu olmak dışında her şey. Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama zihnim faaliyet içindeydi. Özellikle bir soru, ben dürtüye boyun eğip onu tekrar uyandırma riskini alana kadar aklımda dönüp durdu.

"Primo?" Tereddütle fısıldadım.

Cevap olarak sadece hafifçe homurdandı.

"Vegas'tayken Alessia'yı götürmek için oradaydın, değil mi?"

İç çekti. "Tam olarak değil. Gözcülük yapıyordum, Naz'ın aramasını bekliyordum. Sen eve dönene kadar onu yakalama kararını vermemişti."

"Ama orada olacağımızı biliyordun. Bir süredir bunu merak ediyordum. Orada olacağımızı nereden biliyordun?"

Orta yerimi sıktı. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Devam etmesi için birkaç kalp atışı bekledim. "Bana söylemeyeceksiniz, değil mi?" "Bizim de bilgi edinme yollarımız var, tıpkı eminim ailenizin bu konuda bilgi kaynakları olduğu gibi. Biz. Bu kadar konuşma yeter. Uyumaya gidin."

Babamın organizasyonunda bir köstebek olması ihtimali karşısında ne hissettiğimden emin değildim. Bize yakın biri seyahat planlarımızı sızdırmıştı ve bu korkutucuydu. Bu sefer ölümcül

olmamıştı ama gelecekte tehlikeli olabilirdi. Fırsatını bulduğumda babama söylemeyi unutmamalıydım ama o zamana kadar,

Primo'yu ayakta tutarak kızdırmamak en iyisi.

Birkaç saat sonra karnımda biriken lezzetli bir sıcaklık ve Primo'nun kıvrımlarımın derinliklerindeki parmaklarıyla uyandım. Dokunuşundaki beceri şeytani, erotizm sarhoş ediciydi.

Ay hâlâ tepemizdeydi ve odayı ruhani bir ışıltıya boğuyordu. Sırt üstü yatıyordum, Primo dirseğini üstüme dayamış, gölgeli gri bakışları beni bütünüyle yutuyordu. Hayatımda hiç kimse bana böylesine ateşli bir konsantrasyonla bakmamıştı.

Bacaklarımı açarak merkezime daha fazla erişmesine izin verdim, dokunuşunun altında kıvrıldım ve kıvrandım. Tenimin altında bir his armonisi dalgalanıyor, damarlarımda uğulduyordu. Primo ağzını indirip dişlerini ipek geceliğimin üzerinden meme ucuma geçirdiğinde, gelgitli bir zevk dalgası beni alıp götürdü ve bir coşku selinde boğdu. Vücudum titreyerek serbest kalırken damarlarımda sıvı bir sevinç dolaşıyordu.

Primo parmağını kıvrımlarımdan çekip göbeğime doğru ıslak bir iz bıraktı, sonra beni tekrar kendine doğru çekti ve çarşafı üzerimize çekti. Kısa bir süre onu ve serbest kalmak isteyip istemediğini merak ettim, ama bu düşünce yorgunluğum ve orgazm sonrası sersemliğim yüzünden çabucak kayboldu.

Tekrar uyandığımda güneş gökyüzüne iyice yükselmişti ve Primo gitmişti. Onun kollarında uyanmak hoşuma giderdi ama geceyi onunla geçirmek güne doğru başlamak için fazlasıyla yeterliydi. Gülümsedim ve gerindim, vücudumun hiçbir yoganın ulaşamayacağı kısımlarında hoş bir ağrı olduğunu fark ettim.

Antrenmanımı atladım ve doğruca duşa girdim. Yarım saat sonra tazelenmişim ve Meksika'da geçireceğim zaman konusunda biraz daha iyimserdim. Alma önüme bir tabak dolusu yemek koydu ve ben de neredeyse tek kelime etmeden yemeğe daldım.

"Birileri bu sabah çok iştahlı." Primo arkamdan içeri girdi, spor salonundaki seansından terden sırlıslıklam olmuştu.

Sadece sıırttım. "Dün biraz yüzdüm, çok kalori yakmış olmalıyım."

Umursamazca mırıldandı ve telefonumu tabağımın yanına bıraktı. "Tam olarak kimi aramak istiyordun?"

Çiğnediğim yemek lokmasını yuttum ve ağzımı sildim. "Kuzenim Alessia. En yakın olduğum kişi o ve eminim çok endişeleniyordur."

"Pekâlâ, ama burada olduğun için çok mutlu görünmemeye çalış." Yanımdaki bar sandalyesine yerleşti ve kendi telefonunda gezinmeye başladı.

Favorilerim listesinde Alessia'nın adına tıkladım ve telefon sadece bir kez çaldı, o sırada telaşlı sesi duyuldu.

"Giada? Sen misin?"

"Hey, Al! Benim."

"Aman Tanrım, iyi misin? Sana zarar verdiler mi? Seni nerede tutuyorlar?"

"Al, her seferinde bir soru. Ben iyiyim," dedim Primo'ya bakarak. Aileme tehlikede olmadığım konusunda güvence vermek istiyordum ama bu onun amacına pek de yardımcı olmuyordu. "Kötü muamele görmedim, bu yüzden endişelenmemeye çalışın."

"Endişelenmiyor musun? Babamı aradılar ve geri dönmen karşılığında bazı taleplerde bulundular. Ne istediklerini öğrenemedim ama hiçbiri bu konuda mutlu görünmüyor. Gerçekten iyi misin? Değilsen, barışçıl kelimesini söyle, başının belada olduğunu anlayayım."

"Al, gerçekten, ben iyiyim. Ailem nasıl?"

"Annen çıldırıyor, mum yakıyor ve uyumuyor."

Bu şaşırtıcıydı. İlle de mum yakması değil, benim yokluğumun bunu yapmasına neden olması.

"Beni başından savdığı için mutlu olacağını düşünmüştüm," diye alay ettim.

"G, aptal olma. Seni sevdiğini biliyorsun."

"Tanrım, haklısın. Özür dilerim. Gitmeden önce tartıştık ve bunun onun hatası olduğunu düşünmesini istemem."

Ona böyle bir baş belası olduğum için üzgün olduğumu ve gitmemin onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyle."

Hattan bir burun çekme sesi geldi. Alessia gözyaşlarıyla mücadele ederek, "Eve gittiğinde ona kendin söylersin," dedi.

Kendi gözlerim yanmaya başladı. "Seni seviyorum, Al. Yakında evde olacağıma söz veriyorum." "Ben de seni seviyorum." Sesi kaba bir fısıltı gibiydi, boğuk ve düzensizdi.

Telefonu kapattım ve gözlerimi sildim. Primo'ya baktığımda duruşu sertleşmiş ve gözleri fırtınalı bir yoğunlukla bulutlanmıştı. Tüm çehresi birkaç saniye içinde düşünceli ama şakacı bir halden soğuk ve hesapçı bir hale dönüşmüştü.

"Ona iyi olduğunu söylemişsin ama güvenliğini garanti edemeyeceğimi biliyorsun."

Kalbimde hissettiğim güven ve itimatla ona baktım. "Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur ama beni güvende tutabilecek biri varsa o da sensin, biliyorum."

Onu rahatlatmak niyetindeydim ama burun deliklerinin alevlenmesine ve hızla geri çekilmesine bakılırsa amacıma ulaşamamıştım.

Bölüm 19

Giada

Primo günün geri kalanında keyifsizdi. Yatma vaktine kadar onu rahat bıraktım ve tekrar odasına girdim. Beni yatağına buyur etti ama bu sefer gece yarısı ders dışı aktiviteler yoktu. Ben uyanmadan önce kalkmış ve spor salonuna gitmişti ama onun yokluğunu düşünecek vaktim yoktu.

Bir gün önce, Primo çalışmayı bırakıp kara kara düşünürken, Alma'yla birlikte Primo için bir Şükran Günü yemeği hazırlama planları yapmıştık. Belki sadece onun için değil, çünkü benim Şükran Günü'ne alışık değildi. Hindi kızarttık ve patates yaptım, ama aynı zamanda birkaç geleneksel Meksika kutlama yemeği de pişirdik. Küçük evimizin yiyebileceğinden çok daha fazla yemek vardı, tam da Şükran Günü'nde olması gerektiği gibi.

Alma'nın masamıza katılmasını sağlamaya çalıştım ama o kararlılıkla reddetti. Santino ise yemeğimize katılmakta hiçbir sakınca görmedi. Üçümüz yemekte ciddi bir çukur açtık ve hatta biraz güldük, ancak Primo soğukkanlı doğasından uzaklaşmadı. Güzel bir öğleden sonraydı ve hayat normalmiş gibi davranmak için harika bir fırsattı - teknik olarak esir değildim ve aşık olduğum adam benimle birlikte olma konusunda çelişkili değildi.

Ertesi gün Primo normal antrenmanını atladi ve işle ilgili bir gezi için erkenden ayrıldı. Santino kahvesini yudumlarken ve arkamdan homurdanırken gün doğumunda sahilde yoga yapma fırsatını değerlendirdim. Teknik olarak sabah insanı sayılmazdım ama sahilde yoga yapmak erken kalkmaya değerd.

İyice esnedikten ve topraklandıktan sonra güne başlamak üzere eve döndük. Bütün gün kendimi eğlendirmek için tam olarak ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de temizlenip hazırlandım. İyi ki de öyle yapmışım çünkü aşağı inmemin üzerinden on dakika geçmeden Santino bir ziyaretçim olduğunu haber verdi.

"Bay Vargas'ın eşi Haley az önce kapıdan geçti ve sizi görmeye geldi."

"Haley?" Yaşlı adamı Haley adında bir kadınla hayal etmeye çalıştım ama bir türlü kafamda oturtamadım. "Sanırım Vegas'ta tanıştılar. Yaklaşık beş yıldır evliler," diye açıkladı.

Çizdiği resim ne yazık ki gerçeği tam olarak yansıtıyordu. Haley benden birkaç yaş büyük olamazdı, bu da Vargas'ın onun babası olabilecek yaşta olduğu anlamına geliyordu. Çamaşır suyu gibi sarışındı, iri sahte göğüsleri, her kadının uğruna cinayet işleyeceği sıkı, zayıf bir vücudu ve peygamber çiçeği mavisi gözlerine ulaşamadan ölen pırıl pırıl beyaz bir gülümsemesi vardı.

Kalbim onun için acıyor.

"Hey, Giada!" diye beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Ben Haley. Benimle Kara Cuma alışverişi yapmak ister misin diye soracaktım. Fırsatlar için keşif yapmama gerek yok ama yine de Kara Cuma çılgınlığının eğlenceli bir yanı var."

"Aslında kulağa eğlenceli geliyor. Burada Kara Cuma olduğunu bilmiyordum."

"Şey, buna 'El Buen Fin' diyorlar ama aynı şey. Bir kızın çantanı alması için iyi bir bahane, sonra da yola çıkabiliriz." Benimle arkadaş olmaya çalışması çok hoştu ama tuhaf hissettiriyordu. Teknik olarak rehine olduğumu biliyor muydu?

Santino'ya soru sorarcasına baktım, nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Gitmek için can atmadığımı biliyordu ama yine de evden ayrılmamı istememiş olabilirdi. Daralmış gözleri Haley'den bana ve tekrar bana kaydı, dudaklarındaki sert çizgi ve sert duruşu huzursuz bir hava

yayıyordu.

bulaşıcı olduğu tespit edildi.

"Bay Vargas'ın bu alışveriş gezisinden haberi var mı?" diye sordu Haley.

"Tabii ki!" Göz alıcı bir sırıtışla parladı. "Bunu öneren oydu. Biz kızların bazen dışarı çıkıp biraz perakende terapisinin tadını çıkarmamız gerektiğini anlıyor."

Onun yanıtı Santino'nun endişesini gidermiş gibi görünmüyordu. Aslında, dikkatini tekrar bana çevirdiğinde onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu. "Sanırım onun talimatı altındaysan, o zaman gitmelisin."

Bunların hiçbirisi hoşuma gitmemişti ama başka seçeneğim de yokmuş gibi görünüyordu. "Benimle geliyor musun?"

"Gerek yok," diye araya girdi Haley. "Bizi güvende tutmak için iki adamım yanımızda olacak. Mükemmel ellerde olacaksınız. Söz veriyorum, harika bir gün geçireceğiz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Heyecanlı görünmeye çalıştım ama sesimi endişeden kurtaramadım.

Santino'nun sert bakışları beni ön kapıdan çıkarken takip etti ve sonra yabancılarla baş başa kaldım. Primo'yla birlikte Meksika'dayken, Haley'le arabaya binene kadar kendimi hiç gerçek bir tutsak gibi hissetmemiştim. İçinde bulunduğum durumun ciddiyeti etrafımı sarmıştı ve bu dehşet vericiydi. Başıma gelenler üzerinde sıfır kontrolüm vardı ve Santino'nun alarm durumu bana gerçek bir tehlike tehdidi olduğunu söylüyordu.

Primo'nun patronu orada olmamdan hoşnut değildi ama bana koz olarak ihtiyacı vardı, değil mi? Beni öldürmesi ters etki yaratmaz mıydı? Tabii ki, dışarıdaki tek korkutucu ihtimal ölüm değildi...

Sarmal düşüncelerimin üzerine kapıyı kapattım. Yardımcı olmuyorlar.

Haley ve ben şık siyah bir Mercedes'in arkasına yerleştik, önde takım elbiseli ve güneş gözlüklü iki adam oturuyordu.

"Peki, nerelisin?" Haley sordu. Sesinde beni tanımakla gerçekten ilgilendiğini gösteren bir samimiyet vardı. Yeterince iyi birine benziyordu ve Meksika'dayken en azından bir arkadaşım olması bana yardımcı olabilirdi, bu yüzden onun söz konusu olduğu durumlarda açık fikirli olmaya çalıştım.

"New York'ta doğdum ve büyüdüm. Peki ya sen?"

"Aslen Orta Batı'danım ama Nazario ile Vegas'ta tanıştım." Gülümsemesi bozuldu ve bakışları ellerine kaydı. Bu ifadede onu rahatsız eden bir şey vardı ama herhangi bir şey de olabilirdi. Onu rahatsız edenin Naz olduğuna dair içgüdüm sadece benim önyargılarımdan kaynaklanıyor olabilirdi. Belki memleketinde özlediği bir ailesi vardı, belki de tanıştıklarında Vegas'ta yaptıklarından utanıyordu.

"Ziyaret için sık sık eve döner misin?"

"Hayır, ailemle çok iyi anlaşamıyordum. Ayrıldığımda, temelli ayrılmıştım. Ailenle yakın mısın?"

"Evet, sanırım öyle, istediğim kadar olmasa da. Evin yüz karası sayılırım."

"Yeni bir yere taşınıp her şeye yeniden başlamanın en güzel yanı da bu. Kim olmak istiyorsan o olabilirsin." Gülümsemesi çok genişti. Doğal değildi. Nazario'yla kendi isteğiyle mi birlikte olduğunu yoksa koşulların onu buna zorladığını merak ettim. Ya da belki de kendi seçimiymiş ama bu kararından pişmanlık duymaya başlamıştı. Her iki durumda da mutlu olmadığı hissine kapıldım.

"Guaymas'ta yaşamamanın en çok nesini seviyorsun?" Sohbetimizi güvenli olduğunu umduğum bir konuya yönlendirdim.

"Muhtemelen su üzerinde olmak. İster Naz'ın teknelerinden birinde olalım, ister evden manzaranın tadını çıkarıyor olalım, kendimi hiç su kenarında hissettiğim kadar huzurlu hissetmedim."

"Bunu kesinlikle anlayabilirim. Geçen gün Primo'nun teknesiyle açıldık ve manzara muhteşemdi."

Özlemle gülümsedi. "Suyun üzerinde günlerce zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ve hava harika

Burada yıl boyunca bir sürü fırsat var. Belki dışarıdayken bir ya da iki tane güzel mayo buluruz - buralarda asla çok fazla mayo bulamazsınız."

Eskortlarımız bizi kasabada neredeyse eski bir şehir meydanına benzeyen bir açık hava alışveriş bölgesine götürdü. Merkezde, geniş bir çimenlik alan, halka açık işlevler için kullanılabilecek gibi görünen yükseltilmiş bir çardak içeriyordu. Çocuklar etrafta koşup oynuyor, birkaç kişi de tasmalı köpeklerini gezdiriyordu. Meydanın çevresi, tuğla binalardan uzanan kapalı tentelerin altında sıralanmış dükkan ve restoranlarla doluydu. Tüm alan onlarca yıl önce inşa edilmişti ancak kasabanın kültürünün değerli bir parçası gibi iyi korunuyordu. Tam olarak hayal ettiğim gibi bir alışveriş merkezi değildi, ama kesinlikle kendine has çekici bir yönü vardı.

Beklendiği gibi, insanlar hafta sonu indirimlerinden yararlanmak için akın akın dışarıdaydı. Park ile mağazalar arasındaki cadde park etmiş arabalar ve kalabalık meydandan geçmeye çalışan bir dizi sinirli sürücüyle doluydu. Birkaç blok ötede park ettik ve biri önden, diğeri arkamızdan olmak üzere yürüdük.

Haley ile alışveriş yapmak beklenmedik derecede keyifliydi. Bir cantina ızgarada öğle yemeği için mola vermeye karar vermeden önce meydanın dörtte birini ele geçirdik. Köşede, kaldırıma uzanan metal masalarla şaşırtıcı derecede geniş bir açık oturma alanı vardı.

Haley, "Böyle muhteşem bir günde kesinlikle dışarıda yemeliyiz," dedi. Hava çok güzeldi, hafif serin bir sıcaklık ve gölgeye girip çıkmamı sağlayan sıcak bir güneş bana çocukluğumu ve jakuzi ile havuz arasında gidip gelmemi hatırlattı. Gölgede üşüyordum ve güneşte sıcaktan bunalıyordum ama ikisi arasında hızlıca gidip gelmek mükemmel bir ortam sağlıyordu.

"Bana uyar. Dört kişilik masa mı?"

"Olmaz, bu kız zamanı. Erkekler kendi başlarına yiyebilirler."

"Yanımıza oturmaları için yeterli masa olduğundan emin değilim." Kalabalık avluyu taradım, sadece bir ya da iki açık masa gördüm.

"Biri yemek almaya giderken diğeri bizi izleyebilir, yeter ki bizi görebilsinler. Endişelenecek bir şey yok. Şimdi yemek yiyelim, açlıktan ölüyorum." Ön taraftaki hostes istasyonuna doğru ilerledi ve mevcut tek iki kişilik masayı kaptık. Eskortlarımız çok uzakta olmayan bir arabaya yaslandı ve kısa sürede onları unuttum.

Haley'nin mükemmel İspanyolca konuştuğunu ve garsonumuzla iletişim kurmama ve öğle yemeği siparişime karar vermeme yardımcı olduğunu keşfettiğimde şaşırdım. "Nazario ile tanışmadan önce İspanyolca biliyor muydun, yoksa buraya taşındıktan sonra mı öğrendin?"

"Taşındıktan sonra öğrendim. Gardiyanlar ve personelin hepsi İspanyolca konuşuyor, bu yüzden her zaman duyduğunuzda çok zor olmadı. Etrafınızdaki insanların ne dediğini bilmek iyidir." Gözleri benimkilere kaydı ve sonra sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş ve bunu düzeltmeye çalışıyormuş gibi gülümsedi.

Yaşadığınız ülkenin dilini bilmek isteyeceğiniz bana çok açık görünüyordu, bu yüzden bunu bilmemden neden çekindiğinden emin değildim. Şu ana kadar geçirdiğimiz gün hoşuma gitmişti ama yapmak zorunda kaldığım zihinsel ve duygusal jimnastik beni eve vardığımda bitkin düşürecekti. Haley ile alışveriş yapmak keyifliydi ama evde Nordstrom'a uğramaktan çok daha yorucuydu.

"Sanırım tuvalete gideceğim," dedim sandalyemden kalkarak. "Sorun değil, istersen eşyalarını burada bırakabilirsin."

Ona teşekkür ettim ve restoranın arka tarafına, mutfağı geçtikten sonra bir koridorun sonunda yer alan tek kabinli tuvaletin olduğu yere doğru ilerledim. İşimi hallettim ve Haley'e alışveriş limitimi doldurduğumu ve öğle yemeğinden sonra eve dönmek istediğimi söylemeyi düşündüm. İyi bir sabah geçirmiştım ama tüm zaman boyunca gergindim ve stres seviyem en üst düzeye çıkmıştı.

Tuvaletten dışarı adımımı attığımda bir el ağzımı sardı ve koridorun arka tarafına doğru çekilerek arka çıkıştan bir ara sokağa doğru götürüldüm. Yapışkan mide bulantısı karnımı doldurdu, kalın bir korku ve çaresizlik kitlesine dönüştü. Kalbim çılgınca atmaya başladı ve göğüs kafesimden boğazıma doğru ilerlemeye başladı. Burnumun altındaki parmağın yanından bir ciğer dolusu hava çekmeye çalıştım ve sadece yağ kokusuyla lekelenmiş cılız bir nefes alabildim.

Bana saldıran bir adamın eli ve gücüydü ama onu göremiyordum. Arkamda görüş alanımın dışında kaldı ve dışarı çıktığımızda beni duvara doğru bastırdı. Kıpırdanmaya ve karşı koymaya çalıştım ama beni duvara yasladıktan sonra bu imkânsızdı. Ağzını kulağıma yaklaştırarak bana İspanyolca tısladı ve elbisemi kalçalarımın yukarı doğru çekti.

Vücudumdaki her molekül tiksinti ve dehşetle doldu.

Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordum ama anlamam da gerekmiyordu. Sesinden kanlı bir şiddet vaadi damlıyordu.

Oh Tanrım, hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Taşan bir çöp konteynerinin yanında bir köşeye sıkışmış bir halde eline karşı çığlık attım, sesim etli avuç içi tarafından boğuldu. Dehşet verici bir paniğe kapıldığım, ellerine karşı çırpındığım ve aşırı nefes aldığım için akıl ve mantık benden kaçtı. Eğer bayılırsam, en azından beynime kazınan o iğrenç anıyla yaşamak zorunda kalmayacaktım. Ama iş o noktaya gelmeden önce, adam beni çekip aldı ve yere yuvarlanmama neden oldu.

Santino'nun silahını çekip adamın alnına bir kurşun sıktığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Kafası geriye doğru fırladı, arkasındaki tuğlaya bir kan sıçradı ve sağır edici bir patlama sesi sokağın duvarlarından sekti. Santino hiç etkilenmeden silahını kılıfına geri soktu ve adamın bedeni tamamen yere düşmeden önce beni yerden kaldırdı.

Rahatlama bacaklarımdaki tüm gücü emerken ve beni yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi titretirken ona sarıldım. "Sen buradasın. Beni kurtardın... o kurtaracaktı... ama sen beni kurtardın." Kelimelerim titreyen çenemden döküldü. Ağlamıyordum. Vücudumun isyan etmesine neden olan şey şoktu.

"Sen benimsin. Primo'ya seni güvende tutacağımı söyledim ve bunda ciddiymdim." Beni sokağın ağzına doğru yönlendirdi, tam o sırada Haley'nin korumalarından biri elinde silahla koşarak geri geldi.

Santino'ya İspanyolca bir şeyler bağırdı, Santino da aynı derecede şaşırtıcı, hızlı ve sert bir karşılık verdi, öyle ki duvardaki boyaları soldurabilirdi. Cevap vermesine izin vermeden adama arkasını döndü ve bizi bir blok ötede park etmiş arabasına götürdü.

"O adam sana orada ne dedi?" Hâlâ olan biteni anlamaya çalışırken sordum.

"Bana onları takip ederek ne yaptığımı sordu. Ona kendi işini bile yapamazken beni sorgulamamasını söyledim." Santino arabaya binmeme nazikçe yardım etti ama sesi ölümcül derecede keskindi. Çok öfkeliydi. Sürücü koltuğuna oturduğunda hızlıca bir mesaj attı ve sonra eve doğru yola koyuldu.

"Onlar etraftayken güvende olduğumuzu sanıyordum. Endişelendiğini biliyordum ama iki muhafız bizi izlerken bir şey olacağını hayal bile edemezdim." Başım yavaşça ileri geri sallanırken, basit bir tuvalet gezisinin ne kadar hızlı bir şekilde düşünülemez hale geldiğini hatırladım. Guaymas sokakları gerçekten bu kadar güvensiz miydi?

"Eğer seni güvende tutmak gibi bir niyetleri olsaydı, bu bir sorun olmazdı."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

Çenesi esnedi ve kasıldı. "Hiçbir şey söylemiyorum. Seni tuvalete kadar takip ettiğim için mutlu olduğum dışında bir şey söylemiyorum." İfadesini, konuyla ilgili daha fazla bir şey söylemeyeceğini

bildiren bir kesinlik ile bitirdi.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde eve doğru sürdük, ev özleminin ilk sancıları göğsümü sızlatıyordu.

Bölüm 20

Primo

Bir günlüğüne Guaymas'tan arabayla bir buçuk saat uzaklıktaki Hermosillo'ya gitmem gerekti. Operasyonlarımızın çoğu Hermosillo'dan yürütülüyordu ama biz sahilde yaşamayı tercih ettik. Yapmam gereken birkaç toplantı vardı, bunlardan biri de sahibi olduğumuz bir striptiz kulübündeydi. Santino'dan Haley ve Giada'nın doğaçlama alışveriş gezisini bildiren bir mesaj aldığım da oradaydım.

İlk tepkim anında endişelenmek oldu ve bu endişe doğrudan öfkeye dönüştü. Giada için neden endişeleniyordum ki? Birincisi, Naz'ın adamlarıyla birlikteydi ve o da en az benim kadar ona canlı ihtiyacımız olduğunu biliyordu. İkincisi, onunla olan küçük kaçamağımın tam olarak nereye gideceğini sanıyordum? Beyaz yakalı, peri masalı gibi bir hayat yaşamıyorduk. Yaşamak için insanları öldürüyordum ve onun ailesi yeterince yaklaşabilirse beni öldürebilirdi. Bu aptalca maskaralığa devam etmek sadece felaketle sonuçlanacaktı.

Mesajı aldığım da ofisten çıkıp koridora adım atmıştım, gerekirse kıcımları yırtıp oradan çıkmaya hazırdım. Durumu değerlendirirken, hayal kırıklığı içimde kaynama noktasına geldi ve yumruğumu savurarak duvarda bir delik açtım.

Ofis kapısı gıcırdayarak açıldı ve günlük müdürüm çerçeveye yaslandı. "Başka biri olsaydın, kıcımları tekmelerdim. Ama madem burası senin parçalaman için, buyur parçala."

Artık çılgılık atan parmak eklemlerimi salladım, bir şey kırmadığımı umuyordum. "Buradan siktir olup gitmeden önce üzerinden geçmemiz gereken başka ne var?"

"Bekleyemeyecek bir şey yok." Durakladı, bana dikkatle baktı. "Eğer biraz gerginlik atmak istersen, kızların birçoğu şu anda sabah vardiyasından çıkıyor." Kulüp yirmi dört-yedi açıktı ve seks resmi olarak menüde olmasa da, es geçilemeyecek kadar kazançlı bir ticaretti.

Ürünün tadına bakacak biri değildim ama bir kez olsun ihtiyacım olan şeyin bu olup olmadığını merak ettim. Belki de sikimi ıslatmak Giada'nın sistemimden çıkmasına yardımcı olabilirdi. Üzerimde kurduğu baskıdan kurtulmak için her şeyi denemeye hazırdım.

"Sanırım gitmeden önce etrafa bir göz atacağım," diye mırıldandım. Kızlardan biriyle yatıp yatmayacağımdan emin değildim ama yatarsam da bu benden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Elini kulübün arka tarafına doğru uzatarak davet etti. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Koridordan aşağıya, çalışanların kulis girişine doğru yürüdüm. Ön taraftaki müzikten gelen bas sesleri binanın her yerinden duyuluyordu. İlk geldiğimde bir düzine müşteri vardı; bir Cuma günü saat on için ortalamanın üzerindeydi ama sözde bir tatil için şaşırtıcı değildi. Öğle yemeğine doğru işler iyice artar ve akşam karanlığında tıklım tıklım olurdu.

Birkaç kız hazırlık alanında çeşitli soyunma durumlarındaydı ve benim varlığımdan hiç etkilenmemişlerdi. Birkaçı da rutinlerine hazırlanmak için geriniyordu. Her birine baktım, içlerinde sikimi sokmayı düşünebileceğim kadar ayık ve temiz olan var mıydı diye düşündüm.

Odanın arka tarafındaki kızlardan biri makyaj aynasının başında oturmuş takma kirpiklerini çıkarıyordu. Ufak tefek bir kızdı, yıpranmamış ya da aşırı güzelleşmemiş olacak kadar gençti. Uzun siyah saçları ve bol miktarda vücut simiyle parıltı veren pürüzsüz bakır rengi bir teni vardı.

Diğer kızların meraklı bakışlarını görmezden gelerek ona doğru ilerledim. Misafiri olduğunu

fark ettiğinde bana baktı ve gülümsedi. Kadınlarla nadiren konuşurdum, bu yüzden

kim olduğumu tam olarak bilmiyordu ama sahne arkasına sadece yöneticilerin girmesine izin veriliyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu biraz da korkuyla.

Gözlerimin onun yüksek elmacık kemiklerinde ve dolgun dudaklarında gezinmesine izin verdim. "Biraz para kazanmakla ilgileniyor musun?"

Gülümsedi, ayağa kalktı ve elimi tutarak beni özel odalara doğru götürdü. Tek bir amaç için tasarlanmış, bir tarafında bir direk, diğer tarafında iğrenç bir vinil koltuk bulunan küçük, cılız odalardı. Tepede bir disko topu yavaş daireler çizerek dönüyor ve LED renkli ışıkları odaya yansıtıyordu.

Odalardan birini seçti ve bizi içeri kapattı. Koltuğun yakınına gitmeyi reddettim ve o direğin üzerinde dönmeye başlarken ayakta durmayı tercih ettim. İşinde iyiydi. Kendi payıma düşen striptizcileri dans ederken görmüştüm ve dürüstçe söyleyebilirim ki işin içinde bir beceri seviyesi vardı. Bu kız hareket edebiliyordu ama ona klinik bir gözle bakıyordum, sanki boşalmaya çalışmaktan ziyade bir seçmeyi değerlendiriyormuş gibi.

Çekiciydi, neredeyse çıplaktı ve bir direğe sürtünüyordu - neden tahrik olmuyordum ki?

Sadece bir cevap vardı ve onun zehirli yeşil gözleri ve kim olduğumu unutturan sarhoş edici bir kişiliği vardı. Yükümlülüklerimi ve sorumluluklarımı unutturuyordu. Onun gibi bir kadınla birlikte olmanın tehlikelerini ve sonuçlarını unutturuyordu. Giada söz konusu olduğunda, kulüpte dans eden kızların hepsinden daha sarhoştum ve bu beni çok öfkeliyordu.

Güçsüzdüm, oynamayı asla kabul etmediğim bir satranç maçındaki piyon gibiydim.

Kendimi içine düştüğüm ağdan kurtarmak isteyerek kıza doğru ilerledim ve sırtını direğe yasladım. Korkuyla bana bakarken göğsü telaşlı ve gergin hareketlerle inip kalkıyordu. Tek görebildiğim Giada'nın meydan okuyan bakışlarıydı, üstündeki palmiye yaprakları kadar yeşildi, onu palmiye ağacına yaslayarak becermem için bana adeta yalvarıyordu.

Giada'ya karşı gelişen duygularımla ne kadar savaşırsam savaşayım, onları inkâr etmek mümkün değildi. Buradan Guaymas'a kadar her kadını becerebilirdim ve hiçbir geceleri yatağıma gizlice giren İtalyan'a olan susuzluğumu azaltamazdı. Hiçbir şey beni onun için endişelenmekten ya da başka bir erkek ona baktığında kıskanmaktan alıkoyamazdı.

Görmezden gelmeye çalışabilirdim, ama sadece kendimi delirtmiş olurdum. Peki bu beni nereye götürüyordu? Ona sahip olamazdım ama kendimi de uzak tutamazdım.

İyice boku yemiştım.

Vahşi bir hayal kırıklığı kükremesi çıkardım, kendimi taşlaşmış dansçıdan uzaklaştırdım ve kulüpten hışımla çıktım. Daha fazla üzülemeyeceğimi düşünmüştüm. Duygularım ayaklanmış ve merhametlerine kalmış bir tutsak olana kadar bana karşı tam bir darbe yapmıştı. Saatler boyunca, sürekli kendimi kaybetme tehdidi altında toplantılar düzenleyerek ve iş görüşmeleri yaparak günümü geçirdim. Duygularımın efendisi olmak yerine, onların bir kanalı haline geldim.

Öğle yemeğinden hemen sonra Santino'dan bir mesaj alınca ne kadar yanıldığımı anladım. Duygularımı kontrol altına alabilecek güce sahiptim, sadece uygun motivasyona ihtiyacım vardı. Korku beni hareketsiz bırakmıştı ama ben korkularımdan daha güçlüydüm.

Giada saldırıya uğradı. Yaralanmamış ama sarsılmış. Onu eve götürüyorum.

Giada'nın tehlikede olduğunu öğrendiğim anda, çürük camdan hapishanemi paramparça ettim ve duygularımı çaresiz bir tavşanın canını alan bir aslanın kolaylığıyla kilitledim. Buz gibi soğuk ve intikam almaya hazır, parlatılmış çelik bir bıçak gibiydim.

Hermosillo'da kalan işlerimi mekanik bir verimlilikle tamamladım ama yine de hava kararana kadar Guaymas'a dönemedim. Eve vardığımda Santino oturma odasında tek başına televizyon izliyordu. Yüzüme bir kez baktı ve açıklamaların beklemesi gerektiğini anladı.

Tek söylediği "Üst katta," oldu.

Adımlarımı ikişer ikişer attım, önce onun odasını kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Sonra kendi odama gittim ve oranın da boş olduğunu düşünürken balkonda bir sandalyenin arkasından kafasını uzattığını gördüm. Yanına gittim ve onu top gibi kıvrılmış, soğuk akşam havasından korunmak için bir battaniyeye sarınmış halde buldum.

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde yüzü rahatlamayla doldu. Sandalyeden fırlayıp kollarıma atladı ve onu sıkıca kendime doğru çektim. Bacaklarını belime doladım ve onu içeri taşıdım, omuzlarımdaki gerginlik o gün ilk kez hafifledi. Nefesinin boynumda titrediğini hissedebiliyordum ve kollarımda olmanın verdiği teselli beni herhangi bir striptizcinin başarabileceğinden daha fazla sertleştirdi.

"Şşşt, ben buradayım," diye mırıldandım saçlarına, yatağa otururken. "Bir daha gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Ya burada, evde olacaksın ya da benimle olacaksın. Tamam mı?"

Başını salladı, sonra geri çekildi ve gözlerimle buluştu, yeşil bakışları dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. Saldırıya uğradıktan sonra bile gücü hayret vericiydi ve her seferinde bir cesur gözyaşını yutmak istedim. Dudaklarımız aynı anda bir araya geldi, birbirimize açtık.

Aramızdaki ilişki böyleydi.

Felaket. Elemental. Karşı konulamaz bir güç.

Birkaç saniye içinde çırılçıplaktık ve yatağın üzerindeydik, sikim onun derinliklerine doğru ilerliyordu. O gece yatak odamın karanlığında aramızda geçenler sadece seks değildi; bir sözdü. Bir özürdü. Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağıma dair ona verdiğim sözdü.

Kollarımda parçalandığında, kararlılığın soğukkanlı kesinliği kırbacını şaklattı ve içimde savaşılan iki grubu hizaya getirdi. Bu kadını korumanın her şeyden önce geldiğini fark ettim. Buna karar verdikten sonra, diğer tüm parçalar yerine oturdu. Artık ikilemde değildim.

Giada Genovese benim olurdu.

Sadece bunu nasıl gerçekleştireceğimi ve bu süreçte ikimizi de nasıl hayatta tutacağımı bulmam gerekiyordu.

Bölüm 21

Giada

Primo'nun kollarına koştuğum andan itibaren aramızdaki dinamik değişti. O ana kadar boğuştuğum şüpheler ya da çatışmalar ortadan kalkmıştı. Bakışları saygılıydı ve dokunuşu sahipleniciydi. Kendini açtı ve bana duyduğu arzusun derinliklerini görmeme izin verdi. Ruhuma merhem gibi gelen her okşayışı ve öpüşü acımı dindirdi ve beni yeniden bütünleştirdi.

Birbirimize sarılmış halde yatarken, kulaklarımızın çılginca atışı normale dönerken, ona neyin değiştiğini sormayı düşündüm. Onu kendimden uzaklaştırmak ya da etrafımızdaki mutluluk balonunu bozmak istemiyordum ama eğer bir ilişki yaşama umudumuz varsa açıkça konuşabilmeliydik. Benim açık sözlü tavrımdan rahatsız olmadığını kanıtlamıştı. Kendim olabileceğime ve söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşabileceğime güvenmem gerekiyordu.

"Bugün hayatımda en çok korktuğum gündü," diye itiraf ettim usulca. Oda hareketsizdi ama dalgaların hafif uğultusu karanlığa hareket veriyordu.

Primo bana daha sıkı sarıldı, eliyle başımın arkasını kavradı. "Bununla yüzleşmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." "Kasabanın bu kadar tehlikeli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ayrıldığımda Santino'nun endişelendiğini söyleyebilirim ama Hiç hayal etmemiştim..."

"Sorun kasaba değil." Sözleri ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve alttan alta kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan öldürücü bir öfke akıyordu. "Başından beri Naz'ın senden hoşlanmayacağını hissediyordum ama korkarım durum tahmin ettiğimden de kötü."

Başımı kaldırarak yüzüne baktım ama gözleri tavana sabitlenmişti. "Saldırımdan Naz'ın sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun? Bu hiç mantıklı değil; bana koz olarak ihtiyacı var. Ayrıca, eğer bana zarar vermek istediye, neden gizli bir saldırı planlamak yerine bunu yapmadı?"

"Sana olan bağlılığımın beni zayıflattığını düşünüyor. Sana ihtiyacımız var ama dokunulmamış olman şart değil. Sana rastgele bir kaza gibi görünen bir şey olursa, ne ailen ne de ben onu suçlayabiliriz. Olanlardan onun sorumlu olduğundan emin değilim ama içgüdülerim bana bunu söylüyor. İşte tam da bu yüzden kendimi senden uzak tutmaya çalıştım. Hayatımla ilgili her şey tehlikeli."

"Öyle, ama benim de söz hakkım olması gerektiğini düşünmüyor musun? Ya risk almaya değer olduğunu düşünürsem?" "Bu kararı verebileceğini düşünebilirsin ama benim hayatımı ve içerdiği her şeyi bilmiyorsun." "Bugün oldukça iyi bir eğitim aldığımı düşünüyorum ve bu senin hakkındaki hislerimi değiştirmiyor."

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. "Santino bana olanları anlattığında tek düşünebildiğim sana geri dönmektir. Kararsızlığım ve zayıflığımla işleri daha da kötüleştirdiğimi fark etmemi sağladı. Ya seni eve göndermeliydim ya da aramızda var olan bu şeyi kabullenmeliydim. Senden uzak duramadığıma göre, bu bana tek bir seçenek bırakıyor."

"Yani... benimle sıkışmış hissediyor musun?" Birden kendimi beden eğitiminde kimsenin takımında istemediği şişman çocuk gibi hissettim. "Ben öyle demedim. Seni korumak istiyorum ve bunu yapmanın en iyi yolu da seni

Ama bunu yapamayacak kadar bencilim. Planımızı mahvetmek bir yana, seni bir daha asla göremeyeceğim ve bunu yapmaya kendimi zorlayamıyorum. Seni gönderemeyecek kadar çok

istiyorum."

Sevinç göğsümde patladı. Balkonunda tek başıma ıstırap gözyaşları dökerken, beni değerli bir mücevher gibi kollarına alan bu değişken ve karmaşık adam sayesinde havalara uçmuştum.

"Senin de bunu hissettiğini söylemenin beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin."

Başımın üstünü öptü. "Eğer yapmasaydım senin için çok daha az tehlikeli olurdu. Naz'ın benden şüphe etmesi için hiçbir neden olmazdı ve seni eve tek parça halinde gönderebilirdim."

Başımı göğsüne doğru salladım. "Tek parça olmaz. Kalbim paramparça olurdu." "Ama hayatta olurdun."

"Nefes alıyor olacağım anlamında, ama hepsi bu. Seni gördüğüm andan itibaren sana çekildim ve bu bağ bir kez kurulduktan sonra asla kopabileceğini sanmıyorum. Yıkıcı bir kalp kırıklığı olmadan olmaz. Sen benim istediğim hayatsın, bu ne anlama gelirse gelsin. Sonuçları ne olursa olsun."

Uzun dakikalar boyunca onun sabit, eşit nefes alışlarını dinledim, hayatın onun yatağında olduğu kadar basit olmasını diledim.

Primo bir süre sonra, "Birlikte olmamız için bir yol bulmam zaman alacak," dedi. "Naz'ı senin benim ve operasyonumuz için bir tehdit olmadığına ikna etmem gerekecek."

"Neden benim sorun olacağımı düşündüğünü anlamıyorum. Onun bir karısı var. Senin bir kadının olması neden farklı olsun ki?"

"Hâlâ her şeyi kendim çözmeye çalışıyorum. New York'tayken ailemin ölümünden Naz'ın sorumlu olduğunu öğrendim. Annem zengin bir ailenin yanında temizlikçi olarak çalışıyordu. Hiç bilmiyordum ama evin erkeğinin annemle bir ilişkisi vardı ve ben bu ilişkinin ürünüydüm. Ben on yaşındayken, ben okuldayken ev yandı. İçerideki herkes öldü. Yangından Naz'ın sorumlu olduğunu ve o gün sadece annemi değil babamı da kaybettiğimi ancak Naz'ın kardeşiyle konuştuktan sonra öğrenebildim. Naz kim olduğumu bilerek beni yanına aldı. Babamın öldürdüğü rakibi olduğunu biliyordu. Geri döndüğümüzde, bu konuda onunla yüzleştim ve motivasyonlarını anlamaya çalıştım. Anlayabildiğim kadarıyla ben onun için bir deneydim. Gerçek bir aileye sahip olarak zayıflamadan kendi suretinde yaratabileceği canlı bir oyuncak bebek. Bir karısı olabilir ama onun için sıcak bir bedenden başka bir şey değil. On yılı aşkın süredir onun hayatının eseriyim ve kaderim olarak gördüğü şeyi rayından çıkarmamı istemiyor. Onun için senin ölümün, beni güçlü ve davasına bağlı tutmak için ödenecek küçük bir bedel olacaktır."

Bana anlattıkları, iki adam arasındaki dinamiğe yepyeni bir bakış açısı kazandırdı. Ayrıca Primo'nun son bir hafta içinde benim fark ettiğimden çok daha fazla şeyle uğraştığını anlamamı sağladı. Kendisini yetiştiren adamın ailesinin ölümünden sorumlu olduğunu öğrenmişti. Biyolojik babasının kim olduğunu daha yeni öğrenmişti ve beni uzak tuttuğu için hayal kırıklığına uğramıştım. En iyi günümde bile bunu hazmetmek zor olurdu.

Ne kadar büyük bir karmaşa içinde olduğunu düşündükçe içim burkuldu. Naz'ın yaptıklarını öğrenmek zorunda kaldığı için kendimi korkunç hissettim ama aynı zamanda bunu benimle paylaştığı için inanılmaz derecede minnettar oldum. Şimdi neyle uğraştığını bilmek ona olan saygımı ve hayranlığımı güçlendirdi.

Öte yandan, Naz hakkında öğrendiklerim iğrençti. O bir sosyopattı - oğlunu kendine saklamak için oğlunun kız arkadaşını öldürebilecek bir adamı tanımlamanın başka ne yolu olabilirdi ki? Primo teknik olarak Naz'ın oğlu olmayabilirdi ama yeterince yakındı.

Delilikti.

"O bir deli. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O derin bir nefes alırken başım bir kalkıp bir iniyordu. "Sanırım bir dereceye kadar biliyordum ama ne kadar kötü olduğunu hiç fark etmemiştim." Sesi yorgun geliyordu ve içinde bulunduğu durumun korkunç yükünü ancak tahmin edebiliyordum. Zaten hassas olan konuşmamıza daha fazla rahatsızlık eklemek istemedim ama yine de değinmem gereken bir şey vardı. Gelişmekte olan

ilişkimizi yeni ve daha samimi bir seviyeye taşımıştık ve bu, ailemin sunduğu suçlamalarla onunla yüzleşmemek için hiçbir mazeret olmadığı anlamına geliyordu. "Sana sormam gereken bir şey var. Gerçeği bilmek beni korkutuyor ama bu çok önemli.

görmezden geldiler. Ailemin her türlü yasadışı faaliyete karıştığını biliyorum ama kartellerin çok daha kötü olduğunu iddia ettiler. Sizin seks ticareti yaptığınızı, sivilleri bombaladığınızı ve her türlü korkunç şeye karıştığınızı söylediler. Bu doğru mu?"

"Annemin ölümünden kısa bir süre sonra, sokaklardan çocuk ve kadın çalan bazı adamlar tarafından neredeyse yakalanıyordum. Başka bir adam onlarla yüzleşip beni kurtardığında beni neredeyse minibüslerine bindiriyorlardı. Kesinlikle dehşete düşmüştüm. Anlatılmamış dehşetlerden bir nefes uzaktaydım ve o çaresizliğin ve sakat bırakan korkunun anısı beni asla terk etmedi. Yaşım ilerledikçe ve Naz'ın yanında daha fazla sorumluluk almaya başladıkça, onun işlerinin daha tatsız yönlerini öğrendim. Her zaman bir iş ortağından çok bir infazcı gibiydim ama yine de çoğu kişiden daha fazla şey biliyordum. Kendimi onun kaçakçılık uygulamalarına katılmaktan alıkoymak, Naz'ı her zaman reddettiğim tek yollardan biriydi. O memnun olmadı ama ben duruşumu bozmadım. Size kartelin bu tür faaliyetlere karışmadığını söyleyemem, çünkü bu bir yalan olur, ancak sizi temin ederim ki bunu asla onaylamadım. Asla aşılması gereken bazı çizgiler vardır ve bu da onlardan biridir." Sözlerindeki sert kesinlik inancını ortaya koyuyordu.

Masum insanları kaçıran bir örgüte katılması ideal değildi ama bu uygulamadan duyduğu hoşnutsuzluğa inandım ve Naz ile bu kadar uzun süre aynı safta kalmasına izin verdiği için duyduğu pişmanlığı hissettim.

"Naz'ın hiç vicdanı yok, değil mi?" Bir insanın diğer insanlara bunu nasıl yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Hayatı çok daha hayvani bir şekilde görüyor. Öldür ya da öldürül. Yani hayır, başkalarının yok edilmesinden kazanç sağladığında kendini kötü hissetmiyor."

"Kardeşi de onun kadar kötü mü? Belki o yardım edebilir?"

"Juan Carlos, Naz beni eve getirdiği günden beri benden nefret ediyor. Naz'a karşı durmama yardım etmesinin imkanı yok."

"Ailenin kim olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi senden nefret ediyordu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır, bilmiyordu. Sanırım benim dışarıdan biri olduğum gerçeği onu rahatsız etti. Paranın ve gücün ailede kalmasını istiyordu."

"Eğer ikiniz de bilmiyorsanız, bunu nasıl anladınız?"

"Evine gittiğimde kırık bir heykelcik gördüm ve tanıdım. Meğer Juan Carlos evdeki herkesin ölümüne neden olan kuşatmayı yönetmiş; yangın sadece bir örtbas ve diğer tüm potansiyel rakiplere bir bildiriymiş. Juan Carlos heykelciği başarılarının bir hatırası olarak almıştı ama annem olduğunu bilmiyordu. Ben hemen anladım çünkü annem ve benim için çok değerli bir anıyı temsil ediyordu."

"Gerçeği öğrendiğine memnun musun?"

Geçmiş geri alamazdı, bu yüzden kimin sorumlu olduğunu bilmek olanları değiştirmede. Bu sadece onun hayatını karmaşıktırdı ve gerçeğin gizli kalmasını dilemesini anlayabilirim.

"Bildiğim için memnunum. Durumumu daha net görmeme yardımcı oldu. Naz'ı daha net görmemi sağladı. Keşke heykelciği Juan Carlos'un evinde bırakmasaydım ama gerçeği öğrendiğim için tek pişmanlığım bu. Guadalupe Meryem Ana annemden geriye kalan tek parça."

"Bunu ondan isteyebilir misin?"

"Artık benim için ne anlama geldiğini bildiğine göre, onu almama asla izin vermez. Beni tatmin etmektense onu yakmayı tercih eder. Bu dünyanın sonu değil. Onunla ilgili anılarım var ve bu her zaman yeterli oldu."

Gülümsedim, en azından onu seven bir annesi olduğu için mutluydum. "Bana ondan bahset. Daha fazlasını duymak isterim."

Göğsü derin bir gürültüyle titredi. "Oyun oynamayı severdi -kart, dama ya da bingo- ne bulursak. Eğer okul gecesi değilse, saatlerce oyun oynayabilmemiz için geç saatlere kadar kalmama izin verirdi. Hayatımda yediğim en güzel empanadaları yapardı ve ev işlerini yaparken sürekli şarkı söylerdi. Çalışırken bile sürekli şarkı söylerdi."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye fısıldadım, bir duygu yumağı boğazımı tıkamıştı.

Bir dirseğinin üzerine kalktı ve bana baktı. "Neden sesin ağlıyormuş gibi geliyor?"

"Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydin. Hiçbir çocuk annesini kaybetmek zorunda kalmamalı." "Onu hatırlayabilecek kadar uzun süre yanımda tuttuğum için mutluyum. Birkaç yıl önce ölmüş olsaydı

onunla ilgili herhangi bir anıya sahip olmak için çok genç olabilirdi." Beni sırtüstü yatırdı ve gözleri kapandı. "Değiştiremeyeceğimiz şeyler hakkında bu kadar konuşma yeter. O güzel gülümsemeyi tekrar görmek istiyorum ve onu nasıl bulacağımı biliyorum."

Vücudumdan aşağıya doğru öptü, sonra zevkten bayılacağımı düşünene kadar göbeğimi yaladı ve emdi. Gülümsememi bulamamış olabilir ama gözlerime saf mutluluk gözyaşları getirdi.

Bu iyiliğe karşılık vermem adil olurdu.

O gece birbirimizin kollarında uykuya daldık, kaderlerimiz her zamankinden daha fazla birbirine bağlıydı ve kalbim tehlikeli bir şekilde uzlaşmaz bir şekilde onun olmaya yakındı.

Ertesi sabah Primo, birlikte geçireceğimiz zamanın onun yatak odasında geçireceğimiz gecelerle sınırlı olması gerektiğini açıkladı. Bir sonraki hamlemizi düşünürken Naz'a saldırması için bir neden vermek istemiyordu. Personelden ya da gardiyanlardan biri Naz'a bizi herhangi bir şekilde samimi bir ifade içinde gördüğünü söylerse, bu onun elini zorlayabilirdi.

Çok heyecanlanmamıştım ama en azından gecelerimizi birlikte geçiriyorduk. Hafta sonu çabuk geçti. Cuma günü yaşadığım korkudan sonra, sıkıcı ve olaysız birkaç gün geçirdiğim için çok mutluydum.

Pazartesi günü bir önceki hafta başladığımız rutine devam ettik. Primo antrenmanını bitirirken ben spor salonunda yoga yaptım, sonra o işe gitti ve ben de Alma mutfakta vızıldarken ona eşlik ettim.

"Bugün menüde ne var?" Neşeyle sordum.

"Günaydın, mija. Bugün tamale yapacağım. Hazırlaması biraz zaman alıyor, o yüzden erken başlamak istedim."

"Büyük bir hayranı değilim." Burnumu kırıştırdım. "Bir keresinde yemiştin, çok hamurluydular."

Mısırla ıslatılmış elini bana doğru salladı. "Bu kız kardeşimin tarifi ve *en iyisini* o yapar. tamales, bunu ona itiraf edeceğimden değil."

Sırıttım, kız kardeş sahibi olmanın mutluluğuna fazlasıyla aşinaydım. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

"Küçükken öyleydik ama büyüdükçe iletişimde kalmak zorlaştı. Luz benim küçük kız kardeşim, benim de iki ablam ve dört erkek kardeşim var."

"Tanrım, ne kadar çok çocuk var."

Alma kıkırdadı. "Bana normal görünüyor."

"İki kız kardeşim var ve annemle babamı çıldırtacak kadar çok kavga ettik. Bir evde sekiz çocuk olması kulağa kabus gibi geliyor. En azından oğlanlar sürekli birbirlerini boğazlamazlar."

"Oh, kendi tarzlarında ele avuca sığmazlardı. Bir keresinde ikisi öyle şiddetli bir güreş tutmuşlardı ki kendilerini evin ön penceresinden aşağı yuvarlamışlardı. Babamın onları öldüreceğini

sandım."

"Evet, bunların hiçbirisi bende çocuk sahibi olma isteği uyandırmıyor." "Ah," diye alay etti benimle. "Bunu kastetmiyorsun."

"Ben hissediyorum. Anelik içgüdüsünü hiç hissetmedim. Bana göre değil."

"Gençsiniz. Önümüzdeki birkaç yılın neler getireceğini kim bilebilir. Farklı hissettiğini fark edebilirsin." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi, ben de bu jeste karşılık verdim ama boş hissettim.

Gerçekten hiç çocuk istemeyeceğimi düşünüyordum. Daha önce bana hiç büyük bir mesele gibi gelmemişti ama aniden endişeli hissettim. Primo çocuk ister miydi? Eğer isterse, bu ona verebileceğim bir şey miydi?

Tanrım, kendimi kaptırıyorum.

"Pekala, Alma. Gidip temizlensem iyi olacak." Ellerimi granit tezgâha vurdum ve sandalyemden kaydım.

"Dur bakalım," dedi Santino arkamdan. "Naz'ın burada olduğunu öğrendim."

"Ama Primo burada değil."

"Seni görmeye geldi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülürken gözlerim ona kilitlendi ve bacaklarım aniden yere kaynaklanmış erimiş kurşun haline geldi. Primo'nun beni Naz'dan koruyacağına inancım vardı ama o yanımda olmazsa bunu yapamazdı. Naz neden beni görmeye gelsin ki? Santino beni koruyacak mıydı, yoksa sadakati Naz'a mıydı?

Sonunda bakışlarımı indirdim ve titreyerek başımı salladım. "Ben oturma odasında olacağım."

Nefes al, Giada. Sen belalı bir mafya prensesisin, unuttun mu? Bu adam seni korkutamaz.

Kendime hafifçe etkili bir moral konuşması yaptım, sonra sertçe bir koltuğa oturdum. Zamanı uzatmak için şeytanın vücut bulmuş halinin sizi ziyaret etmesini beklemekten daha iyi bir yol olamazdı. Kalbim boğazıma doğru tırmanma fırsatını yakaladı ve avuçlarım o kadar nemliydi ki ölmüş bile sayılabilirdim. Ama kendime hak verdim çünkü Naz nihayet o kapıdan içeri girdiğinde, kuzenim Maria'yı kanalize ettim ve yüzde yüz, A sınıfı bir belalı olduğumdan emin oldum. İçimde nasıl hissedersen hissedeyim, benden en ufak bir korku kokusu bile alamayacaktı.

"Merhaba, Naz." Çene yüksek, omuzlar geride, kaltak surat.

"Geçen hafta olanları duydum ve seni kontrol etmek istedim. Babana sana iyi bakıldığını söyledim ve onu yanıltmadığımdan emin olmak istedim." Şefkatli, babacan bir figür olduğu her halinden belliydi. Bu biraz rahatsız ediciydi çünkü neredeyse ikna ediciydi. Eğer uğradığım saldırının arkasındaki suçlunun muhtemelen o olduğunu bilmeseydim, rolüne inanabilirdim.

"Ne kadar nazıksın," diye teklif ettim, ağzımdan sakarın tatlılığı damlayarak. "Santino'nun beni kurtarmak için orada olması büyük şanstı."

Gözleri kısılmıştı ama gülümsemesi doğal olmayan bir şekilde sabitti. "Neden arka verandaya kadar bana eşlik etmiyorsun? Konuşabilir ve güzel sabahın tadını çıkarabiliriz."

Başımı salladım ve her adımda yağlı bakışlarını sırtımda hissederek yolu gösterdim. Havuzun yanındaki yemek masalarından birine oturduk ve Alma koşarak uzaklaşmadan önce iki bardak su getirdi.

Naz kadehinden bir yudum aldı ve sahile doğru baktı. "New York'taki hayatın nasıldı bilmiyorum ama buradaki hayattan çok daha farklı olduğunu söylemekte tereddüt etmem." Bardağında oluşmaya başlayan buğuyu parmaklayarak durakladı. "Primo'nun belki de birlikte büyüdüğü erkekler gibi olduğunu düşünüyorsun. Sana karşı hisleri olduğunu ve seni mutlu etmek istediğini. Primo hayal edebileceğinden çok daha karmaşık biri. Henüz on üç yaşındayken ilk kez bir adam öldürdü ve hayatı boyunca sadece şiddetle iç içe oldu."

Saldırmak istedim. Naz'a, Primo'nun başına gelenlerin Primo'nun hayatını zehirlemesinin doğrudan bir sonucu olduğunu haykırmak istedim. Kötücül, nefret dolu sözcükler derimin altında sürünüyordu, çingiraklı bir yılan gibi kıvrılmış ve saldırmaya hazırdı. Ama buna izin veremezdim.

Yalanlarına inanmayacaktım ve öfkemi kusarak Primo'nun Naz'dan kurtulma şansını mahvetmeyecektim. Bunun yerine çenemi kapattım ve benden istenen rolü oynadım.

Naz göğüs cebinden bir şey çıkardı, masanın üzerine koyup bana doğru kaydırmadan önce inceledi. Bu bir fotoğraftı. Karanlıktı ama ortadaki iki kişiyi aydınlatan ışık zerrecikleri vardı -Primo, çoğunlukla çıplak bir kadını striptiz direğine benzeyen bir şeye sabitlemişti.

"Bu görüntü Cuma günü Hermosillo kulübündeki güvenlik kameralarımızdan alındı. Sen saldırıya uğrarken Primo başka bir kadınla sevişiyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun, bu yüzden onu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışma." Sesindeki buz gibi nefret, bu konudaki duygularının derinliğini ele veriyordu.

Fotoğrafı görmek canımı acıttı. Primo'nun Cuma günü giydiği gömleği tanıdım ve bu fotoğrafın o gün çekildiği anlamına gelmese de şüphe uyandırmaya yetti.

Naz'ın hakkını vermeliyim. Çok iyiydi. Sözleri işe yaramamış olabilir ama fotoğrafın üstesinden gelmek zordu. Tabii beni Primo'dan uzaklaştırmak için çaresizce korkutmaya çalıştığı gerçeği hariç. Eğer durum buysa ve Primo'nun başka bir kadınla yattığı iddia edilen odada kameraları varsa, neden bana iş üstüneyken çekilmiş bir fotoğraflarını getirmemişti?

Naz iyi bir aktör olabilirdi ama ben daha iyiydim.

Fotoğrafı ona geri verirken kirpiklerimden tek bir damla gözyaşı süzülmesine izin verdim. İki kız kardeşle birlikte katı Katolik bir ailede büyüdüm; diğer insanların göz kırpması gibi gözyaşlarını toplayabilirdim. Bu, evimizde ustalaşmak için gerekli bir yaşam becerisiydi.

Naz umduğum gibi yemi yuttu ve görünürdeki kalp kırıklığıma kederli bir şekilde sırtıttı. "İhtiyacın olan şey konuşacak başka bir kadın. Haley, işler değişmeden önce Cuma günü birlikte çok güzel vakit geçirdiğinizi söyledi. Öğle yemeğinden sonra onu gönderirim ve ikiniz birlikte biraz zaman geçirebilirsiniz." Resmi cebine geri koydu ve sandalyesinden kalktı.

Oturduğum yerde kaldım ve kalp kırıklığımı onu uğurlamamak için bir bahane olarak kullanmayı tercih ettim.

Sahte bir destekle elini omzuma koydu. "Korkunç bir hata yapmadan önce bilmen en iyisi. Amcan ve baban şartlarımızı kabul ettiler ve tüm bu küçük olay sadece birkaç gün içinde sona erecek. Yakında seni evine geri götüreceğiz ve tüm bu çirkin karmaşayı geride bırakabilirsin." Beni nazikçe okşadı ve elini kırmanın on farklı yolunu hayal ettiğimden tamamen habersiz uzaklaştı.

Onunla geçirdiğim her dakikadan nefret ediyordum ama Primo'ya biraz zaman kazandırdıysam, her mide bulandırıcı saniyeye değdi.

Sözüne sadık kalan Naz, o öğleden sonra Haley'i gönderdi. Ona duyduğum nefretin Haley'e de bulaşmasına izin vermedim, bu yüzden onunla birlikte olduğum için mutluydum. O da en az benim kadar Naz'ın boktan oyununa alet olmuştu, en azından ben öyle umuyordum. Tecavüz girişime bilerek katılmış olabileceği düşüncesini hazmedemiyordum.

"İyi olduğunuzu gördüğüme çok sevindim. Olanları duyduğumda dehşete düştüm." Yüzü gerçek bir pişmanlıkla buruşmuştu, bu da onun suçsuz olduğuna dair inancımı pekiştirdi.

"Oldukça korkutucuydu. Bunu düşünmek bile istemiyorum." Dudaklarımda ince bir tedirginlik çizgisi oluştu. "Seni çok iyi anlıyorum. Onun yerine eğlenceli bir şeyler yapalım. Sahilde yürümek ister misin?"

"Kulağa harika geliyor. Yoga kıyafetlerimi değiştireyim, hemen dönerim." Aceleyle yukarı çıktım ve üzerime yeni bir tayt, rahat bir kazak ve biraz güneş kremi giydim. Geldiğimden beri günler giderek serinlemişti ama güneş hâlâ etkisini sürdürüyordu.

Aşağı indiğimde önce Santino'yu buldum ve planlarımızı ona bildirdim, sonra Haley'yi pencereden sahile bakarken buldum. "Ben hazırım. Güneş kremi ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Oh! Hayır, güneşsiz de iyi olacağım. Güneşe alışkınım." Ayakkabılarını çıkardı ama çantasını

elinde tutmaya devam etti. "Her şey hazır!"

Gülümsedim ve cam kapıyı kaydırarak açtım, Haley ve Santino da beni takip ederek avluya çıktılar.

kumsala doğru adım attık. Kıyıya doğru ilerlemeye başladığımızda Santino geri çekildi ve bize yer açtı. Kumsalda, uzaktan görünen birkaç kişi dışında kimse yoktu. Sert okyanus esintisiyle suyun hemen kenarındaki sert kuma doğru ilerledik ve ben sessizliği bozmadan önce birkaç dakika yürüdük.

"Guaymas'ta çok arkadaşınız var mı? Patronun karısı olmak biraz yalnızlık gibi görünüyor - yani kabalık etmek istemem. Sadece merak ettim." *Pürüzsüz, Genovese. Gerçekten pürüzsüz.*

Haley gülümsedi, neyse ki ileri gitmemden rahatsız olmamıştı. "Arada sırada akşam yemeğinde misafirlerimiz oluyor ve hizmetçilerden biriyle vakit geçirmekten hoşlanıyorum, ama hayır, kız arkadaşım olmasıyla aynı şey değil. Gerçi hiçbir zaman çok fazla arkadaşım olmadı, bu yüzden özlediğim bir şey değil."

"Etrafımda her zaman o kadar çok kuzenim ve kız kardeşim oldu ki, dışarıda da pek arkadaşım olmadı. Hayatımda bu kadar çok kadın olması zaten başımı ağrıtıyordu," diye takıldım, Haley'nin kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Çok fazla kadın can sıkıcı olabilirdi ama yalnız olmak çok daha kötü olurdu. Nazario gibi bir kocası olan biri için bu çok zor olmalıydı.

"Ne zaman döneceğini söylediler mi?" diye sordu sessizce, Haley'den uzun süreli bir misafir olmadığımı dair duyduğum ilk onaydı bu.

"Yakında, sanırım." Bu konudaki düşüncelerimi kendime sakladım. Ona söylediklerimin ne kadarının kocasına geri döndüğünden emin değildim. Ona Primo'ya ne kadar değer verdiğimi ve onu terk etmek istemediğimi söylersen, Naz bunu öğrenebilirdi. Eve döndüğünde onu konuşmamız hakkında sorguya çekmesi beni hiç şaşırtmazdı.

"Bu çok iyi. Eminim onlar-oh!"

Güçlü bir hava akımı taktığı ince atkıyı yakaladı ve omuzlarından aşağı savurdu. "Buldum!" diye bağırdım, parıldayan mavi kumaşın peşinden sıçradım ve tam yere düşerken onu yakaladım. birkaç metre ötede yere düştü. Sıcak tutmaktan çok modaya uygun bir kumaştı ve bir uçurtma kadar hızlı havalanıyordu. "İşte böyle." Eşarbı nazikçe silkeledim ve gülümseyerek ona uzattım.

"Teşekkürler. Bu sefer bu aptal şeyi bağlamam gerekecek." Elimden almak için uzandı ama o dokunmadan ben çekip aldım, gözlerim boynunu çevreleyen mor çürüklere takılmıştı.

"Ah, Haley," diye nefes aldım, korku dolu sözlerim rüzgârda uçup gitmişti ama zihnimde hâlâ yüksek sesle çınlıyordu.

Yüzü sertleşti ve eşarbı ellerimden kaptı. "Lütfen, onu rahat bırak." Kırılğan fısıltısı ortamdaki gürültüyü ve kulaklarımda uğuldayan kanı zorlukla bastırdı. Sesi yenilmiş ve boş geliyordu, arkadaş olduğumu sandığım neşeli kadına hiç benzemiyordu. Hayatı ne kadar sefil bir haldeydi? Dışarı çıkabilmesinin bir yolu var mıydı?

"Çok özür dilerim." Sesimle birlikte kalbim de kırıldı, Meksika'da yalnız ve arkadaşsız, kocası bir canavar olan bu zavallı kadın için kanıyordu.

Gözlerini benimkilere dikti, uçsuz bucaksız gökyüzü gibi mavi ve bir o kadar da boştu. Haley eskiden olduğu kişinin bir kabuğuydu. Kırık ve trajik. "Üzülme. Sadece eve git Giada ve asla arkana bakma." Sözcükler en ufak bir duygu belirtisi olmadan söylenmişti; yüz hatları ürkütücü bir şekilde kopuktu.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve eve doğru yürümeye başladı, beni şok içinde donmuş halde bıraktı, rüzgâr saçlarımı savuruyor ve kazağımı çekiştiriyordu. Kalbimin etrafında bir kısaç oluştu ve kederin yakıcılığı boğazımın arkasını yaktı.

Haley çok acı çekiyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Artık o sokakta saldırıya uğramıyordum ama kendimi en az o zamanki kadar güçsüz hissediyordum. Kadınlar olarak, güvenliğimiz söz konusu olduğunda birbirimize yardım etmek gibi

bir görevimiz vardı. Hiçbir kadın kendi evinde korkmak zorunda kalmamalı.

Üç saat sonra Primo eve geldiğinde, oturma odasında kıvrılmış hala şunları düşünüyordum

Haley'nin ıstırabının hayaleti peşimi bırakmıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, parmaklarını kullanarak çenemi kaldırdı ve bakışlarını kendisine çevirdi. Ona ince bir gülümseme verdim. "Evet, ama konuşmamız gerek."

Primo'nun yüzü sertleşti. Anlayışla başını salladı ve karşımdaki sandalyeye oturdu. Ona önce Naz'ın sonra da Haley'in ziyaretlerini anlattım. Yorum yapmadan dinledi ve bütün gün içimde biriken duygu ve düşüncelerden arınmama izin verdi.

"Bu durumdan memnun değilim ama bunların beni şaşırttığını da söyleyemem," dedi sonunda ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Onu görmeliydin, Primo. Yürek parçalayıcıydı."

"İlişkilerine hiç burnumu sokmadım ama karısıyla beni yetiştirdiği gibi ilgilendiyse, muhtemelen iletişim kurmak için yumruklarını kullandığını biliyordum. Fiziksel derslere çok inanırdı. Öğretmek için en medeni yol değildi ama yine de etkiliydi."

"Keşke ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için odada kısa bir tarama yaptı. "Onunla bağlarımı koparmak yeterince zor olacak. Onun için yapabileceğim ve onu kızdırmayacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım, bakışlarım dışarıda ufukta batan güneşe kaydı, manzarayı kalın mandalina ve fuşya renkleriyle kapladı. "Bana resimden bahsedebilir misin?" Kendimi ona bakmaya zorlayamayarak sordum. "Onu becerdiğini söyledi. Şüphelenmesin diye ona inandığımı düşünmesine izin verdim ama mantıklı gelmedi. Bir açıklamaya ihtiyacım var."

"Fotoğraf Cuma günü çekilmişti, bu konuda yalan söylememişti. Ve onu becerecektim. Planım buydu."

İtirafı doğrudan içime saplanan bir bıçak gibiydi. Bunu yapsa da yapmasa da, bunu planladığını bilmek bile acı vericiydi. Primo'nun sandalyesinden kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattığını duyduğumda bile bakışlarımı dışarıya dikmeye devam ettim.

"Seni eve göndermeyi umduğumu söylemiştim. Seni güvende tutmak için uzaklaştırmayı. Ama iş o noktaya geldiğinde yapamadım." Uzanıp ellerini koltuk altlarımdan geçirdi ve önünde durana kadar beni kaldırdı. Sonra ellerini yüzümün iki yanına koydu ve dikkatimi istedi. "Sen sadece aklımda değilsin; tüm arzularımın sahibisin. Hiçbir şey yastığımdaki saçların kadar tatlı kokamaz. Hiçbir şarap dudaklarının dudaklarımdaki tadı kadar tatlı olamaz. Hiçbir önemsiz gün batımı beni zümrüt gözlerinde dans eden altın parçacıkları kadar büyüleyemez. Sen benim nefes alma sebebim oldun; sana karşı hissettiklerimin yanında başka bir kadını düşünmek bile komik kalıyor."

Gözleri beni içine çekerken yüzümü yaktı, sonra dudakları dudaklarıma yapıştı. O kadar derin ve yıkıcı bir öpücüktü ki duyularımı sersemletti. Nefesimi çaldı ve dudaklarının şehvetli süzülüğü ve dilinin benimkine doğru yuvarlanmasıyla bana kendi nefesini verdi. Pürüzlü, sıcak ve tanıdık elleri, yüzümü her okşayışında ve saçlarımı her çekişinde kalbimi daha çok kavırıyordu.

Benim kalbim değil. Onun kalbi.

Göğsümdeki gergin, heyecanlı organ artık sadece damarlarıma kan pompalamak için atmıyordu. Onun için atıyordu. Onun için şarkı söylüyordu. Onun için şehvet duyuyordu.

Konumu ne olursa olsun kuzeyi gösteren bir pusula gibi, kalbim sonsuza dek bu büyüleyici adamın özlemini çekecekti. Yapabileceğim tek şey onun yol göstericiliğini takip etmek ve kalbimin en iyisini bildiğini ummaktı.

Bölüm 22

Giada

"Bunu burada bana işkence etmek için yapıyorsun, değil mi?"

Bacaklarımın arasından, kığım havada, Primo'nun koşu bandında koştuğu yere baktım ve sırtıttım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Burası bir spor salonu. Yoga yapıyorum. Bana gayet makul görünüyor." Bacaklarımı aşağı bakan köpek pozundan ayakta öne doğru eğilme pozisyonuna getirdim, ellerim ayak bileklerimdeydi ve vücudum onun görüşüne açıktı. Tayt giyiyor olabilirdim ama kendimi çok baştan çıkarıcı hissediyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

Primo elini acil durdurma düğmesine bastırdı ve koşu bandının vınlaması hızla yavaşladı. Bana doğru yaklaştı, terden elbiseleri yontulmuş vücuduna yapışmıştı. Açgözlü bakışlarının kavurucu sıcaklığı klitorisimi beklenen zevkle zonklayana kadar şişirdi. Kalçalarımı hafifçe bir o yana bir bu yana salladım, aç kurdu cezbetmek için lezzetli bir ikram.

Ayakları yaklaştığında, güçlü eller kalçalarımı kavradı ve merkezimi kabaca onun zonklayan ereksiyonuna doğru çekti. "Bana yaptığın şey bu. İster spor salonumda domalmış ol, ister mutfağında kahvaltı ediyor ol, beni o kadar sertleştiriyorsun ki doğru düzgün düşünemiyorum." Sesi, penceremizin dışındaki kumsalın çakıllı kumu gibi tenimi sıyrıp geçti.

Yanaklarım kızardı ve ellerinden biri beni avuçlamak için aşağı kayarken nefesim kesildi. O kadar ıslanmıştım ki bunu hissedebildiğinden emindim. Boğazından derin, erkeksi bir inilti döküldü, ama başka bir hamle yapamadan telefonu çalmaya başladı.

"Siktir." Kendini benden uzaklaştırdı, dokunuşunun kaybı beni acı verici bir şekilde boş hissettirdi. "Evet," diye cevap verdi kesik bir ses tonuyla. "Bir gecede mi? Peki ya kız?"

Ayağa kalktım ve ona doğru dönerek öfkeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Evet, Santino onu idare edebilir... Tamam, bir saat içinde havaalanında görüşürüz." Telefonu kapattı ve bana ters ters baktı ama hayal kırıklığının kaynağı ben değildim. "Naz birkaç toplantı için onunla Vegas'a gitmemi istiyor. Gece orada olacağız."

Güven verici bir şekilde gülümsedim. "Sorun değil. Naz seninleyken bana bir şey olmaz, değil mi?" "Sanırım, ama yine de bu kadar uzaktayken seni burada bırakmak hoşuma gitmiyor."

Yanına gittim ve elimi göğsüne koydum. "İyi olacağım, söz veriyorum. Sen dönene kadar evden çıkmayacağım. Yukarı çıkıp hazırlansan iyi olur. Naz'a senden şüphe etmesi için bir sebep vermek istemeyiz."

"Tamam, ama duşta başladığımız işi bitiriyoruz. Seninle işim bitmemişi." "Ama ben antrenmanıma daha yeni başladım," diye sahte bir itirazda bulundum.

Primo hınzırca sırtıttı. "İhtiyacın olan tüm antrenmanı sana vereceğim. Şimdi git." Beni omzumdan tutup döndürdü ve kığıma bir şaplak attı.

Kıkırdadım ve kıkırdadım, sonra bana söyleneni yaptım.

Bir saat sonra Primo gitmişti ve ben kendi halime bırakılmıştım. Birkaç saat boyunca kendimi başarılı bir şekilde meşgul ettim ama öğleden sonra sıkıldım ve takviye aramaya başladım.

"Hadi ama Santino. Sen de en az benim kadar sıkılmış olmalısın." Onu mutfakta telefonunu karıştırırken bulmuş ve bilaro oynamaya davet etmişim ama reddetmişti. Ne yazık ki onun için hayır cevabını nadiren kabul ederdim.

"Sıkıldım, evet, ama yaşıyorum. Primo seninle oynadığımı öğrenirse beni öldürebilir."

"Psh," diye alay ettim. "Bir, öğrenmeyecek. İki, artık daha iyi bir yerdeyiz, bu yüzden geçen seferki gibi çıldırmayacak. Güven bana. Ya öyle olacak ya da birbirimizin tırnaklarını yapacağız. Bence zengin bir mercan tonunda harika görünürsün."

Santino gözlerini tavana çevirdi ve başını salladı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Ellerimi çırparak ve ayak parmaklarımda üzerinde zıplayarak en iyi amigo kız taklidimi yaptım ve aceleyle yukarı çıktım. İşin ironik yanı, oyunda berbat olmamdı. Büyürken çok fazla oynamamıştım ama oynadığım zamanlarda keyif alıyordum ve bir saat daha hiçbir şey yapmadan vakit geçirmekten çok daha iyiydi.

"Bunu zaten bilmediğim için kendimi biraz komik hissediyorum ama bu evde mi yaşıyorsun?" İlk oyunumuza başlarken sordum.

"Evet, garajın yanında bir odam var."

"Burada yaşamaktan hoşlanıyor musun? Eve kız getiremiyorsun ya da arkadaşlarını davet edemiyorsun."

Omuz silkti, sonra bir sonraki atışını yapmak için eğildi. "Bu beni hiç rahatsız etmedi. Sokaklarda yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim; burada yaşamak pek de fedakârlık sayılmaz."

Kendimi duyarsız bir pislik gibi hissettim. Primo bana zorlu başlangıçlarından bahsetmişti - elbette Santino kızları etkilemek gibi önemsiz bir şeyden rahatsız olmayacaktı. O iyi bir adamdı. Onu tanıdıkça, Primo'nun neden onun için geri döndüğünü daha iyi anlıyordum.

"Primo'nun arkasını kollamana sevindim." Atışımı tamamen batırmış olmama rağmen gülümsedim.

"Bunu göstermek için komik bir yöntemin var - seninle bilardo oynarken beni öldürmeye çalışıyorsun." "Lütfen, drama kraliçesi. Sadece oyunu oyna."

Bana alaycı bir şekilde baktı, sonra gözlerini benimkilerden ayırmadan oyunu kazandıran sekiz topu attı.

Gece herkes gittiğinde ev oldukça sessizdi. Çok fazla fark olacağını düşünmezdim ama Alma gittikten ve Santino odasına çekildikten sonra İspanyol tarzı malikâne bomboş kalmıştı. Geceyi erken bitirdim ve Primo'nun rahatlatıcı kokusunun hâlâ havada asılı durduğu odasına çekildim.

Kapıya en yakın komodinin üzerinde telefonumun fişe takılı olduğunu ve beni beklediğini gördüm. Gitmeden önce ne zaman kurmaya fırsat bulduğunu bilmiyordum ama bunu bilerek yapmıştı. Bu bana duyduğu güvenin bir ifadesiydi ve benim güvenliğimle, tutsaklığım yanılsamasını korumaktan daha fazla ilgilendiğini gösteriyordu.

Telefonu kaptığım gibi yatağa uzandım ve yastığının üzerinde derin derin nefes aldım. Kullandığı toprak kokulu kolonyayı doğal miskiyle karıştırarak koklayabiliyordum, bu da beni tropik bir plajda gün doğumu ve seks hayalleriyle sarmalıyordu. Egzotik. Günahkâr.

Teşekkür ederim. Ruju bir öpücük emoji ekledim ve telefonunun yanında olmasını umarak gönder tuşuna bastım. Bir dakika sonra telefonum çaldı.

En azından bunu yapabildim. Bugün kendini meşgul tutabildin mi?

Dudağımı ısırdım ve sıırttım. **Ben yaptım. Santino'yu benimle bilardo oynaması için kandırmayı başardım.**

Gönder tuşuna bastıktan saniyeler sonra telefon çaldı. "Alo?" Utangaç bir şekilde cevap verdim.

"Geçen sefer pek iyi gitmediğini biliyorsun." Sesi bir köpeğin vahşi hırıltısı gibi gürliyordu ama beni korkutmuyordu.

"Sakın ona kızmaya kalkma. Mücadele etti ama ne kadar ısrarcı olabileceğimi bilirsin. Yemin ettim.

sorun olmazdı."

"Peki bu sözü nasıl verebildiniz?"

Yanaklarımdaki rengi ya da dudaklarımdaki yumuşak gülümsemeyi göremiyordu ama sesimin kırılğan tonundan bunları duyduğuna şüphe yoktu. "Çünkü ona güveniyorsun, bana da güveniyorsun ve ikimizi de asla incitmeyeceğini biliyorum."

Primo sadece homurdandı, bu da beni kıkırdattı.

"Vegas nasıl?" Konuşmamızı yönlendirerek sordum.

"Anlamsız. Burada olmam için bir neden yok. Sabah bir toplantımız daha var, sonra öğle yemeğine kadar dönmüş oluruz." Sesi yorgunluk ve hayal kırıklığıyla titriyordu, ben de onu neşelendirmek için elimden geleni yaptım.

"Sadece birkaç saat daha. İstersen yogamı sen eve gelene kadar saklayabilirim. Sana en sevdiğim pozları gösterebilirim."

"Bu geri dönmek için mükemmel bir motivasyon. Aslında uçuşumuz saat on birde ama toplantımızı dokuzda bitirmiş olmamız gerekiyor. Sabah ilk iş arayacağım ve uçuşu öne çekip çekemeyeceğime bakacağım."

Sırıttım, egzersiz sütyenlerimden hangisinin en seksi olduğunu düşünmeye başlamıştım bile. "İyi bir plana benziyor, belki bir dahaki sefere Vegas'a gittiğinde ben de seninle gelebilirim."

"Bu hoşuma giderdi ama dikkatli olmamız gerekecek. Kumarhanelerdeki yankesicilerin korkunç olduğunu duydum." Gülümsemem kulaktan kulağa yayıldı. "İyi geceler, Primo."

"Tatlı rüyalar, viborita."

Bölüm 23

Primo

Ertesi sabah yataktan kalkarken pilotumuza "Uçuşumuzu bir saat öne almak istiyorum," diye talimat verdim. Naz'ın neredeyse sadece bizim kullandığımız özel bir jeti vardı. Giada'yı almak için New York'a gittiğimde, bize bağlı olmayan bir uçak kiralamanın en iyisi olacağına karar vermiştik. Kendi uçağımızın emrimize amade olması çok daha kullanışlıydı.

"Şimdi atlayıp oraya geri uçarsam bu sorun olmaz." "Ne demek geri uçmak? Uçakla birlikte burada kalmadın mı?"

"Bildiğinizi sanıyordum," diye kekeledi pilot. "Senyor Vargas dün gece onu eve götürmemi istedi. Yine de sorun değil. Şimdi piste gidip uçacağım."

Gürleyen kalbimden akan kanla kulaklarım çınlamaya başladı. Geri dönmüştü ve bana söylememişti. Naz, Giada ile aynı şehre geri döndüğünü ve benimle yüzlerce kilometre uzakta olduğunu bilmemi istemiyordu. Onunla gitmemi istediğinde bu hiç mantıklı gelmemişti. Toplantılar rutindi ve benim katılmamı gerektirmemeliydi. Uçakta bana, kendisine bir şey olması ihtimaline karşı tüm tedarikçilerle ilişkilerimi sürdürdüğümünden emin olmak istediğini söylemişti ama bu saçmalıktı. Hepsi beni Giada'dan ayırmak için bir plandı.

"Mümkün olduğunca çabuk gelip beni almanı istiyorum," diye bağırdım pilota.

"Evet, efendim. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattı ve ben hayal kırıklığı içinde telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Sadece birkaç saat içinde eve dönebilirdim ama içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde bu bana sonsuzluk gibi geliyordu.

Birkaç derin nefes alarak telefonumu sıkıca kavradım ve Naz'ı aradım.

"Primo, ben de tam seni arayacaktım," diye cevap verdi, tüylerimi diken diken eden neşeli bir sesle.

Neyin peşinde olduğunu bilmediğim için kendimi mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi davranmaya zorladım. "Uçuşumuzu öne almak için aradım ve geri döndüğünü duydum. Umarım bir sorun yoktur."

"Hiç de değil, sadece biraz keyifsizim. Yaşlanıyorum ve bazen böyle oluyor. Umarım toplantıyı tek başınıza idare etmenizde bir sakınca yoktur."

"Sorun değil. Nasıl gittiğini size bildirmek için bugün daha sonra döneceğim."

"Kulağa hoş geliyor. İyi yolculuklar." Telefon kapandı ve dişlerim birbirine çarptı.

Naz'ın bu kadar çabuk harekete geçeceğini hiç düşünmemiştim. Ona zaten olduğundan daha fazla şüphelenmesi için hiçbir neden vermemiştim. Giada'ya zarar vererek beni hizaya getireceğini sanıyorsa, büyük bir yanılgı içindeydi. Ona birçok yönden borçluydum ama benim bile sınırlarım vardı. Eğer ona elini sürerse, o lanet imparatorluğu yerle bir eder ve küller arasında yanışını izlerdim.

Bölüm 24

Giada

"Naz ve Haley eve doğru geliyorlar," diye seslendi Santino havuzun kenarında kitap okuduğum yere doğru.

"Ne? Naz'ın Primo'yla birlikte olduğunu sanıyordum."

"Seni endişelendirmek istemedim ama Primo mesaj attı ve Naz'ın dün gece döndüğünü söyledi. Ne için burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Haley yanındaysa sorun olmayacaktır." Sözleri bir mesaj veriyordu ama kıvrılmış kasları ve öldürücü bakışları başka bir şey söylüyordu.

"Sanırım içeri geleceğim." Ayağa kalktım ve Naz'ın bizi neden ziyaret ettiğini düşünerek onu eve kadar takip ettim. Santino ön kapıya gidip Sonora Karteli'nin patronuyla selamlaşırken ben kanepenin kenarına tüneyerek oturdum. Benim ölmemi isteyen ve düzenli olarak karısını döverek boyun eğdiren bir adam.

Naz'ın zehirli sesi ölümcül bir gaz gibi odanın içine sızıyor, her köşeye sızıyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Beni öldürmeyi planlıyorsa Haley'i getirmeyeceğini kendime hatırlatmaya çalıştım ama hiçbir ikna çabası kan dolaşımımı dolduran paniği yatıştıramadı.

Ayak sesleri yaklaştığında ayağa kalktım ve hayatımda ilk kez bir milimetre bile gülümseyemedim. Gülümsemekle ilgili bir şey her şeyin yoluna gireceğini ima ediyordu. İnsanları sakinleştirir ve yatıştırırdı. Umutsuzca gülümseyebilmeyi ve damarlarımda dolaşan sinsi korkuyu kovabilmeyi istedim.

Ayın güneşin önünden geçmesi gibi Naz da odadaki tüm ışığı ve umudu emdi. O bir canavardı ve benim ölümcül düşmanımdı. Benimle ilgili her şeyden nefret ediyordu ve sadece var olduğum için beni parçalara ayıracak kadar acımasızdı.

Çok korkmuştum.

Naz duygusuz bakışlarını bana çevirdiğinde, sesim de cesaretimle birlikte beni terk etti. Odanın diğer ucunda durdum, dilsizdim ve olduğum yerde taş kesilmiştim. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içimdeki bir his bana evdeki varlığının yanlış olduğunu söylüyordu. Primo'nun Vegas gezisinde ona katılması için ısrar etmesinin ve sonra gizlice erken dönmesinin bir nedeni vardı. Primo'nun yokluğunda geçirdiği o birkaç saat içinde buraya gelmesinin bir nedeni vardı. Bu neden bana doğru attığı zehirli gülümsemede açıkça görülüyordu.

Kendime Haley'nin önünde bir şey yapmayacağını söylemeye çalıştım ama neden olmasın? Onun ne kadar vahşi olabileceğini biliyordu. Neden onun yanında doğasını saklasın ki? Ama en başta onu neden getirmişti ki? Beni öldürmeye geldiyse, onu da yanında getirmesi için bir neden yoktu.

Kafa karışıklığı ve belirsizlik kendimi daha iyi hissetmem için yeterli değildi ama beynimin korkudan kaynaklanan kilitlenmesini çözmeye yardımcı oldular. Çıldırarak bu durumdan kurtulmama yardımcı olmayacaktı. Güçlü olmam gerekiyordu. Tüm yetilerimi kullanmam gerekiyordu ve bir korku duvarının arkasına saklanmak sadece savunmamı zayıflatacaktı.

"Santino, Giada'yla konuşmak istiyorum," dedi Naz ürkütücü derecede sakin bir ses tonuyla. "Buraya gelirken Haley telefonunu evde unuttuğunu fark etti. Ben misafirimizi ziyaret ederken onu eve geri götürmeni istiyorum."

Emir Santino'ya çok az seçenek sunuyordu ama o cesaretinin bir göstergesi olarak tavrını koydu. "Tüm saygımla, efendim, bana verilen emir Giada'nın yanında kalmamdı."

Haley'e baktım. Gözlerini kocaman açmış, dehşet içinde bana bakıyordu. Telefonunu evde unuttuğu için adamın ne yapacağından mı korkuyordu? Cihazın kayıp olduğunu fark ettiğinde onu tehdit mi etmişti? Haley'nin her gün benim şu anda yaşadığım mide bulandırıcı dehşetle başa çıkmak zorunda olduğunu bilmek yürek parçalayıcıydı.

Naz insanlık dışı bir şekilde hareketsizleşti, gözleri zorlukla dizginlenen bir vahşilikle kısıldı. "Sakin bana karşı geleyim deme!" diye öfkeleni, alnında çirkin mavi bir damar kabarmıştı. "Sana söyleneni yap, yoksa kesik başını seni bulduğum o pis sokağa geri gönderirim."

O konuşurken, öfkesinin sarsıntıları odada yankılanıyordu ve gözlerim Haley ile Santino arasında gidip geliyordu. Naz'ın tek istediği ben olduğum halde ikisi de tehlikedeydi. Santino'nun beni koruma çabalarını takdir ediyordum ama Naz'ın benim yüzümden ona zarar vermesine seyirci kalamazdım. Başkasının hayatı pahasına yaşamaktansa kendi ölümümü riske atmayı tercih ederdim.

"Git," diye herkesin dikkatini çekerek ağzımdan kaçırdım. "Haley ile gitmelisin. Sen yokken Bay Vargas ve ben kısa bir ziyaret yapabiliriz." Bakışlarım ona yalvardı ve gözle görülür bir şekilde isteksiz olsa da sonunda kabul etti.

"Elbette. Saygısızlık için özür dilerim efendim. Kısa süre sonra döneceğiz." Haley'i evden çıkardı ve beni bir canavarla baş başa bıraktı. Ön kapı, zararsız bir koyunu aç bir aslanın içine kapatan bir kafes gibi tıkırdayarak kapandı. Bir anda hava tehditle doldu.

Diğerlerini korumaya çalışıyordum ama korku ve zayıflık kararlılığımı bulandırdıkça kararımın pişmanlık duymaya başladım. Gözlerim tam zamanında Naz'a kaydı ve gülümsemesinin kendini beğenmişlikten zalimliğe dönüştüğünü gördüm.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve yavaş adımlarla yürümeye başladı. "Gerçekten buraya sinsice girip onu benden alabileceğini mi sandın?" Siyah sesi boğazıma dolandı ve sıkı.

"Ben yapmadım... Kimseyi götürmüyorum." Sözlerime güç vermeye çalıştım ama üzerime saldıgı korku üstesinden gelinemeyecek kadar kötürümleştiriciydi.

"Bu evin içinde kulaklarım olmadığını mı sandın? Burada, tam da bu odada durup sanki ben lanet *olası* bir *kablocuymuşum* gibi benimle bağlarını koparmayı tartışabileceğini mi sandın?" Sesi bir kükremeye dönüştü, yaklaştıkça yüzü öfkeyle buruşuyordu.

Nereden bilebilirdi ki? Saklanmadıkları sürece evde kimse kalmamıştı. Sonra farkına vardığımda midem bulandı.

Dinliyordu.

Primo'nun evinde mikrofonlar vardı. İki gece önce ne konuştuğumuzu tam olarak bilmesinin tek yolu buydu. Her kelimeyi duymuştu, yani inkar etmek mümkün değildi. Planlarımızı biliyordu ve çok öfkeliydi. Cinayete meyilliydi. Ve onun gazabının hedefi bendim.

Düşünmedim; sadece koştum.

Koltuğun arkasına geçerek bir vazo kaptım ve elimden geldiğince sert bir şekilde ona fırlattım ama tahmin edebileceğimden çok daha çevikti. Eğilip saldırdı, saçımdan bir tutam yakaladı ve beni acımasızca geriye doğru çekti. Acı içinde haykırdım, elini kavramak için geriye uzandım ve nafile bir çabayla tutuşunu hafifletmeye çalıştım.

"Seni lanet olası babana küçük parçalar halinde geri göndersem de umurumda değil," diye tısladı kulağımın dibinde, tükürüğü yanağına sıçradı. "Primo'nun lanet olası bir İtalyan *fahişe* için her şeyi çöpe atmasına izin vermeden önce tüm sevkıyatı -okyanusun dibinde on milyonu- batıracağım." Beni serbest bıraktı ve yumruğu yüzüme çarpmadan önce bana kısa bir sahte rahatlama penceresi açarak beni döndürdü. Yere yuvarlanırken gözümde acı patladı, boğazımdan düzensiz bir çığlık koptu. Santino beni kurtarmak için geri dönmezse, bu deli adamın beni öldüreceğini o zaman

Her zaman o kadar iyimserdim ki, etrafımdaki tehlikelerin gerçek doğası hiçbir zaman tam olarak anlaşılmamıştı.

Naz'ın akli dengesi tamamen bozulmuştu ve vücudumdaki son nefesi de boğana kadar mutlu olmayacaktı.

Pişmanlığın ekşimsi tadı dilimde kanın bakırımsı tadıyla karıştı. Birdenbire pek çok şeyi farklı yapmış olmayı diledim ama ona beni ağlarken görme zevkini tattırmayı reddettim. Saltillo karosu zeminde kırılıp milyonlarca parçaya ayrıldığımı görmesini.

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve ölüme dik dik baktım. "Beni öldürerek kazanacağını mı sanıyorsun? Ailem seni yok edecek, ama bunu önce Primo yapmazsa."

Dudakları hırıltıyla yukarı kalktı. "Eğer yaşarsan, zaten uğruna çalıştığım her şeyi mahvedeceksin. Acı çektiğini de görebilirim." Kolunu savurarak karşı yanağıma ters bir yumruk indirdi.

Bu sefer ayaklarımın üzerinde durdum ve onun vuruşundan sonraki hareketi kullanarak yana doğru hamle yaptım ve çıplak bir gövdenin ahşap heykelini yakaladım. Hemen mükemmel bir nişanla ona doğru döndüm ve tam kafasına vurdum. Yana doğru savruldu, eli kafatasından kan damlamaya başlayan şakağına uzandı. Bana doğru döndüğünde gözleri kuduz bir delilikle parlıyordu.

Bana saldırdı ve ağırlığının büyük kısmını göğsüme vererek beni yere yapıştırdı. Mide bulandırıcı bir çatırtı hissettim ve göğüs kafesimden yakıcı bir acı yayıldı. Acı o kadar şiddetliydi ki ciğerlerimden nefesimi çaldı, beni hırıltılı ve soluk soluğa bıraktı.

Naz dizlerinin üzerine oturdu ve tam ön kapı açılırken çarpık bir memnuniyetle bana baktı. Santino oturma odasının girişinde durana kadar gürleyen ayak sesleri koridorda çınladı.

Bir an için zaman durdu.

Ben nefes almakta zorlanırken Santino ve Naz birbirlerine baktılar. Sonra her şey bir anda oldu. Santino ceketinin içine uzandı, aynı anda Haley birdenbire ortaya çıktı ve Naz'ın kendi silahına uzanmasına yetecek kadar dikkatini dağıttı.

Odada tek bir el ateş edildi ve Santino'nun duvara doğru tökezlemesini dehşet içinde izledim. Elinde silahı, arkasında kanlı bir leke bırakarak yere yığıldı.

Ciğerlerim nefes almaya çalıştı ama ortaya çıkan acı başımı döndürdü.

Bu gerçek olamazdı. Bir kabustan daha kötüydü. Bu sefil adam nasıl kazanabilirdi? Bu adil değildi. Gözlerimden öfkeli yaşlar süzüldü ve Santino'nun yanında şaşkın şaşkın duran Haley'e bakarken görüşüm bulanıklaştı.

"Görünüşe göre buradaki herkesi zehirlemişsin," dedi Naz bana, karısına sırtını dönerek. Yavaşça ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu aldı.

Onun dikkati dağılmışken Haley'nin dikkatini çektim ve Santino'nun silahını gösterdim. Silahı alıp Naz'ı vurması için gözlerimle yalvarıp yakardım. Ne demek istediğimi anlatmak için sadece birkaç saniyem vardı ama benimle silah arasında bir bakış attı. Sonra gözleri kocasına kaydı ve neredeyse katatonik bir hale gelmiş gibi durgunlaştı.

Yüzüm ezici bir hayal kırıklığıyla buruştu. Onu karşı koyamayacağı kadar korkuya şartlandırmıştı. Denemesi işe yaramazsa acısının hiç bitmeyeceğinden çok korkuyordu.

Naz yenilgimi fark ettiğimi görmek için tam zamanında başını kaldırdı ve parçalanmış karısına bakıp kıkırdadı. "Ben bu ülkenin kralıyım," dedi ve silahını çekip horozunu kurarken bana baktı. "Ailenin kim olduğu ya da Primo'nun senin o ıslak amcığına ne kadar aşık olduğu umurumda değil. Hiçbir lanet kadın beni alt edemeyecek." Silahı kaldırdı ve yattığım yere doğrulttu, yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtış vardı.

Silah sesi odayı kırıp geçerken gözlerim irkilerek kapandı.

Bölüm 25

Primo

"Naz'ın ya da Giada'nın ne dediği umurumda değil," diye bağırdım Santino'ya telefonda. "Oraya geri dön ve onunla kal. Bir uçak kiraladım ve doğruca geri geldim, yani şehirdeyim ve eve gidiyorum. Hemen arkanda olacağım." Telefonu kapattım ve az önce havaalanı müdüründen zorla aldığım arabanın gaz pedalına ayağımı vurdum.

İçgüdülerim olabildiğince hızlı bir şekilde eve dönmem için bana bağıırıyordu. Toplantıyı atladım ve Guaymas'a acil bir uçuş kiralamak için normal ücretin iki katını ödedim. Santino beni arayıp Naz'ın ortaya çıktığını ve Haley'i eve götürme talimatını verdiğini söylediğinde kendimi kaybettim. Santino'nun neden buna uymak zorunda hissettiğini anlıyordum ama Giada'yı korumasız bırakıyorsam lanet olsun.

Eve gittiğimde Naz'la hesaplaşmak zorunda kalacaktım. İyi şartlarda ayrılmanın bir yolunu bulmak istemiştım -Sonora Karteli'nin peşimizde olması hayatı inanılmaz derecede zorlaştıracaktı- şimdi barışın bir seçenek olduğundan emin değildim.

Santino evden ayrılalı sadece birkaç dakika olmuştu. Ben oraya gidene kadar durumu yatıştırabileceğine ve Naz'la aramızdaki farklılıkları hâlâ çözebileceğime dair umudumu korudum.

Yirmi dakikalık yolu son sürat gittim, ışıklardan geçtim ve sadece bir kez top peşinde koşan bir çocuğa çarpmak üzereyken durabildim. Uzun araba yolumdan yukarı çıktım ve ön girişte çığlık atarak durdum. Tam arabanın kapı koluna uzandığım sırada evin içinden bir silah sesi duyuldu.

İki kalp atışı boyunca donup kaldım ve etrafımdaki zaman durdu. Bir duygu dalgası üzerime çökmekle tehdit ediyordu ama Giada'nın hâlâ hayatta olma ihtimali varsa beni boğmasına izin vermeyi reddettim.

Arabanın kapısını açtım ve eve doğru koştum. Ön kapı zaten ardına kadar açıktı. Silahımı kaldırarak ihtiyatlı bir şekilde içeri girdim. Fuayedede beni karşılayan manzara beni şaşkına çevirdi.

Santino kanlar içinde duvara yaslanmış yatıyordu ve Haley elinde oturma odasına doğrultulmuş bir silahla onun başında duruyordu. Gördüklerime anlam vermekte zorlanıyordum. Haley'nin elinde silahla ne işi vardı? Santino'yu o mu vurmuştu? Nasıl olmuştu da her şey bu kadar kısa sürede bu hale gelmişti?

"Haley, silahını indir," diye yumuşak bir şekilde emrettim, öne doğru eğilirken kendi silahımı ona doğrultmuşum.

Narin sarışın, uzattığı ellerinin titremesi dışında kılını bile kıpırdatmadı. İrkilmedi ya da bana doğru bakmadı. Gözlerini hedefinden ayırmadı.

Art arda üç el daha ateş edildi.

Silahı elinden alarak ileri atıldım. Haley sanki son kurşunları sıkmak için tüm gücünü harcamış gibi yere yığıldı. Odanın içinde Naz kurşun delikleriyle dolu kanlı bir yığın halinde yatıyordu. Yanında Giada vardı, koruyucu bir şekilde içe doğru kıvrılmıştı, zeytin rengi teninde kötü morluklar oluşmuştu. Gözlerini benimkilere dikti ve canlı savaşçım hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yaralı ve üzgündü ama hayattaydı.

Yanına koşarken içimde bir rahatlama hissettim. Onu kollarıma almaya başladım ama yüzünü buruşturdu ve beni silkeledi.

"Ben iyiyim ama sanırım bir ya da iki kaburgamı kırdı." Benim yanımdan Santino'ya bakarken çenesi titriyordu, iri tuzlu gözyaşları kesik dudağından akan kana karışıyordu. "Geri geldi ve beni kurtarmaya çalıştı. Ona yardım edin, lütfen. Ölmesine izin vermeyin."

Alnına şefkatli bir öpücük kondurdum ve Santino'nun durumunu değerlendirmek için acele ettim. Vurulmuştu.

Ama omzundan yeterince yüksekte olduğu için hayatta kalabilirdi. Doktorumu aradım, sonra mutfaktan temiz bir bulaşık havlusu aldım ve yaraya bastırdım. Rahatsızlıktan dolayı kıpırdandı ama tam olarak uyanmadı.

Ondan sadece iki yaş büyüktüm ama o bana çok daha genç görünüyordu. İkimiz de seçtiğimiz hayatın tehlikelerini kabul etmiştik ama ben yine de kendimi ona karşı sorumlu hissediyordum. Emirlerimi yerine getirdikten sonra kan kaybından öldüğünü görmek içimi parçaladı.

"Dayan dostum. Doktor geliyor ve sana dikiş atacağız." Dişlerimi sıktım, bir doktordan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Hastaneler her şeyi karmaşıktırıyor ama eğer onu kurtarmak için bir umut varsa ölmesine izin veremezdim.

Giada arkamdan geldi ve dizlerini sıkıca göğsüne çekerek duvara yaslanmış, titreyen Haley'in yanına oturmak için alçaldı. Giada yüzünü buruşturdu, kollarını diğer kadına sararken yüzü acıyla gerilmişti.

"Çok iyiydin," diye Haley'e küçük bir çocuğu teselli eden bir anne gibi mırıldandı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Seni ABD'ye geri götürmeye yardım edeceğiz ve her şeye yeniden başlayabileceksin, tamam mı? Her şey çok daha iyi olacak, söz veriyorum."

Haley'nin titremesi, doktor gelene kadar girişte yankılanan feryat figan hıçkırıklara dönüştü. Hepimizin yerde kümелendiğini görünce koşarak yanımıza geldi. Gözleri Naz'a takılınca sakinleşti, bakışları temkinli bir şekilde bana döndü. Korkusunu bastırmak için yutkunurken boğazındaki kaslar esnedi. Naz'ın ölümü dünyamıza kaos yağdıracaktı ve doktor bunu biliyordu.

"En çok Santino'nun yardıma ihtiyacı var. Korkarım onu hastaneye götürmemiz gerekecek. Sizin yapabileceğiniz pek bir şey olduğunu sanmıyorum," diye açıkladım.

Yarayı kısaca inceledi. "Mümkün olduğunca çabuk bir ameliyathaneye gitmesi gerekiyor." "Ben de öyle düşünmüştüm. Giada'ya bir bak, sonra onu arabana bindirmene yardım edeceğim. Sana ihtiyacım olacak.

onu hastaneye götürün."

Adam yıllardır maaş bordromuzda çalışıyordu, bu yüzden talimatı biliyordu, başını salladı ve Giada'ya geçti.

Onu incitmemek için elinden geleni yaptı, ama en ufak bir hareket bile açıkça işkenceydi.

"O kaburgalara bakmak için bir röntgene ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim, ancak büyük olasılıkla, iyileşmek için zamana izin vermekten başka yapılabilecek bir şey yok. Akciğerinde bir delik olduğunu gösteren herhangi bir hırıltı duymuyorum, bu iyi, ama dediğim gibi, bir röntgen akıllıca olacaktır. Hafif bir sarsıntı geçirmiş, endişelenecek bir şey yok ve diğer tüm hasarlar yüzeysel görünüyor. Şu anda sıcak bir banyo ve bol bol dinlenmenin en iyi yol olduğunu söyleyebilirim."

"Santino'yu yüklemenize yardım edeyim, sonra da onunla ilgilenirim."

Santino'yu nazıkçe kaldırıp doktorun arabasına taşıdık ve arka koltuğa yerleştirdik. Doktor şoför koltuğuna atladı ve başka bir talimat vermeden yola çıktı. İçeri döndüğümde, boş gözlerle Naz'a bakan Haley'ye doğru yürüdüm. Ellerini tuttum ve dikkatini çekerek ayağa kaldırdım. "Yukarı çıkmanı istiyorum. Sağdaki ilk oda misafir odası. Gidip temizlenebilir ya da dinlenebilirsin, neye ihtiyacın varsa. Artık evine geri dönemezsin, bunu anlıyorsun, değil mi?"

Hızlı, sarsak hareketlerle başını salladı.

"Güzel. Giada'nın dediği gibi, yakında seninle ilgileneceğiz. Şimdilik dinlen." Geri çekilerek onun üst kattaki katliamdan uzaklaşmasına izin verdim, ardından Giada'yı dikkatlice kollarıma aldım ve ana banyoma taşıdım.

Yalnız kaldığımızda "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bunun sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayım. Ölümünün suçunu ben üstleneceğim. Juan Carlos, Haley'nin kardeşini öldürdüğünü öğrenirse, onun yaşamasına asla izin vermez." Giada'yı ayağa kaldırdım ve kot pantolonunu aşağı indirdim.

Kalçalar.

"Peki ya sen? Senin peşinden gelecek mi?"

"Muhtemelen, ama önce kardeşinin tahtını talep etmek için buraya geri gelmesi gerekecek. O gelmeden önce biz çoktan gitmiş olacağız."

"Nereye gideceğiz?"

"New York'a ve ailenizin güvenliğine." Uzun kollu gömleğine baktım ve onu kesmemiz gerektiğini fark ettim. "Aşağı inip makas getireyim."

"Bekle," dedi, elime uzandı ve yüzünü buruşturdu. "Ailem beni senin kaçırdığını düşünüyor, senden nefret ediyorlar. Bunu aşabileceklerinden emin değilim."

Saçının bir tutamını nazikçe kulağının arkasına attım ve bu kadının kararlı ruhuna hayran kaldım. Kırılmış ve kanlar içinde olsa bile kendinden başka birini düşünüyordu.

"Sizi güvenli bir yere götürmek için almaya değer bir risk. Ayrıca, güvenlerini kazanmaya yardımcı olmak için sunabileceğim bilgiler var. Bu konuda endişelenmemeye çalışın. Öncelikle, Naz'ın adamları neler olduğunu anlamadan önce buradan gitmeliyiz." Elini kaldırdım ve parmaklarının ucundan öptüm, sonra da makas bulmak için aceleyle aşağı indim.

Ofisimden elimde makasla dönerken Alma'nın ağzı açık bir şekilde Naz'ın kanlı cesedine baktığını gördüm. O kadar uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı ki bana ihanet edeceğini hayal bile edemezdim ama ben gelmeden önce Naz için çalışıyordu. Bize mümkün olduğunca fazla zaman tanımam gerekiyordu ve bu da kaçma şansımız olmadan önce kimsenin Naz'ın sadık askerlerine haber vermemesini sağlamak anlamına geliyordu.

"Alma, seninle konuşabilir miyim?"

Sesimi duyunca sıçradı ve hemen yanıma geldi. "Yiyecek almak için markete gittim ve döndüğümde... ne oldu? Giada nerede? Duvar da neden kan var?" Endişeden çılgına dönmüştü.

"Giada iyi ama Nazario onu öldürmeye çalıştı. Santino onu korumaya çalışırken vuruldu. Buraya zamanında geldim ve Naz'ı öldürdüm. Ülkeden çıkmamız gerekecek ve bunu yapana kadar sessiz kalacağınıza güvenebilir miyim bilmem gerek. Nazario'nun adamları peşimize düşmeden önce kaçmak için birkaç saate ihtiyacımız var."

Buruşuk yüzü yumuşadı, gözlerinin kenarları kırıştı. "Mijo, sen benden biri gibiydin. Elbette yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Elini sıktım, onu incitmek zorunda kalmadığım için umutsuzca rahatlamıştım. "Korkarım bu işsiz kaldığın anlamına geliyor. Bunun için üzgünüm."

"Benim için endişelenme. Sen o güzel kızına iyi bak. Senin için tek istediğim seni mutlu görmektir."

Önce bir yanağına, sonra diğer yanağına içten bir öpücük kondurdum. "Savaş daha yeni başladı ama elimden geleni yapacağım." Ve gerçek buydu. Naz ölmüş olabilirdi ama mücadelemiz henüz bitmemişti.

Bölüm 26

Giada

Başım iki kamyonun altında kalmış gibi hissediyordum ve kaburgalarım her hareket ettiğimde çığlık atıyordu ama ölüme ne kadar yaklaştığımı bildiğim için hepsi idare edilebilirdi. Hâlâ hayatta olmamın sebebi Haley'di. Kaderime boyun eğerek gözlerimi kapatmışım ama silah patladığında hiçbir şey hissetmedim. Ne bir çarpma kuvveti ne de yakıcı bir acı. Gözlerimi açtım, acaba ölmüştüm de zihnim henüz bunu bilmiyor muydu? Sonra Naz yanımda yere yığıldı.

Onu kırdığını, dövdüğünü ve savaştıracak gücü kalmayana kadar kafese tıktığını sanmışım ama yanılmışım. Geniş ve vahşi mavi gözleri Naz'ın hareketsiz bedenine kilitlenmişti, sanki Naz yeniden canlanıp onun peşinden gelebilirdi. Sanki Naz'ın ona yaptığı her acı verici, aşağılayıcı şeyi tekrarlıyordu. Ona üç kurşun daha sıkmasına şaşmamalıydı.

Yarım saat sonra, boğazıma kadar sıcak su dolu bir küvetin içindeydim ve hala tüm bu olanlara inanamıyordum.

Primo banyoya geri döndüğünde, "Senin için biraz yiyecek aldım," dedi. Bazı telefon görüşmeleri yaparken ve alt kattaki işleri hallederken beni biraz bekletmişti. Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Az önce olanlardan sonra aç olacağımı düşünmezdim ama açlıktan ölüyorum."

İçinde bir sandviç ve bir yığın üzüm bulunan bir tepsiyi küvetin yanına koydu ve yanıma oturdu. "Vücudun adrenalin ve şokun etkisinden kurtulmaya çalışıyor. Yemek yedikten sonra biraz daha enerjin olacak ama korkarım bu yaraların iyileşmesi biraz zaman alacak ve bizim böyle bir lüksümüz yok. Önümüzdeki yirmi dört saat senin için kolay olmayacak."

"İyi olacağım. Sadece acı, değil mi?" Gülümseyip ortamı yumuşatmaya çalıştım ama dudağımın çekilmesi beni irkiltti.

Primo'nun kaşları çatılmış, dudakları endişe ve öfke dolu ince bir çizgi halinde büzülmüştü. Fiziksel acı çeken ben olabilirdim ama o çok büyük bir duygusal yükü omuzluyordu. Onu acı çekerken görmekten nefret ediyordum.

"Naz için üzgünüm. Korkunç bir insandı ama senin için bir tür baba figürü olduğunu biliyorum. Ne kadar deli olursa olsun onu kaybetmek kolay olmamalı."

Elini suya bıraktı ve parmaklarını yüzeyin altında döndürdü. "Sana zarar vermeye çalıştığına inanamıyorum. Akli o kadar karışmıştı ki seni öldürmenin boktan planını ilerletmeye yardımcı olacağını düşündü."

"Konuştuğumuzu duydu," dedim usulca. "Oturma odasında. Bir yerlerde mikrofonları vardı ve söyledığımız her şeyi biliyordu."

Primo'nun başı yavaşça iki yana sallandı. "Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Naz'ın ölümü kaçınılmazdı. Umarım Santino'yu da kaybetmem."

"Doktordan haber aldınız mı?"

"Evet. Santino'yu acil servise götürdü ve hemen ameliyata aldılar. Keşke orada olabilseydim ama bir an önce gitmemiz gerekiyor. Seni kuruladıktan sonra bizi bekleyen bir uçak var."

Başımı salladım. "Ben hazırım. Bana yardım et, sonra gidebiliriz."

Primo ayağa kalkmama ve küvetten çıkmama yardım etti, ardından bir havlu getirip vücudumu kuruladı

şefkatle. Bana temiz kıyafetler bulmak için uzaklaşmadan önce dikkatini çekmek için elini tuttum. Fırtınalı gri gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ve seni korkutup kaçırmak istemiyorum ama bugün neredeyse ölüyordum ve bu bana seni sevdiğimi bilmeni istediğimi fark ettirdi."

Ellerini yüzümün iki yanına kaldırdı ve alnı benimkinin üzerine geldi. "Böyle söyleme," diye fısıldadı. "Benimle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu görüyorsun."

"Sadakat ve bağlılık görüyorum. Şefkat ve güç görüyorum. Yanında durmaya değer bir adam görüyorum, bu cehennemde birlikte yürümemiz gerektiği anlamına gelse bile."

Primo'nun dudakları benimkileri buldu ve tüy kadar hafif ama binlerce öpücüğün toplamından daha ateşli, tatlı bir öpücük kondurdu. "Bugün çok şey yaşadın. Seni eve götüreceğiz ve sonra ne olacağını tartışabiliriz."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, biliyorsun."

Dudakları boyun eğmiş, kederli bir gülümsemeye dönüştü. "Hadi seni giydirelim."

Bir elbise ve külot giymeme yardım etti - ağrıyan kaburgalarımın üzerine sütyen giymemin imkânı yoktu - sonra saçlarımı taradı ve her birimiz için birer çanta hazırladı. Primo çantalarımızı taşıırken ben kendimi merdivenlerden aşağıya bırakmayı başardım.

Haley aşağı inerken bize katıldı. Kendini toparlamıştı ama ağlamaktan gözleri hâlâ kan çanağına dönmüş ve şişmişti.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu, bakışları Naz'ın hâlâ yattığı yerden sabit bir şekilde kaçıyor. "New York'a gidiyoruz," dedi Primo. "Oradan istediğin yere gidebilirsin."

Primo'nun Haley'nin geçmişi hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değildim ama yardım isteyebileceği bir ailesi olmadığı sonucuna varmıştım. "İşleri yoluna koyana kadar benimle kalmadan çok mutlu olurum," diye teklif ettim hemen. Ona hayatımı borçluydum, bu yüzden en azından ona kalacak bir yer verebilirdim.

"Aslında Missouri'de bir kuzenim var. Belki uçağa bindiğimizde onu arayabilirim?" Sıcak bir şekilde gülümsedim, geçmişinde onunla ilgilenen biri olduğu için rahatlamıştım.

"Elbette."

Primo bizi Santino'nun Land Rover'ının hâlâ park halinde olduğu ön tarafa götürdü. İçeri girmeme yardım etti, sonra bagajlarımızı arkaya koymaya giderken siyah bir sedan araba yoluna çıktı.

"Arabada kalın," diye bize bağırdı ve silahını çıkarıp pantolonunun arkasına soktu.

Araba yaklaşık yirmi adım ötede durdu. Şaşkınlık içinde Maria ve Matteo araçtan indiler. İkisinin de elinde silah vardı ve sanki bir çatışmaya hazırlanıyorlarmış gibi açık arabalarının kapılarının arkasında durdular. Primo ellerini havaya kaldırıp ne dediğini anlayamadığım bir şeyler söyledi ama Maria ve Matteo tehditkâr duruşlarını bozmadılar.

Panikledim.

Primo'nun benim için tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Onu öldürmeye çalışmadan önce onları sakinleşmeye ikna etmek zorundaydım. Onları durdurmak konusunda o kadar endişeliydim ki, morarmış ve kanlı halimi gördüklerinde ne düşüneceklerini hesaba katmayı unuttum.

Arabanın kapısını açtım ve Primo'nun yanında durmak için dışarı çıktım. "Lütfen ona zarar verme," diye bağırdım, gözlerim Maria'ya yalvarıyordu.

Benim hırpalanmış halime baktı, yüzü tiksintiyle buruştu. "Seni *hasta orospu* çocuğu," diye tükürdü. Kolunu kaldırdı ve ben de içgüdülerimle hareket ettim.

Her şey bir avuç saniye içinde oldu.

Benim hamlem. Silah sesi. Acı vücuduma yayılıyor.

"Giada, *hayır!*" diye bağırdı Primo, ona doğru uçarken beni yakaladı. "*Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*" Beni yere indirirken sesinden panik damlıyordu. "Ne yaptın lan sen?" diye bağırdı.

Kuzenim.

Maria yanıma koştı, kutup mavisi gözleri görüş alanıma girdi, onu daha önce hiç görmediğim kadar paniklemişti. "*Tanrım*, Giada. Neden?"

"O değildi," diye açıklamaya çalıştım soluk soluğa. "Ona zarar vermeyin. O... o değildi."

Acı çok büyüktü.

Üstümdeki üzünü görebiliyordum ama giderek bulanıklaşıyor ve uzaklaşıyorlardı. Sürüklendikçe bedenim daha az acıyordu, bu yüzden kendimi kaptırmaya izin verdim. Dünya kararana ve hiçbir şey kalmayana kadar bir uyuşukluk nehrinde yüzmeye devam ettim.

Bölüm 27

Primo

Önce Santino, sonra Giada. Dünyam parçalanıyor, tanınmaz hale gelene kadar parçalanıyor ve sakatlanıyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Biriktirdiğim tüm güç ve servet, sevdiğim insanları kurtaramadıktan sonra hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Kalbim göğsümde bir piston gibi çarpıyordu ama paniğin beni tüketmesine izin vermeyi reddettim. Gömleğimi başımın üzerinden çektim ve kanamayı durdurmak için dolgulu kumaşı Giada'nın omzuna bastırdım.

"Ne oldu burada? Bunu ona kim yaptı?" Maria hâlâ anlamakta güçlük çekerek sordu.

"Patronum, Nazario Vargas, ama o dövüş bitti. O öldü. New York'a gitmek için havaalanına gidiyorduk. Nazario'nun kardeşi ve sadık askerleri onu öldürdüğümü öğrenmeden önce onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Burada güvende değil, hastanede bile. Kolay olmayacağını biliyorum ama bence uçağa binmeli ve indiğimizde ona yardım etmeliyiz." Destek için Matteo'ya baktım, onun bu durumda karısından çok daha mantıklı davranacağını biliyordum. Belli ki perişan haldeydi ve hâlâ bana güvenmekte zorlanıyordu.

Matteo yarayı değerlendirebilmesi için Giada'nın omzundaki kompresi kaldırmamı işaret etti. "Çok kötü kanamıyor ve çıkış yarası da yok. Uzak mesafeden küçük kalibreli, bu yüzden minimum doku hasarı. Kurşunu çıkarmak için ameliyat olması gerekecek ama acele edersek yolculuktan sağ çıkabileceğini düşünüyorum."

"Onu arabaya bindirmeme yardım edin. Siz ikiniz beni takip edebilirsiniz." "Siktir, hayır," diye tersledi Maria. "Ben onunla kalıyorum."

"Bu saçmalık için vaktimiz yok," diye karşılık verdim. "Nereye gittiğin umurumda değil, sadece yardım et."

Haley ön koltuğa geçerken üçümüz onu arka koltuğa yerleştirdik. Giada'nın uyanık olmamasına sevinmişim çünkü acı dayanılmaz olabilirdi. Garaj yolundan hızla aşağı indik, hiçbirimiz açık kapımın yanındaki ölü muhafızları fark etmedik. Bir pusu saldırısında boğazları kesilmiş gibi görünüyorlardı. Adamlar ille de kötü insanlar değildi ama ölümlerini umursayacak kadar yakın değildim. Tek umursadığım Giada'yı güvenli bir yere götürmekti.

Havaalanına rekor bir sürede ulaştık ve kısa bir süre sonra havalandık. Uçuş boyunca içimizi bir sessizlik kapladı. Haley ön sırada tek başına oturuyordu, yerden kalktığımız anda vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Matteo Giada'nın ailesiyle kısa bir telefon görüşmesi yaparak olanları anlattı ve New York pistinde bizimle buluşmaları için plan yaptı.

Tüm uçuş boyunca Giada'yı küçük bir kanepede tuttum, onu güvende tuttum ve yarasına baskı uyguladım. Zorbalık ettiğim, kandırdığım ve tehlikeye attığım bu kadının benim için kurşun yemiş olmasını aklım almıyordu. Onu güvende tutmak için her şeyden vazgeçiyordum ama onun fedakârlığı benimkini anlamsız kılıyordu. Beni korumak için hayatından vazgeçmişti. Bir insanın yapabileceği daha büyük bir sevgi ve bağlılık sözü yoktu.

Buna layık olduğumu düşünemiyordum ama Giada'yı tanıdığım için bu konudaki düşüncelerim önemsizdi. Doğudan doğan güneş kadar sabit ve aynı derecede büyüleyici olan Giada, tanıdığım en kendinden emin ve dik başlı kadındı. Hayata karizmatik bir amaçla bağlanır, etrafındaki herkesin

hayatını zenginleştirirdi.

Onu daha yeni bulmuşken böylesine değerli bir şeyi kaybetmek vicdansızca bir acımasızlıktı. şüphesiz, eğer bir Tanrı varsa, bu kadar kindar olmazdı. Bu kadar adaletsiz ve merhametsiz.

Sesimi Tanrı'ya dua ederek duyurmayalı yıllar olmuştu. Annemin ölümünden sonra birçok şeye olan inancımı kaybetmiştim. Bu konuda ne hissettiğimden hala emin değildim, ama çaresizlik içinde olduğum bir anda, yardım için yalvarmaktan geri durmadım. Gözlerim kapalı ve yüreğim ağzımda, Giada'yı kurtarması için Tanrı'ya yalvardım. Eğer yaşarsa, bundan sonraki her gün onun sevgisine layık olmaya çalışacağıma yemin ettim. Onu hayatım pahasına besleyecek ve koruyacaktım.

"Görünüşe göre birlikte geçirdiğiniz zaman oldukça dönüştürücü olmuş."

Gözlerimi açtığımda Matteo'nun hesapçı bakışlarının beni değerlendirdiğini gördüm. Muhtemelen başından beri beni izliyordu ama ben fark edemeyecek kadar dalgındım.

"Olaylı geçtiği kesin," diye mırıldandım cevap olarak.

"Kuzenine güvende olduğunu ve seninle orada olmak istediğini söyledi, ancak bu koşullar altında, onun sadece manipüle edildiğinden emin olduk. Sessizce gitmesi için kandırılmış. Ama doğruyu söylüyordu, değil mi?"

Giada'nın normalde çok parlak ve sağlıklı olan solgun tenine baktım ve kalbimin sıkıştığını hissettim. "Böyle olmaması gerekiyordu. Kuzeni Alessia'yı elde etmem gerekiyordu ama kumarhanede bana yaklaştığında her şeyi rayından çıkardı. Ondan tamamen etkilenmiştim."

"Umarım babasının birbirinize ne kadar değer verdiğinizi umursamayacağının farkındasınızdır."

Yıllar önce hayatımı kurtaran adama dönüp baktım - onurlu ve son derece nüfuzlu bir adamdı - ve tüm kartlarımı önüne serdim. "Bana yardım etmek gibi bir görevin yok ama benim adıma konuşmaya cesaret edebilirsen sana tekrar borçlu olmaktan mutluluk duyarım. Edoardo ve Enzo'yla konuş ve en azından ona layık olduğum ihtimalini düşünceleri için onları rahatlat."

Hiçbir tepki vermedi. Bu konudaki düşüncelerine dair en ufak bir ipucu bile vermedi. "Vardığımızda bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yokken sana bir söz veremem."

İniş takımlarının alçalırken çıkardığı gıcırdama sesi kabin boyunca yankılandı.

"Sanırım yere iner inmez beni öldürürlerse, kendimi savunmama gerek kalmaz." "Bunu öğrenmek üzereyiz. Sadece ona tutun ve sakinliğini koru." Onun temkinli sesi bana Arkamı kollayabileceğine dair bir umut ışığı.

İniş hazırlanmak için Giada'yı vücuduma yasladım ve kendimi olacaklara hazırladım. Normalde beş saat süren uçuşu yarı sürede tamamlamıştık, bu son derece hızlıydı ama yine de her saniyenin Giada'nın son saniyesi olabileceğini bilmek bir ömür gibi hissettiriyordu. Koşullarımız bu kadar tehlikeli olmasaydı pilottan bizi Teksas'a ya da daha yakın bir yere götürmesini isterdim ama ailesinin onu koruyabileceği New York dışında her yerde savunmasız olurduk. Uçak pistindeki nüfuzları bir gümrük kabusunu önleyecek ve hastaneye nakledildikten sonra onu güvende tutacaktı.

Ailesiyle uğraşmaktan duyduğum endişeye rağmen, piste indiğimizde büyük bir parçam rahat bir nefes aldı çünkü Giada'ya yardım etmeye bir adım daha yaklaşmıştık. Hayatta kaldığı sürece sonuç ne olursa olsun kendimi kabullenmiştim.

Pilot, yetkilileri olaydan uzak tutmak için ailesinden aldığı talimat doğrultusunda uçağı ana bina yerine bir hava hangarına indirdi. İçeride, koyu renkli camları olan birkaç siyah SUV ile birlikte bir ambulans bekliyordu.

Matteo, Giada'yı dar kapıdan çıkarıp merdivenlerden indirmeme yardım etti. Sağlık görevlileri bizi bir sedyeye karşıladı ve Giada hızla bağlanarak götürüldü. Onunla gitmemekten nefret ediyordum ama ailesi buna asla izin vermezdi. Bunun yerine Maria ambulansın arkasına atladı ve beni yarım düzine kızgın mafya adamıyla çevrili halde bıraktı.

Haley'i arkamdan çekip kolumu sırtına doladım. "Bu Haley. Bu Haley."

Nazario'nun bir başka kurbanı ve Giada'nın bir arkadaşı. İşlediğim suçları ele almadan önce, onu güvenli bir arabaya bindirmenizi rica ediyorum. Bugün daha fazla travma yaşamasına gerek yok."

Enzo arkasındaki askerlerden birine başıyla işaret etti, o da bize yaklaştı ve Haley'i yanımdan ayrılması için ikna etti. Arabaya bindiğinde, biraz korunmuş bir halde, gruba kendi adıma hitap ettim.

"Çok fazla sorunuz olduğunu ve muhtemelen ölmemi istediğinizi biliyorum, ancak herhangi bir sonuca varmadan önce, Giada'yı sevdiğimi ve beni öldürmenin sadece onu daha fazla inciteceğini anlayın." Gözlerimi ailenin patronu ve nihai karar verici olan Enzo Genovese'ye diktim.

Gözleri Matteo'ya kaydı.

"Şu anda bir tehdit oluşturmuyor," diye kabul etti Matteo. "Hastaneye gidelim, onu daha sonra halledebiliriz."

Enzo bana baktı ama sadece adamlarıyla konuştu. "Onu bir otele götürün. İhtiyacı olan her şeyi aldığınızdan emin olun. Geri kalanımız hastaneye gidecek."

İki asker kollarımdan tuttu ve beni bir araca götürdü. Matteo da içeride bize katıldı ve beni çok rahatlattı. Hep birlikte hastaneye gittik ve acil hasta ailelerinin beklemesine izin verilen küçük bir iç bekleme odasına alındık. Giada doğrudan ameliyata alınmıştı ve prosedür tamamlanana kadar durumu hakkında hiçbir bilgi alamayacaktık.

"Boş bir danışma odası var," diye işaret etti Enzo, biz oturmaya fırsat bulamadan. "Bayanlar gelmeden önce birkaç dakika konuşmamızı öneririm."

Başımı salladım ve arkamda Matteo ve Edoardo olduğu halde Enzo'yu takip ettim. Küçük oda sadece bir metre kareydi ve içinde dört sandalye ile küçük bir formika masa vardı. Matteo küçük pencerenin panjurunu kapatarak bizi görüş alanından uzaklaştırdı ve mekânı daha da daralttı.

Beni hastanede öldürmeyeceklerdi ama bu sahneyi daha az korkutucu yapmıyordu. Edoardo kafamı omuzlarımdan ayırıp ön bahçesinde bir kazığa geçirecekmiş gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Ben olmasaydım Giada ameliyat masasında olmayacaktı.

"Bana açıklama fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim," diye başladım.

"Neden bir şey söylemesine izin verilmesi gerektiğini anlamıyorum. Bu noktada nefes bile almamalı." Edoardo bana ters ters baktı. Neyse ki kardeşi bu duygu gösterisinden etkilenmemişti.

Enzo uyarmak için elini kaldırdı. "İşleri doğru yapmak için her zaman zaman vardır. Ne olduğunu öğrenmeden onu öldürmek tedbirsizlik olur. Söyleyeceklerini dinleyelim."

Hikayeye başladım ve Las Vegas'taki ilk karşılaşmamızdan Naz'la hesaplaşmamıza kadar Giada'yla olan ilişkimin gelişimini anlattım. Naz'ın ölümünden kendime pay çıkararak gerçeği biraz çarpıttım ama bunu sadece Haley'i korumak için yaptım. Gerçeği bilen tek kişi o odada bulunan üçümüzdük ve öyle de kalacaktı.

"İnanması zor olabilir ama Giada için her şeyden vazgeçtim. Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum ve o da beni kurtarmak için hayatını ortaya koydu. Bizi ayrı tutarak bu fedakârlıkları değersiz kılma, lütfen."

Enzo Matteo'ya baktı. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, bileğinde pahalı altın saati olan Matteo, dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. "Primo ile biraz geçmişimiz var. Onu çok iyi tanımıyorum ama tanık olduğum kadarıyla onurlu biri olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca Giada'nın kurşun yemek için onun önüne atladığını gördükten sonra, ona bir şey olursa sorumluları asla affetmeyeceğini de biliyorum."

Edoardo duyduklarından pek hoşlanmamıştı ama kana susamışlığını bir kenara bırakıp onu gerçekten dinledi. "Tam olarak ne olmasını bekliyorsun? Aileden değilsin, İtalyan değilsin ve örgütümüzün bir parçası olmak için kartelle çok fazla geçmişin var."

Sert bakışlarına karşılık verdim, zayıflığının bir zerresinin bile ortaya çıkmasına izin vermedim. "Kızınızı sevmek için mafya ailenizin bir parçası olmak zorunda değilim. Benimle çalışmakla ilgilenirseniz birçok açıdan değerli bir varlık olabilirim ama bu asla gerçekleşmese bile önemli olan Giada. Benim için önemli olan tek şey Giada'dır."

Enzo başıyla onayladı. "Önümüzdeki günlerde konuşacak çok şey olacak gibi görünüyor. Burada zarar görmeden kalmana izin vereceğim ama bu bir deneme süresi olacak. Kartel bağlantılarınızı sürdürdüğünüzü ya da herhangi bir şekilde çizgiyi aştığınızı öğrenirsem, hiçbir şekilde hoşgörü görmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel. Bana olan güveniniz için teşekkür ederim Bay Genovese. Size bunun yersiz olmadığını kanıtlayacağım." Elimi uzattım ve onun sıkı tutuşuyla ödüllendirildim.

"Pekâlâ, hadi oraya geri dönelim," dedi Enzo yorgun bir sesle. "Kadınlar muhtemelen çoktan gelmişlerdir ve uzun bir gece olacağını tahmin edebiliyorum."

Bölüm 28

Giada

Bir kadın sesinin melodik tınısı beni uykunun puslu pençesinden çekip aldı. Sesi itmeye çalıştım çünkü sesle birlikte boynumdan göbeğime doğru sanki göğsüme bir fil girmiş gibi ısrarlı bir zonklama başladı. Ses yükseldikçe acı daha da belirginleşiyordu. Umutsuzca uyuşmuş harikalar diyarıma geri kaçmaya çalıştım ama nafiye.

Bir erkek sesi kadınınkine katıldı, ikisi de hemen yanımdaydı ve arka planda siren sesleri duyuluyordu.

Merakım daha da artarak ağırlaşan göz kapaklarımı zorla açtım ve örümcek ağlarını kırptırdım. "Lucifer?" Gözlerimi kısarak üstümdeki televizyona bakarken halsizce sordum.

"Kötü bir karakter değil, istediği zaman istediğini yapıyor ve kadınlar ayaklarına kapanıyor. Sabahın beşinde çok daha kötü program seçenekleri var, inan bana." Filip bana sırttı ve televizyonu kapattı. "Yaşayanlar diyarına hoş geldin," dedi usulca.

Odaya şöyle bir baktım ve hastanede olduğumu hemen fark ettim. Üzerime bir anı dalgası çöktü, kalbimi hızlandırdı ve kalp atış hızı monitörünün alarmını tetikledi. Israrlı uğultu üzerine odaya bir hemşire geldi, nazik bir gülümsemeye alarmı kapattı ve daha dik durabilmem için yatağa eğilmeme yardım etti. Doktora uyandığımı söyleyeceğini bildirdi ve bizi yalnız bıraktı.

"Herkes nerede? Ne zamandır baygınlığım? Bekle..." Şaşkınlıkla ona bakmadan önce etrafıma göz gezdirdim. "New York'a geri mi döndüm?"

Kıkırdadı ve gelip yatağımın kenarına oturdu. "Eve döndün ve dün öğleden sonra ameliyata alındın. Saat şu anda sabah beş on beş, yani yirmi dört saatten daha uzun bir süre baygındın. Ailene gelince, hanımlar kahve almak için kafeteryaya gittiler ve Primo da tuvalet molası için sıvıştı. Buradaki kısa süreli huzur ve sessizlik sırasında uyanmayı başardınız. Şu andan itibaren hiçbirisi senin yanından ayrılmadı."

Başımı salladım, yakınlarda olduklarını bilmek beni rahatlatmıştı. "Yanlış anlama ama burada ne işin var?"

"Nöbetçiyim. Ailen seni korumasız bırakmak istemedi. Geçen seferkinin aksine, seni gözümün önünden ayırmayacağım." Bana şakacı bir şekilde ters ters baktı ama Primo ile buluştuğumda ona haber vermeden dairemden ayrıldığım için üzölmüş olmalıydı. Filip'in beni güvende tutmadığı için başı derde girebilirdi ve bu ona haksızlık olurdu. Aldığım her azar haklıydı.

"Bunun için üzgünüm; gerçekten üzgünüm. Seni kötü bir duruma soktuğumu ve kendimi tehlikeye attığımı biliyorum. Kabul ediyorum, muhtemelen bunu yine yapardım ama bu kendimi kötü hissetmeyeceğim anlamına gelmez." Dudaklarım, beni affetmesi için yeterince sevimli olduğunu umduğum orantısız bir sırıtışla yukarı doğru çekildi.

Beni bir kıkırdamayla ödüllendirdi. "Kimse mükemmel değildir. Neyse ki, bu özel kaçış sonunda işe yaramış gibi görünüyor." Onun bu güvencesi, tüm kadın akraba klanımın geri dönmesiyle birlikte bir telaş içinde uçup gitti. Kız kardeşlerim ve kuzenlerim yatağıma doluşırken Filip odadan sıvıştı. "Giada! Uyanmışsın!" Alessia yatağımın yanına koşarak ağıladı. Elimi tutup kaldırdı ve yüzüne götöürdü. "Senin için çok endişelendik. Sakın böyle çılgınca bir şey yapma. Beni duyuyor musun?" Gözlerinden süzülen yaşlar boğazımın düğümlenmesine

neden oldu. "Çok özür dilerim, tatlım. Hiçbirinizi endişelendirmek istememiştim."

Val ve Camilla öne çıktılar ve bana nazikçe sarıldılar.

Omzum ve bir kolum sıkıca sargılı olduğu için yanaklarım benimkilere değiyordu.

Val, "Kendini daha iyi hissettiğinde, maceranın her ayrıntısını dinlemek istiyorum," dedi, odadaki en genç kişi için mümkün olamayacak kadar büyük bir otoriteyle.

"Kesinlikle." Sırıttım. "Kamyon çarpmış gibi hissetmediğim anda, tamamen seninim."

Camilla Val'i bir adım geriye çekti ve gözleri endişeyle Filip'e dikildi. "Artık iyi olduğunu bildiğimize göre dinlenmene izin verebiliriz. Hastane personeli hepimiz burada olduğumuz için çok heyecanlandı."

Duvara yaslanmış bana bakan Maria hariç hepsi kapıya doğru geri geri gitmeye başladılar. "Neredeyse seni öldürmeme izin verdiğine inanamıyorum," diye azarladı sahip olduğunu bilmediğim nazik bir ses tonuyla. "Ölseydin seni asla affetmezdim."

"Primo'yu öldürdüğün için seni asla affetmezdim," diye karşılık verdim.

Maria gözlerini devirdi. "Onu öldürmeyi amaçlamıyordum. Araya girmeseydin, omzundan aldığı yara onu etkisiz hale getirmek için mükemmel bir yara olacaktı."

Ona bakakaldım. "Bunu nereden bilebilirdim ki?" "Bir dahaki sefere anlarsın."

"Hayır. Bir dahaki sefere yok. Bu bir dahaki sefer için çok kötü acıtıyor."

Yatağımın yanındaki tepsiden bana bir bardak buzlu su uzattı. "Gerçekten üzgünüm G. Seni asla bilerek incitmeyeceğimi biliyorsun."

"Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim." Sesim duygusallıktan çatallaştı. "Beklediğin gibi olmadı ama bana yardım etmek için orada olduğun için minnettarım."

"Canımı sıkıyor olabilirsin, ama ..." Nefesi kesildi ve kutup gözleri kuşkulu bir şekilde sulandı. "Ama biz aileyiz." Kelimeleri nefes nefese, çığ ve duygularla o kadar doluydu ki kalbim daraldı. "Lanet olsun şu hormonlara," diye tısladı gözlerini silerken.

Gülümsedim ama acıdan gülemedim. "Matteo'nun onunla Meksika'ya gitmene izin vermesine şaşırdım. Şu an ne durumdasın?"

Alay etti. "İzin vermek mi? Lütfen. Sanki istese beni durdurabilirmiş gibi. Ayrıca, sadece birkaç aylık hamileyim - beni yorgun ve hormonlu yapmaya yetecek kadar."

"Hamileliğin geri kalanını görmek için burada olduğuma memnunum. Seni yuvarlak ve paytak görmek şimdiye kadarki en büyük eğlence olacak."

"Pekâlâ. Bu notla birlikte, ben gidiyorum."

"Bekle, bir sorum daha var. Sen ve Matteo gerçekten Primo'nun evine tek başınıza saldırmayı mı planladınız?"

Bu son derece riskli görünüyor."

Dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Yalnız olduğumuzu sana düşündüren neydi? Hazırlıklı geldik ve sensiz gitmiyorduk."

Boğazım düğümlendi. "Teşekkür ederim Maria. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en tatlı şey."

Maria alaycı bir şekilde kalçasını yatağıma çarptı, duygu gösterimden rahatsız olmuştu. "Sadece başını daha fazla belaya sokmamaya çalış. Senin için bir daha kıcımlı kaldırıp Meksika'ya gitmeyeceğim. Şimdi gerçekten buradan çıkmam gerekiyor." Kalçamı nazikçe sıktı, bana şefkatli bir gülümseme verdi, sonra da anneme başıyla selam verip çıktı.

Oda birden acı verici bir sessizliğe büründü. Annem tamamen paramparça görünüyordu, saçları darmadağın ve makyajsızdı, yüzünün çizgilerinde kırık bir yorgunluk vardı.

"Hey, anne," diye fısıldadım.

Göz kapakları bir anlığına kapandı, gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzüldü. Gözlerini

tekrar açtığında yüzüne bir yaşam kıvılcımı geri döndü. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve oturdu.

yatağımın kenarına oturup elimi tuttu. "İyi olmana çok sevindim, Tatlı G."

Küçükken bana tatlı bezelye demek yerine bu ismi kullanırdı. O kadar uzun zamandır kullanmamıştı ki bunu duymak beni bir duygu dağının derinliklerine gömdü.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedim titrek bir sesle, o kadar zayıftı ki kulaklarıma yabancı geliyordu. "Sanırım başımın belaya gireceğini hep biliyordun."

Annem birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı, benimkiler onunkilerin içindeydi. "Bunu duymak seni şaşırtabilir ama bana kendimi hatırlattığın için sana hep sert davrandım. Daha gençken, çok daha gençken, hayatımı çok farklı yaşardım. Cesur ve canlıydım. Kaygısız ve macera özlemi içindeydim. Henüz on altı yaşındayken, bana havada yürüyormuşum gibi hissettiren bir çocukla tanıştım. Siz kızlara hiç söylemedim çünkü hiçbir zaman doğru zaman olmadı ama sanırım o zaman geldi."

Odadaki ruh hali değişirken kaşlarım çatıldı. Pişmanlık ve özür dileme halinden daha da savunmasız bir hale geçmiştik. Annemin ne söyleyeceğinden emin değildim ama büyük bir şey söyleyeceğini hissediyordum.

"Sadece birkaç ay çıktık," diye devam etti, "ben hamile kalmadan önce."

Kelimeler kafamda sekiyor, onları kavrayamayacağım kadar şekilsizdi. Hamile mi? Annem babamla tanışmadan önce hamile mi kalmış? Dindar Katolik, asla yanlış bir adım atmayan annem genç yaşta mı hamile kalmıştı? Buna bir anlam veremiyordum. Ben baygınken nükleer bir savaşı başladığını söyleseydi ona inanmam daha kolay olurdu. Annem evlenmemiş bir anne miydi? Mümkün değil.

"Ne oldu?" Şaşkınlıkla sordum.

"ocukla aramız hızla kötüleşti ama bebeği aldırmayı reddettim. Siz doğmadan beş yıl önce bir oğlum oldu ve onu evlatlık verdim."

Bir erkek kardeş. Dünyanın bir yerlerinde bir üvey kardeşim vardı. Akıl almaz bir şeydi. "Babam biliyor mu?"

Gülümsedi. "Evet, baban başından beri biliyordu. Bu hiçbir zaman bir sorun olmadı ve bazen ocuk hakkında düşünsem de, ona düzgün bir şekilde bakabilecek ebeveynlerle daha iyi olduğunu biliyorum. Lise birinci sınıftaydım ve anne olmak için tamamen hazırlıksızdım." Durakladı ve gözlerini benimkilere dikti. "Bunu sana anlatmamın nedeni, neden bu kadar zorba olduğumu bilmen. Onu bıraktıktan sonraki o yıllar hayatımın en zor yıllarıydı. Çaresizce seni çektiğim acılardan korumak istedim ama her birimizin kendi yolunu çizmesi ve kendi derslerini öğrenmesi gerektiğini anlamaya başladım. Seni güvende tutma ihtiyacım, istediğim kadar yakın olmamızı engelledi ve bunu düzeltmem için bana ikinci bir şans vereceğini umuyorum. Seni sonsuza dek kaybedeceğimi düşündüm ve-" Burnunu çekti, alt dudağı titriyordu. "Bu bana ne kadar yanıldığımı fark ettirdi. Seni olduğun gibi ne kadar çok sevdiğimi ve sesini bir daha hiç duymaktansa ukala çenenin beni tetikte tutmasını tercih ettiğimi."

Oğluyla ilgili ifşaatı beni şok etmişti ama ilişkimizle ilgili pişmanlığı beni uçurdu. Ondan duymak istediğim her şey vardı. Sevgi ve kabullenme. Bağışlayıcılık ve merhamet. Annem benim arkadaşım olmak istiyordu ve dünyadaki hiçbir şey beni bundan daha mutlu edemezdi.

"Seni çok seviyorum anne. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Bir hıçkırığın eşiğinde nefesim titredi ama kaburgalarıma saplanan bir ağrı çalkantılı duygularımı dizginlememi sağladı.

Öne doğru eğildi ve yanağını yanağıma bastırdı, elleriyle kollarımı kavrayarak geçici bir sarılma yaptı. "Ben de seni seviyorum, Tatlı G. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." Geri çekildiğinde yüzü hayranlıkla parlayan bir gülümsemeyle aydınlandı. "Dışarıda seni görmek için sabırla bekleyen

bir adam var. Etrafını saran bir sürü kadına rağmen yanından ayrılmadı."

"O iyi bir adam anne. İlişkimizin alışılmadık bir başlangıç yaptığını biliyorum ama umarım ona dürüstçe bir şans verirsiniz. Onu çok seviyorum ve ailemle sevdiğim adam arasında küslük olmasını istemiyorum."

"Adamlar konuştular ve ilerleme kaydediyor gibi görünüyorlar. Sanırım her şey yoluna girecek, ama yardımı olacaksa ayinde bu konuda bir mum yakmayı ihmal etmeyeceğim." Göz kırptı.

Annem ayin hakkında şaka yapıyordu.

Hâlâ baygındım. Tek açıklaması buydu. Az önce annemle yaptığım konuşma o kadar gerçeküstüydü ki, gerçek olmasına imkân yoktu.

Anneme o kadar uzun süre bakakaldım ki ayağa kalkmadan önce kıkırdadı.

"Gidip Primo'yu getireyim. Eminim seni görmek için can atıyordur." Beni odada yalnız bırakmadan önce alnımdan bir kez daha öptü.

Tam olarak yalnız değildim. Filip'i pencereden görebiliyordum, kapımın önünde nöbet tutuyordu. Hastanede uyandığımda gördüğüm sevgi gösterisi ve ilgi hayal edebileceğimden çok daha büyüktü. Böylesine harika bir aileye sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıydım ve bazen küstahça davranışlarımın takdir edilmediğim şeklinde yorumlanıp yorumlanmayacağını merak ediyordum. Onlar benim için dünyalara bedeldi ve bunu bilmelerini sağlamak da benim görevimdi. Kişiliğimi tamamen değiştirmeyi planlamıyordum ama her zaman gelişmeye açık bir alan vardı. Biraz daha düşünceli olmak beni öldürmezdi.

Hayatta ikinci şans kararımı zihinsel olarak sağlamlaştırdım - bu bir tür yeni yıl kararı gibiydi, sadece daha derindi. Hayat güvencesizdi. Her günü dolu dolu yaşamak bir kahve kupasının üzerindeki slogandan daha fazlası olmalıydı.

Yüzümde beliren gülümseme bir çift geniş omuzun odamın girişini kapatmasıyla durdu. Primo elbise pantolonu ve beyaz atletle duruyordu, elleri cebindeydi ve gözleri derin gölgeler içindeydi. Yıpranmış ve kan lekeli haliyle bile nefes kesiciydi. Köşeli çenesi kırışıklarla kaplıydı ve saçları sanki bütün gece ellerini dalgalı saç tellerinde gezdirmiş gibi kalın tutamlar halinde geriye doğru taranmıştı. Mükemmel orantılı dudakları düzgün bir çizgide sabitlenmişti ve her zamanki gibi, sadece etkileyici, tunç gözleri, soğukkanlı cephesinin ardındaki düşünceler hakkında herhangi bir ipucu veriyordu. Ruhuna açılan bu küçük pencere ihtiyacım olan tek şeydi - rahatlama, endişe, hayal kırıklığı, hayranlık - hepsi çalkantılı bakışlarında mevcuttu.

"Selam," diye usulca selamladım. "Beni eve bıraktığın ve benimle kaldığın için teşekkürler."

Odaya sinsice girdi, sadece bir nefes uzağıma gelene kadar gözleri benimkilere kilitlendi. Dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırmadan önce, "Beni bir daha asla böyle korkutma," diye gürledi. Parmakları saçlarıma dolanırken, sarhoş edici öpücüğü bana hasta bedenimin durumunu unutturdu.

Primo'nun dikkati o kadar kolay dağılmazdı.

Dokunuşuna doğru eğildiğimde kendini geri çekerek öpüşmemizi sona erdirdi ama temasımızı sonlandırmadı. Yumuşak dudakları önce yanağıma, sonra da kulağımın altındaki narin deriye ulaştı. "Öleceğini sandım ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım." Fısıltıyla yaptığı itiraf, göğsümü doldurup içimi ısıtmadan önce tenimde dans etti. "Evimi ve işimi kaybedebileceğimi, hayatımla ilgili hemen hemen her şeyi kaybedebileceğimi ve yine de bu kadar rahatlayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sensiz hiçbirinin önemi yok. Sana öyle aşığım ki Giada Genovese. Bunu sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Nefes alamıyordum. Kalbim o kadar şişmişti ki ciğerlerime yer kalmamıştı. Titreyen dudaklarımdan arasından ancak "Öp beni," diyebildim.

Dileğimi yerine getirdi ve beni derin bir öpücüğe boğdu.

"Bölmek istemezdim ama," dedi arkamızdan bir ses, "hastamın geldiğini duydum." Bir adam

elinde bir pano taşıyan önlüklü bir adam orantısız bir sırtışla odama girdi. "Ben Dr. Carter. Sizi daha iyi görmek güzel."

Yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim."

"Size bir göz atmamız ve bazı soruları gözden geçirmemiz gerekecek." Şaşkın bir bakışla bana baktı, sonra Primo'ya göz attı.

Primo, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye iddialı konuştu.

"Seninle tartışmak istemem ama ağrı kesici ilaçlarının da vakti geldi. Muhtemelen önümüzdeki birkaç saat boyunca uyuyacak."

Primo'nun elini sıktım. "Daireme gidip hızlıca bir duş alıp gelmeye ne dersin? Yorgun olduğunu görebiliyorum ve burada olmanı takdir etsem de kısa bir mola vermenin sana zararı olmaz. Kendini çok daha iyi hissedeceksin, o zaman bana kaçırdığım her şeyi anlatabilirsin." Benimle kalmak istemesi çok hoştu ama onu böyle kötü durumda gördüğüm için kendimi suçlu hissediyordum.

Filip'in hâlâ nöbet tuttuğu pencereye baktı. "Pekâlâ, iyi olduğuna eminsen. Evine uğrayıp hemen geri geleceğim. Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Gülümsememdeki watt küçük bir köye güç verebilirdi. "Bu harika olurdu. Bir hamburger. Peynirli." O döndüğünde uyuyor olsam bile, kalkar kalkmaz hamburgerimi soğuk soğuk yedim. Evin ve normalliğin tadı kulağa inanılmaz geliyordu.

"Saat sabahın altısı. Çizburger ister misin?" "Mmmm... ve patates kızartması."

Başını salladı ve parmak eklemiyle burnumun ucuna dokundu. "Birazdan görüşürüz; ve ben yokken beladan uzak dur."

"Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Buna gerçekten cevap vermek zorunda mıyım, viborita?" "Evet, evet," diye gözlerimi devirdim.

"Git hamburgerimi getir."

Bölüm 29

Primo

Asansörün kapıları hastane lobisine açıldı ve bir haftadır ilk kez nefes alabildiğimi hissederek dışarı çıktım. Giada yaşıyordu. Ailesi beni öldürmemiştii. Yeni bir başlangıç yapma potansiyeliyle New York'taydık. Olaylar beklediğimden farklı gelişmişti ama bunun en iyisi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Santino'nun aldığı kurşun yarasının iyileşmekte olduğunu öğrenebilmiştim. Yaralanmış olmasından nefret ediyordum ama bu onun ihanetime ortak olduğu şüphesinden korunmasına yardımcı olacaktı. Juan Carlos ölmemi istemiş olabilirdi ama Santino'nun bu işe karıştığından şüphelenmemeliydi.

Hastane girişinin sürgülü cam kapılarından içeri adım attığımda hava hâlâ karanlıktı. Hastaneye ilk vardığımızda gelip giden insan kalabalığı şimdi yoktu. Yükleme alanında araba yoktu ve sigara içmek için ayrılmış alanda, ellerini koltuk altlarına sokmuş sigarasını tütüren orta yaşlı tek bir adam vardı.

Nefesim dudaklarımdan beyaz bir bulut halinde ayrılıyordu ama bunu nikotin alışkanlığından ziyade soğuk sabaha borçluydum. Sanki evimden ne kadar uzakta olduğumu ve hayatımın ne kadar değiştiğini daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, hava sıcaklığı gece boyunca düşmüştü.

Yıllar boyunca yeni bir başlangıç yapmam gerekebileceği ihtimaline hazırlanmak için yeterince öngörude bulunmuştum. Offshore hesaplarda bol miktarda para biriktirmiştım. New York'ta sadece bir bavul dolusu kıyafetim olabilirdi ama yoksul değildim.

Bavulumdan bahsetmişken, keşke Matteo bavullarımızı Giada'nın dairesine bırakmadan önce bir ceket almayı akıl etseydim diye düşündüm, ama dikkatim çok dağınıktı. Metroya ulaştığımda iyi olacaktım ama o zamana kadar başımı soğuğa karşı eğdim ve ellerimi ceplerime soktum. Tam bir sokak köşesinde durmuştum ki, bir silahın sert namlusu başımın arkasına dayandı.

Arkamda bir adam İspanyolca, "Arabaya bin," diye homurdandı. Juan Carlos'un adamlarından biri. Eğer onunla gidersem, ölü bir adam olurum.

Kıpırdamadım, ellerimi ceplerimde tutarken yanıma yanaşan siyah sedana baktım. "Bu da ne demek oluyor?" Aptal rolü yapmanın iyi bir taktik olduğunu düşündüm. Bu bana bir kaçış yolu bulmam için gereken zamanı kazandıracaktı.

"*Callate tu pinche boca.* Beynini kaldırıma sıçratmadan önce arabaya bin."

Mesele de buydu. Beni görür görmez vurmamıştı, bu da ya beni halka açık bir sokakta öldürmek istemediği ya da Juan Carlos'un beni canlı getirmesini emrettiği anlamına geliyordu. Her iki durumda da, bu bana çalışacak bir şey verdi. Ölmemi isteseydi, kanım çoktan donmuş toprakta kristalleşiyor olurdu.

Oyalamam onu kızdırdı ve hiçbir uyarıda bulunmadan doğrudan böbreğime bir yumruk yedim. Yana doğru eğildim, dayanılmaz acı karşısında ellerim ceplerimden fırladı.

Adam gömleğimi kavradı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı, silahı hâlâ arkadan başıma doğrultulmuştu. "Sana son kez söylüyorum, puto. Bin şu *lanet* arabaya."

Arkamda bir gümbürtü duyuldu ve adam ayaklarımdan dibindeki su birikintisine yığıldı. Döndüğümde Edoardo Genovese'yi elinde bir tuğla ve yüzünde öfkeyle buldum.

"Lanet domuzlar, bizim bölgemize gelip bizi itip kakabileceklerini sanıyorlar." Saldırganımı

tekmeledi

Yaşlı adamın yapabileceğini düşündüğünden çok daha sert bir şekilde sırtından vurdu.

Saldırının engellendiğini anlayan arabadaki adam, ortağını yerde baygın halde bırakarak hızla uzaklaştı.

Edoardo telefonunu çıkardı ve adamın alınıp gözaltına alınmasını istedi, ardından kardeşi Enzo olduğunu tahmin ettiğim kişiyi aradı.

"Bir sorunumuz var. Kartel Primo'ya karşı harekete geçmeye başladı bile; Giada'ya ya da başka birine dokunmadan önce bu sorunu çözmemiz gerekiyor... On dakika içinde orada ol." Telefonunu ceketinin cebine geri koydu ve sonunda varlığını kabul etti. "Hastane otoparkının berbat olması iyi bir şey."

Rahatlamış bir şekilde kıkırdadım. "Yardımanın için minnettarım; daha dikkatli olmalıydım."

Çenesini kaldırdı, tartışmak niyetinde değildi. "Her ne kadar yukarı çıkıp kızımı görmek istesem de, bu daha acil. Enzo ve karısının burada, hastanenin yanında bir otel odası var. Bu işi halletmek için oraya gidiyoruz."

On beş dakika sonra, Matteo ve birkaç askerinin de aralarında bulunduğu yarım düzine mafya adamıyla birlikte bir otel süitinin oturma odasıdaydım. Enzo durum hakkında kısa bir açıklama yaptıktan sonra herkesin dikkatini bana yöneltti.

"Şehirdeki kartel varlığı hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Bu bir sorudan çok daha fazlasıydı ve bunu her hesapçı bakışında hissedebiliyordum. Bu, tarafımı seçtiğim andı ve neye karar verirsem vereyim, geri dönüşü olmayacaktı. Aklımda, çoktan bağlılığımı göstermişim ama bu adamlar bunu bilmiyordu. Bu benim bağlılığımı kanıtlamam için bir fırsattı.

"Juan Carlos Vargas, Nazario Vargas'ın kardeşi. Bölgeye sızmaya başlamak için üç yıl önce şehre taşındı."

Oda, yer değiştiren bedenler ve irkilerek alınan nefeslerle çalkalandı. Bu adamlar böylesine güçlü bir düşmanın burunlarının dibinde bir ordu topladığından habersizdi.

"Nazario'nun sevkiyatını almak için ihtiyaç duyduğu liman erişimi, Doğu Yakası boyunca Miami'ye kadar sistematik bir genişlemeyle uyuşturucu taşımaya başlama planlarının yalnızca ilkiydi. On milyon değerindeki ilk sevkiyat, yeni bir tedarikçiyle bir tür deneme çalışmasıydı. Tedarikçinin güvenini kazanmak ve onunla daha fazla iş yapabilmek için bu işlemin sorunsuz geçmesi gerekiyordu. Batı Yakası'nda kendi ürünlerimizin çoğunu tedarik etsek de, Doğu Yakası için dışarıdan üretim yaptırmak daha uygun maliyetliydi."

"Bu hiç mantıklı değil," diye araya girdi Edoardo. "Kızımı kaçırdıktan sonra şehirde iş yapmaya devam etmesine izin vereceğimizi mi düşündü gerçekten?"

"İlk sevkiyatı geldikten sonra talep etmeyi planladığı şehirde kalıcı bir yer edinme pazarlığı için bir rehine kozunun gerekli olduğuna inanıyordu. Bu pek mantıklı değil ama genişlemesi de mantıklı değildi. Mantıklı düşünmesi için elimden geleni yaptım ama planlarının gerçekleştiğini görmeye kararlıydı. En büyük sorunlardan biri Juan Carlos'un onu şüpheli bilgilerle beslemesi ve ihtişam hayallerini teşvik etmesiydi. Bence Juan Carlos tam da böyle bir şey olmasını ve imparatorluğun kendisine miras kalmasını umuyordu."

"Peki bu kadar büyük bir sevkiyatı taşımak için ne tür bir gücü vardı?" Enzo sordu.

"İlk başta sadece o vardı. Yavaş yavaş, adamlarını getirdi ve insanları sessizce hareket ettirdi, böylece eylemleri dalga yaratmayacaktı. Son üç yıldır bağlantılar kuruyor ve şehirdeki ve komşu eyaletlerdeki iklimi öğreniyordu. Nazario, New York'u Kansas City'deki dağıtım kanalını Doğu Yakası'ndaki tasarımlarıyla birleştirmek ve ABD'de tam bir tur atmak için kullanmak istedi."

Enzo sanki söylediklerim onun için yeni bir şeymiş gibi bilgece başını salladı, öyle olduğunu bilsem de. "Nazario öldüğüne göre Juan Carlos'un ne yapmasını bekliyorsun?"

"Önce Meksika'ya dönüp kimsenin onun liderlik pozisyonunu gasp etmeye çalışmadığından emin olması gerekecek. Kendi yönetimini kurduktan sonra kardeşinin işine devam edecek. Genişleme misyonuna sıkı sıkıya inanıyordu, bu yüzden ailesini ön saflara taşımak için gönüllü oldu."

"Aile mi?" diye sordu Matteo.

"Bir karısı ve kızı var ama onların koz olarak kullanılabileceğinden şüpheliyim. Kendini gösterdiği kadar dindar bir aile babası değil."

"Tam olarak nasıl bir adam?"

"Acımasız. Egoist. Zeki ama öngöründen yoksun. Onunla hiç anlaşılamadık, bu yüzden ölmemi izlemek isteyeceğinden eminim."

Enzo ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, parmakları tuzlu biberli sakalını düzeltiyordu. "Senin kolay bir hedef olduğuna inandığından şüpheleniyorum. Sudan çıkmış balık. Kardeşinin ölümünden dolayı hâlâ kafası karışıkken onunla doğrudan yüzleşmemizi öneriyorum - hem bölgemize yaptığı ihlali hem de sana yaptığı saldırıyı ele alalım." Döndü ve bakışlarını üzerinde tuttu. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"İstiyorum."

Enzo bu kez Matteo'ya baktı. "Bize katılabilirsin ya da katılmayabilirsin. Bunun senin kavgan olmadığını anlıyorum."

"Maria'ya, babası ve amcası kartelle yüzleşirken benim neden evde kaldığımı açıklayacak mısın? Ailelerimiz birleşti. Bu tür bir tehditle tek başına yüzleşmene izin vermeye niyetim yok. O bunu öğrenmeden ve bize katılmakta ısrar etmeden bu işi bitirelim."

Enzo alaycı bir tavırla, "Onu en baştan dahil etmek daha kolay olmaz mıydı?"

diye sordu. "Muhtemelen, ama yine de olmuyor."

Enzo kıkırdadı ve başını salladı. "Seni tanımak bir zevkti."

Toparlanıp düşmanla yüzleşmeye hazırlanırken odadaki atmosferi bastırılmış kahkahalar aydınlattı. Juan Carlos'un Staten Island'daki evine gitmek bir saatten fazla sürdü. Ben Enzo ve kardeşiyle giderken diğerleri de iki arabayla onu takip etti.

"Son üç yıldır evimden beş mil uzakta yaşadığına ve bundan haberim olmadığına inanamıyorum." Gideceğimiz yerin önüne park ettiğimizde Enzo direksiyonu boğazladı.

"Aslında Ağustos'tan beri bu evde, yani yaklaşık altı aydır. Ve fark edilmemek için kasıtlı olarak radarın altında uçuyordu. Bu kadar yakın olduğunu bilmemen senin suçun değil."

"Arka bahçeme taşınmak radarın altından uçmak olarak değerlendirilemez."

"Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun. Ayrıca, bence bu bir ifadeydi. Onun yakınlığı size yenilmez olmadığınızı göstermek içindi."

"Mesaj iyi karşılandı. İstihbarat çalışmalarının önümüzdeki aylarda yeniden değerlendirilmesi gerekecek," diye homurdandı.

Evin kapısı yoktu, bu yüzden ön merdivenlere varana kadar güvenlik konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Elleri silahlarında iki silahlı adam evden çıktı. Biz vardığımızda saat sekizi geçiyordu. Erken, ama herkesin hâlâ uyuyor olacağı kadar erken değil. Görünüşümüz kesinlikle güne hızlı başlamalarını sağlayacaktı.

Enzo öne çıktı. "Patronuna Enzo Genovese'nin onunla konuşmak için burada olduğunu söyle."

Adamlar bakiştılar, sonra biri evin içine girdi. Birkaç dakika sonra Juan Carlos, yanında iki korumasıyla dışarı çıktı. Sadece kırk iki yaşında olmasına rağmen kardeşinden çok daha gençti ama iyi bilenmiş bir vurdumduymazlık kalkanı geliştirmişti. Duruşunun ve tavırlarının her ayrıntısına kayıtsız bir ilgisizlik damlıyordu. Eğer varlığımızdan etkilenmediyse, bu onu yüceltti.

güç denkleminde; ancak, kabadayılığı bir gösteriydi. Ülkenin en güçlü iki adamı kapısının eşiğinde duruyordu; sadece bir aptal tehlikeleri göz ardı edebilirdi.

Juan Carlos birçok şey olabilirdi ama aptal değildi. "Beyler, bu onuru neye borçluyum?"

"Anladığım kadarıyla bir süredir bu şehirde bulunuyorsunuz," diye söze başladı Enzo, "ama görünüşe göre hiç doğru dürüst tanıştırılmamışız. Benim adım Enzo Genovese, bu da kardeşim Edoardo. Lucciano ve Gallo aileleri adına Matteo De Luca ve birkaç ortağımızla birlikte buradayız. Bu isimleri tanıyor musunuz Bay Vargas?"

"Öyleyim."

Enzo gülümsedi. "Mükemmel. O halde buranın bizim şehrimiz olduğu gerçeğini biliyor olmalısınız. Bizim eyaletimiz. Ve insanların buradaki işlerimizi ihlal etmesini hoş karşılamayız. Ben kesinlikle sınırın güneyine gidip işlerinizi aksatmazdım ve karşılığında da aynı nezaketi beklerdim. Şu anda aileniz şehrimize sızıp işlerimizi aksatmanın yanı sıra bizden birini kaçırdı ve ona saldırdı. Söyleyin bana, bu tür bir muameleye müsamaha gösterir miydiniz?"

Juan Carlos yutkundu, sakın maskesinde küçük bir aksaklık oldu. "Aslında ben de tam Meksika'ya dönüş uçağım için hazırlık yapıyordum. Belki duymuşsunuzdur; kardeşim dün öldürüldü." Gözleri kısa bir süreliğine Enzo'dan ayrılıp bana dik dik baktı.

"Evet, evinizde halletmeniz gereken pek çok mesele olduğunu tahmin ediyorum. Mesele şu ki, bu işler halledildikten sonra, varlığınızın artık göz ardı edilmeyeceğini ve operasyonlarımıza herhangi bir müdahalenin tam güçle ele alınacağını anlamanız gerekir. Ev seçiminize gelince, kendi evime olan yakınlığınızın tesadüfi olduğundan şüpheliyim. Derhal satılık tabelası asmanızı bekliyorum." Enzo bana doğru yürüdü ve elini omzuma koydu. "Bu adamın bizim korumamız altında olduğunu da bilmelisin. Ona yapılacak herhangi bir saldırı ya da küçümseme, doğrudan ailelerimize yapılmış bir saldırı olarak görülecektir. Bu şehirde bizimle birlikte barış içinde var olan her türlü örgüt var, ancak saygı duyulması gereken protokoller ve sınırlar var. Bu, sınırlarınızı aştığınıza dair tek ve son uyarınızdır. Meksika'ya geri dönün Bay Vargas ve orada kalmayı düşünmenizi şiddetle tavsiye ederim."

Juan Carlos sadece bizim derme çatma toplantımızda değil, tüm şehirde sayıca üstündü. "Anlıyorum." Sözleri kesik kesikti, omuzları artık öfkeyle gerilmişti. Tartışacak yeri yoktu ve bu onu daha da sinirlendiriyordu.

Enzo Juan Carlos'a sırtını döndü, mesajı alındı ve bizi arabalarımıza geri götürdü. Gözden kaybolduğumuzda Enzo Matteo'nun elini sıktı. "Desteyiniz için minnettarım."

"Az önce şahit olduklarıma bakılırsa, sanırım bu iş hepimizi ilgilendirebilir. Komisyon'un bilgilendirilmesi gerekecek."

"Katılıyorum. Gecenin karanlığında sessizce gitmeye niyetli değil ama bu başka bir günün kavgası. En azından tehdidi biliyoruz ve hazırlık yapabiliriz."

"Beni bilgilendirmeye devam et."

"Elbette." Matteo adamlarıyla birlikte arabasına binerken Enzo bana döndü. "Şimdilik güvende olmalısın ama bir şeyler çevirdiğinden şüphelenirsen bize haber ver."

"Yapacağım ve bu belayı kapınıza kadar getirdiğim için özür dilerim."

"Para ve güç söz konusu olduğunda, bize meydan okumak isteyen rakipler her zaman vardır. Bu yeni bir şey değil."

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye seslendi Edoardo arabanın içinden. "Hastanede uyandığından beri konuşamadığım bir kızım var. Hadi buradan defolup gidelim."

Şehre geri döndük ve duş alıp üstümü değiştirebilmem için beni Giada'nın apartmanına bıraktılar.

Temizlendikten sonra, bir şeyler alabileceğim bir yer bulmayı başardım.

saat 11'den önce burger aldım ve hastaneye geri döndüm. Geldiğimde Giada'yı yatağında dik bir şekilde televizyon izlerken buldum.

"Uyanıksın. Ağrı kesici ilaçlarını aldıktan sonra uyuyor olabileceğini düşünmüştüm."

"Onlara uyuşturucu kullanmamalarını söyledim. Son iki günde zaten çok şey kaçırdım; daha fazla uyumak istemedim." Bana gülümsedi ama gözleri her zamanki ışıltısını taşımıyordu. Söylediğinden daha fazla acı çekiyordu. İlaçlarını alması için onu ikna edebilmeyi isterdim ama Giada istemediği bir şeyi yapmayacaktı.

"Babanı görebildin mi?"

"Evet, o ve annem az önce çıktılar. Burada olduğunu nereden biliyorsun?" "Sana sabahımızdan bahsetti mi?"

Kaşları çatıldı. "Hayır, ne oldu?"

Babası kızlarını karanlıkta tutarak izole etmeyi tercih etmiş olabilirdi ama Giada benim kızım değildi ve ilişkimizin sırlar üzerine kurulmasını istemiyordum. Ona nasıl saldırıya uğradığımı ve bunun sonucunda yapılan toplantıları anlattım. Belki de uyuşturucunun kalıcı etkisiydi ama ona anlattığım her şeyi sanki süpermarkete yaptığım bir gezinin ana hatlarını çizmişim gibi özümsedi. Beni dinledi ve başını salladı ama ne korktu ne de aşırı tepki verdi.

Elinde bavuluyla kafede bana katılışını, kullanıldığım konusunda benimle yüzleştiği zamanı ve kanlı ve dayaklı olmasına rağmen Haley'nin üzerine nasıl titrediğini düşündüm. Sorun uyuşturucu değildi. Giada tek kelimeyle olağanüstü biriydi. Biraz çatışmacı olabilirdi ama sakın ve kendinden emin bir şekilde. Aklından geçenleri bilir, kendini savunur ve çalkantılı zamanlarda güvenilir biriydi. Daha mükemmel bir kadın hayal edemezdim.

"Babam ve Enzo Amca seni kabul ettiği için çok rahatladım," diyerek elimi tuttu ve kucağına aldı.

Yanına uzanıp onu kucağıma almak isterdim ama çok hassas bir durumdaydı ve yatak tamamen çok küçüktü. "Daha çok şartlı tahliyedeymişim gibi."

"Size koruma teklif ettiler. Bu benim için yeterince iyi."

"Umarım buna gerek kalmaz ama içimde Juan Carlos'un geri döneceğine dair bir his var. Bu benim ideal senaryom değil ama aileler ona karşı birleşirse hiç şansı kalmaz. Çok endişeli değilim. Neredeyse mafyaya meydan okumaya devam etmesini tercih ederdim, o zaman onu öldürme ve bana ait olanı geri alma şansım olurdu."

"Şu anda bir savaşı düşünmek bile istemiyorum." Gözle görülür bir şekilde ürperdi ve bu konuyu açtığım için kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

"Muhtemelen gerçekleşmeyecek bile." Parmaklarımı yüzünün yan tarafında ve çenesinde gezdirdim. "Biliyor musun, bu çok garip. Ondandır hep nefret ettim. Küfürbaz ve zor biriydi. Etrafımdayken hayatımı hep bir acıya dönüştürdü. Ama senin ışığın o gölgeleri öylesine gölgede bırakıyor ki, sen hayatımdayken onları göremiyorum bile. Onun yaşaması ya da ölmesi, yağmur ya da kar yağması umurumda değil. Önemli olan tek şey sensin."

Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü. "Seni seviyorum, Primo."

Kıpırdamadan durdum, ani bir aydınlanma içime hücum etti. "Javier. Benim adım Javier Valencia; annem bana Javi derdi. Naz bana Primo adını verdi. İspanyolca'da kuzen anlamına geliyor ve beni ilk yanına aldığı anda yakın ilişkimizi belirtmek için iyi bir yol olsa da, Latince'de primus'un ilk anlamına geldiğini ve onun ilk komutanı olacağım için Primo adının benim konumumu da ifade edeceğini açıkladı. Tüm bunlar onun hastalıklı halefiyet planının bir parçasıydı ama ben ne buyum ne de hayatım bu yönde ilerliyor. Sanırım Javier olmaya dönme vaktim geldi."

Fırtına sonrası gökkuşağı gibi, gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Öp beni, Javier Valencia."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, onu reddedemedim. Onun için şehirleri yerle bir eder, kanımı kuruturdum. Bir kadının aşkı için. Ve herhangi bir kadının değil. Bir mafya prensesi.

Hayatımda iki kez yörüngem büyük ölçüde değişmişti - her iki olay da bir kadının sevgisi etrafında dönüyordu. Annemin kaybı hayatımı raydan çıkardı ve beni karanlık bir yola sürükledi. Yıllarca kendimden başka kimseyi umursamadım ve bu bir erkek için tehlikeli bir yoldu. Giada dünyama girdiğinde, yolumu düzeltti. Beni toprakladı ve kendi iki ayağımın ötesini görmemi sağladı. Benim için bir kurşun yemiş olabilir ama beni kurtarmasının tek yolu bu değildi. Ona hayatımı birden fazla şekilde borçluydum.

Bölüm 30

Giada

Javi, göğsüme kadar köpükler içinde ıslandığım küvetin yanından bana, "Bugün kendini çok zorladın," diye çıkıştı. Kurşun yaram güzelce iyileşiyordu ama henüz suya girmeme izin verilmiyordu, bu yüzden omuzlarımı su çizgisinin üzerinde tutuyordum. İyileşirken bana çok iyi bakmıştı ve ona bir iki kez yanlış isimle hitap etmiş olsam bile birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmıştım. Artık Javi'nin hayatımda olması nefes almak kadar önemliydi.

"Hayır, yapmadım. Ayrıca Noel'e sadece birkaç gün kaldı ve ben de süslemeleri dışarı çıkarmak istedim.

Noel'de süslemelerin olmaması iç karartıcı." "Ben eve gelene kadar bekleyebilirdin."

"Vurulduğumdan bu yana iki hafta geçti. Omzum ve kaburgalarım çok daha iyi ve ağır bir şey kaldırmadım." Yeterince konuştuktan sonra, ıslak vücudumdan aşağı köpükler süzülürken yavaşça ayağa kalktım. "Kurulamama yardım eder misin?" Sesim alçak perdeden geliyordu. Husky ama kadınsı.

Javier bir havlu kapıp küvetten çıkmama yardım etti, bir yandan da bana kuşkuyla bakıyordu. Yerimde durdum ve beni kurulaması için onu cesaretlendirdim; bunu kendim de yapabilirdim. Yakınlaşmayalı haftalar olmuştu ve umutsuzca onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyordum. İncinmemem için hiçbir şeyi başlatmama konusunda kararlıydı.

Bu küçük engeli aşmanın zamanı gelmişti.

Havluyu yavaşça bir bacağımdan aşağı indirdi, sonra diğerinden yukarı kaldırdı, beni metodik bir şekilde kuruladı ve tam istediğim gibi vücudumun her santimetrekaresine göz attı. Elleri havluyu göğüslerimin altından geçirdiğinde, bir miktar yükseldim ve nefes nefese bir inilti çıkardım.

"Ne oyunu oynuyorsun, viborita?" Sesi soluk ve sertti, planımın işe yaradığını onaylıyordu.

"Nereye varmak istediğimi çok iyi biliyorsun. Beni inciteceğini düşündüğünü biliyorum ama yeterince iyiyim, söz veriyorum. Ve nazik olabileceğinizi biliyorum. Lütfen?" Uzandım ve pantolonundaki şişkinliği avuçladım, dokunuşumla sarsılıp tıslamasına bayıldım.

"Kahretsin, seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi biliyorsun." Dudakları benimkilerin üzerine indi.

Lezzetli bir sıcaklık içimi titretti. Kalbim dans etti, atımların üzerinden atladı ve kanı şişmiş merkezime akıttı.

Javi elimi tuttu ve bizi yatak odasına kadar geçirdikten sonra beni yavaşça yatırdı. "Seni incitirsem söyle." Kıyafetlerini çıkardı ve çıplak vücudunun tenimi okşama hissi kafama herhangi bir uyuşturucudan daha güçlü bir vızıltı gönderdi.

Onu kucağıma alamadım ve tercih ettiğim gibi ona katılamadım ama sadece onunla birlikte olmak, onunla fiziksel ve duygusal olarak bağ kurmak alabileceğim en güzel Noel hediyesiydi. Tuvalini mükemmelleştiren bir ressamın metodik kararlılığıyla bedenime taptı.

Sıcak nefesi.

Kadife dili.

Tüm sinir uçlarım onun için şarkı söyleyene, dokunuşu için yalvarana ve her hareketini

bekleyerek mırıldanana kadar narin tenimi kuşattılar. Sonunda kendini içimde kılıfladığında, beynimde dönen çarklar ve dişliler mükemmel bir uyum içinde durdu ve hayatım

birden anlam kazandı. Boş ve tatminsiz hissetmemin nedeni, derinlerde bir yerlerde bu adam için hayatımda yer açmış olmamdı.

Aşkım, bir kariyer ya da diğer taahhütler için arka planda kalamayacak kadar büyüktü. Kalbimi fethedecek adamı bulduğumda, bu aşk varlığının her zerresini tüketecekti. Javier'i sevmek benim amacımdı, ama bu onun beni tamamlamasıyla karıştırılmamalıydı. Kadınların kendilerini tamamlamak için bir erkeğe ihtiyaç duymadıkları konusunda ısrar eden ilk kız bendim, ancak bu felsefenin bir kadının ilişkisine öncelik vermeyi seçmesine engel olmadığını fark etmeye başlamıştım. O beni tamamlamıyordu ama onunla olan ortaklığım hayatıma yeni bir anlam katacaktı.

Ben sadece ben değildim; ben onun kiydim. Tıpkı onun benim olduğu gibi.

Şafak vakti gelen bu içgörü, içimde dans eden alevler için çıra görevi gördü. Bir anda, ateş sinir ağım da patladı ve tüm bedenimi bir zevk cehenneminde tutuşturdu.

Aramızda olduğu gibi, o benim yönlendirdiğim yere gitti ve ben de o çağırdığında geldim.

Benim doruk noktam Javi'yi sınırın üzerine çıkardı. Aleti içimde sarsıldı ve zonkladı, kolları serbest kalışının yoğunluğuyla beni ezmek için savaştı. Boynuma doğru inledi, nefesi düzensiz ve sıcaktı. Bizi birbirimize bağlayan görünmez güç karşısında tamamen güçsüz, bağımsız ve yetkin iki bireydik.

Javi kendi tarafına dönmeden önce uzun dakikalar boyunca birbirimizin kollarında kendimize geldik. Ben sadece sırtüstü yatabiliyordum, o da üzerime tünedi, büyük bir elini karnımın üzerine koydu.

"İyi misin?" diye sordu omzumu öperek.

"Mmmm... İyiden de öteyim."

Dudakları tenimde genişledi, bu da gıdıklanmama ve kıvranmama neden oldu. Seks yaparken omzumdaki ve kaburgalarımındaki ağır hafiflemişti ama seks bittiği anda tekrar sakat kalmıştım.

"Tamam, ha? Bu biraz abartı gibi görünüyor."

"Önemli bir şey değil, gerçekten. Haley'den telefon aldığımı söylemeyi unuttum. Kuzeniyle işler iyi gidiyor gibi görünüyor. Tatilden sonra iş arayacağından bahsetti ve geleceğiyle ilgili iyimser konuştu. Onun adına inanılmaz mutluyum."

Haley evli ve küçük bir çocuğu olan kuzeninin yanında kalmak için St. Louis'e gitmişti. Her şeye sıfırdan başlamak zorundaydı ama Naz'ın kontrolü altından çıkmak ona her yeni fırsatı değerlendirecek bir bakış açısı kazandırmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Belki kendini daha iyi hissettiğinde uçakla gidip ziyaret edebiliriz." "Biz mi?"

"Tüm bu olanlardan sonra, bir süre gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Endişesinde tamamen haksız değildi, bu yüzden tartışmayacaktım. Aslında birinin benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu. Her zaman o kadar bağımsızdım ki her hareketimi izleyen bir erkek arkadaş kulağa iğrenç geliyordu ama Javi'yle öyle değildi. Özgürce yaşamam için bana mükemmel bir güvenlik ağı sağlıyordu. Ve bu bağlamda, onunla konuşmak istediğim ama hoşuna gitmeyeceğini bildiğim bir şey vardı.

Yüzümü çevirdim ve ona baktım. Seks sarhoşuyken ona fikrimi anlatmanın onayını almak için en iyi şansım olduğunu düşündüm. "Son birkaç haftadır olan her şeyi düşünüyordum."

"Oh, öyle mi?"

Başımı salladım. "Ailemin hizmetçisi Lucy. Muhbirlerinizden biriydi, değil mi?"

"Alma'nın kız kardeşi," diye itiraf etti.

"Alma Lucy'nin ailemle birlikte olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır. Kız kardeşinin nerede çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu, sadece Naz için bir yerde görevlendirildiğini biliyordu."

Gözlerim, pürüzsüz tenindeki çizgileri takip ettiğim göğsüne düştü. "Babama söylememiz gerektiğini biliyorsun. Artık orada çalışamaz, bu beni çok üzüyor çünkü işsiz kalmasını istemiyorum."

"Açıkçası onu tamamen unutmuştum ama şimdi siz söyleyince haklısınız." "İyi haber şu ki, sanırım bize yardım edebilir." Gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni dinlemen istiyorum, bu yüzden açık fikirli olmaya çalış. Sanırım heykelini nasıl geri alacağımı biliyorum."

Yüzü yontulmuş granit gibi sertleşti. "Bu hiç hoşuma gitmeyecek, değil mi?" diye mırıldandı. "Sanırım Juan Carlos'un evinde çalışan insanları tanıyor?"

"Evet, sanırım bazıları onun ailesinden."

"Lucy beni temizlikçi olarak eve sokabilir ve ben de heykelciği geri alabilirim."

"Kesinlikle olmaz," diye havlayarak yataktan kalktı. "Bu tamamen çok tehlikeli."

Kendimi dik konuma getirdim ve bacak bacak üstüne attım. "*Dinle*. Biz kızların neye benzediğini bilme zahmetine girmeyecektir. Ayrıca, Meksika'da ve Enzo Amca taşınmasını istediği için muhtemelen o eve geri dönmeyecek. Eve gireceğim, herkes gibi temizlik yapacağım ve sonra çıkacağım."

Bacaklarını külotunun içine soktu ve adım atmaya başladı. "Seni bu şekilde riske atmak için bir neden yok. Heykelcik sadece bir obje."

"Javier Valencia, *bana bak*," diye rica ettim, sesimdeki tüm yalvarma izleri silinmişti. "Bugün demiyorum, çünkü açıkça hazır değilim, ama doğru zaman geldiğinde denemek istiyorum. Yapabileceğimi biliyorsun, kendi huzurun için beni kafesleme."

Javi bakışlarımı tuttu, ben konuştukça yüz hatları yumuşadı. Sözlerimi bitirdiğimde yatağa geri geldi ve yanıma oturdu. "Seni bir kez neredeyse kaybediyordum; bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Biliyorum ama bana güvenmek zorundasın. Bunu yapabilirim ve annenin o parçasını geri almanı istiyorum. Bunu senin için yapmama izin ver."

"Kahretsin, beni deli ediyorsun. Tek bir tartışmayı bile kazanamayacağım, değil mi?" "Muhtemelen kazanamayacaksın, o yüzden buna alışsan iyi olur."

Başını salladı, sonra da şakacı bir şekilde dişlerini gösterdi. "Tamam, ama bunu benim şartlarımla yapacağız-ne zaman ve nasıl istersem."

"Sanırım bunu kabul edebilirim. Gördüğünüz gibi, tamamen uzlaşmaz değilim."

Dudakları kurt gibi bir sırtışa dönüştü. "Tamamen iyileşir iyileşmez bunu test edeceğiz ve ne kadar *esnek olabildiğini* göreceğiz."

Ben de karşılığında sırtıttım. "Mmm... bir deney. Her zaman bilim hayranı olmuşumdur."

Bölüm 31

Giada

"Bunu yapmak istediğine emin misin, mija? Belki de senin yerine ben yapmalıyım." Lucy hizmetli üniformamın içinde bana bakarken ellerini ovuşturdu.

Personelerle üniforma giydirmek biraz arkaik bir uygulamaydı ama Juan Carlos aksini düşünüyor gibiydi. Belden kuşaklı, kısa kollu, yakası taşlaşacak kadar kolalı, diz hizasında soluk mavi bir elbise giymiştim. O kadar da itici değildi. Aslında, altına bir tanga ve jartiyer giyersem, Javi için mükemmel bir Sevgililer Günü hediyesi olabilirdi.

Bu küçük fikri daha sonra kullanmak üzere sakladım.

"Hayır, Lucy. Ben olmalıyım. Juan Carlos'un adamları seni tanıyor ve ortaya çıkarsan şüphelenirler. Tanımayacakları biri olmalı. Hiçbiri milyon yıl geçse de böyle bir şey yapacağımı düşünmez. Ayrıca, ben bu tür şeyler için yaşıyorum." Göz kırptım.

Lucy gökyüzüne baktı ve haç çıkardı. "Evet, Dios mío. Pekâlâ, en azından Senyor Vargas hâlâ Meksika'da; yoksa bunu yapmana izin vermezdim. Kuzenim sana vekil olarak kefil olacak. Yapman gerekeni yap ve oradan çık. Eğer sana bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

"Ben iyi olacağım ve sen de kısa sürede uçağa geri döneceksin, göreceksin."

Babamdan pişmanlık duyarak özür diledikten sonra Lucy Meksika'ya geri dönmüş, Alma ve ailesinin geri kalanıyla yeniden bir araya gelmişti. İki kadın, Javi'nin Alma'ya verdiği tazminat parasıyla Guaymas'ta bir fırın açma aşamasındaydı. Kendini azılı bir suçlu olarak görüyor olabilirdi ama Alma'ya yardım etmek gibi jestler onun yumuşak tarafını ele veriyordu.

"Yardım edebildiğim için mutluyum. Siz kızlar hakkında Nazario'ya bilgi verdiğim için hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum. Alma'ya ve aileme zarar vermekle tehdit etmeseydi bunu asla yapmazdım."

Sıcak bir sarımayla kollarımı ona doladım. "Biliyorum tatlım. Naz kötü bir adamdı ama artık hepimiz ondan kurtulduk."

Lucy geri çekildi, kaşları bir deri labirentine dönüşmüştü. "Kardeşi de pek iyi değil. Belki daha da kötü. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Dikkatli olmak abartılıyor." Sinsi bir sırıtiş attım.

"Evet!" Elini bana doğru savurdu. "Fikrimi değiştirmeden önce seni kuzenime götürelim."

Lucy'nin kuzeni beni Juan Carlos'un evine götürdü ve gardiyanlara beni o gün için yedek kahya olarak tanıttı. Beni istediğimden daha fazla süzdüler ama bu dikkatin sebebi şüphelerinden ziyade kıvrımlı vücudumdu. Karısı ve kızı hâlâ evde yaşadığı için nöbetçi olarak iskelet bir ekip bırakmıştı. Evi satmak için ne kadar uğraştığından emin değildim ama bahçede bir tabela vardı. Meksika'da kaldığı için ailem fazla endişelenmemişti ama New York'a dönüp evi boşaltmazsa ne olacağından emin değildim.

Bana temizlik prosedürlerinin bir özeti verildi ve üst kattan başlayıp aşağıya doğru ilerlememiz söylendi. Önce tuvaletleri temizlemem istendi. Hayatımda hiç tuvalet temizlememiştim. Şansıma, her şey zaten neredeyse tertemiz görünüyordu. Etrafa biraz su sıçrattım, havaya taze ve temiz bir koku vermek için biraz temizleyici kullandım, sonra bir sonraki odaya geçtim. Alarm vermeseydim doğrudan ofise giderdim ama temizlik personelinin katı bir protokolü vardı ve rutinlerinden ayrılmam dikkat çekebilirdi. Bunun yerine, temizlik yapıyormuş gibi davranarak oda oda dolaşmak

zorunda kaldım.

İkinci katın en ucunda nane yeşili ve zarif altın vurgularla zevkli bir şekilde dekore edilmiş, ancak içinde yaşanmış ve kesinlikle kadınsı bir süit oda bulunuyordu. Banyoya Giada bakımı yaptım, ardından bitişikteki yaşam alanına göz attım ve neredeyse tüm temizlik malzemeleri kovamı düşürmeme neden olacak bir şey gördüm.

Genç bir kadın kanepede oturmuş film izliyordu ve yanında kız kardeşim Val oturuyordu. Bacaklarım kök saldı ve beni yerime sabitledi. Kalbim, başka hiçbir şey duyamayana kadar kafamın içinde gümbürdedi. Dehşete kapılmıştım ama kendimi ifşa ederek ikimizi de riske atmak istemiyordum.

Çoğunlukla onların arkasındaydım, bu yüzden odanın diğer tarafında sinir krizi geçirdiğimi fark etmediler. İki kız kıkırdıyor ve telefonlarında geziniyor, filme sadece yarı yarıya dikkat ediyorlardı. Küçük kız kardeşim ne zamandır bir kartel patronunun kızıyla yakınlaşıyordu? Bu ailenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor muydu? Kızının kimlerle arkadaşlık ettiğini biliyor muydu? Ve neden okulda değildi? Hangi gün olduğunu düşündüm ve MLK günü olduğunu ve muhtemelen tatil yaptığını fark ettim. Annem onu eve mi getirmişti? Babam buna asla izin vermezdi, yani ya anneme Juan Carlos'tan bahsetmemişti ya da Val'in yeni arkadaşından haberi yoktu.

Yaşadığım şoktan sıyrılıp yatak odasından geçerek süitten çıktım. Val ile daha sonra ilgilenecektim. Aşağı inip bu küçük *Görevimiz Tehlike* macerasını tamamlamanın zamanı gelmişti.

Ofisi aramak için dolaştım, toz aldım ve meşgulumuşum gibi görünmek için ara sıra erzak kovamı itip kaktım. Bir köşeden kafamı uzatıp boş bir ofis keşfettiğimde rahat bir nefes aldım. Hedefimi bulmak için rafları tarayarak temizlik maskaralığına devam ettim. Onu gördüğüm anda Javi'nin tarifinden tanıdım. Boyası dökülmüş ve üç ucu kırılmış olan Guadalupe Meryem Ana, rafta siyah soyut bir heykelin yanında alçakgönüllülükle duruyordu.

Her ne kadar heykelciğe doğru koşup evden kaçmak istesem de, kendimi tozlanmaya zorladım, sonra da onu ustalıkla kovamın içine attım. Juan Carlos'un kendi ofisinde kamera olacağını sanmıyordum ama her ihtimale karşı izlerimi olabildiğince iyi gizlemek istedim. Raflarla işim bittiğinde salona ve eve girdiğimiz arka kapıya doğru ilerledim. Heykelciği alıp elbisemin cebine koyduktan sonra hiç acele etmeden evden çıktım. Javi arabasında oturmuş, iki blok ötede beni bekliyordu. Ayaklarım kendi ritmini yakalamıştı.

kendi iradesiyle, beni güvenliğe çağırdı.

Kendimi arabanın içine attığımda Javi, "New York'a yaptığımız uçak yolculuğunu saymazsak, bu hayatımın en uzun birkaç saatiydi," diye homurdandı.

"Bana mı söylüyorsun. Tuvalet temizliyormuş gibi yapmak zorunda kalan bendim." Arsızca sıırttım. "Ama buna değdi çünkü bak ne aldım." Heykeli havaya kaldırdım ve her zaman olması gereken yere, onun mülkiyetine bıraktım.

Javi heykelciği elinde öylesine dikkatli bir hürmetle çevirdi ki kalbim erimiş tereyağı birikintisine dönüştü. Başka biri için bu ucuz hatıra değersiz olabilirdi ama Javi için dünyalara bedeldi. Bu onun annesiyle olan son bağıydı. Geçmişinden bir parça ve geleceği için bir köşe taşı.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamazsın," diye mırıldandı, sesi duygu yüklüydü. "Onu sana geri getirebildiğim için çok mutluyum."

"Bu heykel buzdağının sadece görünen kısmı. Sen bana hayatımı geri verdin." Fırtınalı gri bakışlarını kaldırdı, o kadar nüfuz ediciydi ki tüylerim diken diken oldu. Zaten adrenalinim yüksekti ve onu bu kadar etkilenmiş görmek içimde garip şeyler yarattı.

Neşemi dizginleyemeyerek sıırttım. "Aynen bebeğim."

Dudakları kedi gibi, yırtıcı bir sırıtışla kıvrıldı. "Seni eve götürme zamanı geldi, böylece sana ne kadar minnettar olduğumu gösterebilirim."

Emniyet kemerimi çözdüm ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "Neden bekliyorsun?"

Onu Juan Carlos'un evinde gördüğüm gün Val'i aramamak için kendimi zor tuttum. Onunla konuşmak için iki gün sonra Staten Island'a bir aile yemeği için dönene kadar beklemek zorunda kaldım. Telefonda konuşulacak bir konuşma değildi.

Eve erken geldim ve annemi mutfakta buldum. "Selam anne. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sadece temizlik yapıyordum. Lazanya fırında, diğer her şey bekleyebilir."

"Mmm, ev yapımı lazanya. Özel bir gün mü?" Domates sosu, sarımsak ve otların doyurucu aroması havayı doyurdu.

"Ailem bir arada olduğu için mutluyum. Düşündüm de... belki de sana söylediklerimi diğer kızlara da söylemenin zamanı gelmiştir. Her şeyin açıklığa kavuşması gerekiyor ve artık daha iyi olduğuna göre ailece sohbet etmemizin zamanı geldi." Sesi sinirden titriyordu. Konuşurken bana bakmadı, bunun yerine gözlerini alışılmadık bir şekilde temizlik çabalarına dikti.

"Anne, anlayacaklarını biliyorsun. Bence onlara söylemen hem senin için hem de onlar için iyi olur."

Bana bakmaya cesaret etti ve titrek bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim, tatlım. Söylesene, sende neler oluyor? Fizik tedavi iyi gidiyor mu?"

"Aslında harika gidiyor. Terapistim yoga sayesinde o kadar iyi durumda olduğumu söyledi ki önerilen iyileşme süresinin tamamına ihtiyacım yok. Bu hafta yoga stüdyosuna geri döndüm ve öğretmenlik sertifikası dersleri verdiklerini gördüm. Neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum ama bir ders vermeyi çok istediğimi fark ettim. Beni bilirsiniz; tam zamanlı bir eğitmen olmakla ilgilenmiyorum ama haftada bir ya da iki ders vermekten çekinmem."

"G, bu harika! Bence bu senin için mükemmel olur."

Anne babanızın sizden bahsederken seslerinde gurur ve heyecan duymak kadar güzel bir duygu yoktur. Yargılanmamak ya da sorgulanmamak. Geçmişte benim hakkımda ne düşündüklerini umursamamak için kendimi ne kadar eğitmiş olursam olayım, fikirlerimin sürekli eleştirisiyle karşılaşması canımı acıtmaktan asla vazgeçmedi. Onların onayını almak istemiyordum ama bazı şeyler değiştirilemezdi. Çocuklar her zaman ebeveynlerinin sevgi ve desteğine açlık duyarlar.

Bir odayı aydınlatabilecek bir sırtışıla ona gülümsedim. "Teşekkürler anne. Ben yukarı çıkıp Val ile sohbet edeceğim. Aşağıda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Bana el salladı, gözleri kuşkuyla parlıyordu. "Git hadi. Kız kardeşin seni görmek için sabırsızlanacak." Val'i üst katta bilgisayarının başında, klavyesinin yanında bir ders kitabı ve fosforlu kalemle buldum. "Merhaba.

Konuşmak için bir dakikan var mı?"

"Evet, ödevim üzerinde çalışıyordum. Ne oldu?"

Yatağına oturdum, bacaklarımı çaprazladım ve yorganının kumaşıyla oynadım. "Kulağa biraz tuhaf geldiğini biliyorum ama Pazartesi günü seni bir kızın evinde gördüm. Annemle babama söylemedim ama o aile cidden tehlikeli. Oraya gitmeyi bırakmalısın." Onu nasıl gördüğümü belli etmemenin en iyisi olduğunu düşündüm. Arabayla geçerken onu içeride yürürken gördüğümü varsayabilirdi.

"Lütfen G, onlara söyleyemezsin," diye yalvardı bana, masasındaki sandalyenin kenarına doğru kayarak. "Babam arkadaşlığımızı bitirmemi ister ve ben bunu yapamam. Babası berbat biri, annesi alkolik ve şimdi taşınmak zorunda. Onu öylece terk edemem."

"O sadece korkunç biri değil Val. O bir kartel patronu ve babamın *düşmanı*," diye fısıldadım. "Biliyorum, tamam mı?" diye tıslayarak karşılık verdi.

"*Biliyor* muydun?" Sesim o kadar tiz çıkmıştı ki muhtemelen mahallenin köpeklerini çağırmıştım. "O zaman ne halt etmeye oradaydın? Oraya *nasıl* gittin? Babamı koruyan biri yok mu?"

Sen?"

"Evet, beni takip eden bir haydut var. Kas kafalı beni başka bir arkadaşımın evine bıraktı, ben de gizlice arka kapıdan çıktım. Bak, eğer bir daha onun evine gitmeyeceğime söz verirsem, lütfen babama söylemez misin? Babasının kim olduğuna yardım edemez ve bana ihtiyacı var. *Lütfen*."

Yatağa geri uzandım ve bıkkınlıkla tavana bakarak iç çektim. "Şimdi Alessia'nın nasıl hissettiğini anlıyorum," diye homurdandım.

"Ha?"

"Hiçbir şey. Tamam, ağzımı kapalı tutacağım ama o eve bir daha gitmeyeceğine dair hayatın üzerine yemin etmeni bekliyorum. Ve babasına senin kim olduğunu söyleyemeyeceğini bilmesi gerekiyor. O adam şimdilik Meksika'ya gitmiş olabilir, ama bu kartelinden gelen tehdidin bittiği anlamına gelmez. Ne olacağını bilmiyoruz, bu yüzden güvende olmalıyız." Kendimi tam bir çocuk oynacağı gibi hissederek yataktan yuvarlandım.

Val ayağa fırladı ve beni kollarının arasına aldı. "Teşekkürler, G. Sen en iyisisin!"

Bunu göreceğiz. Naz'ın acımasız ahlaksızlığına tanık olduktan sonra, küçük kız kardeşimin de aynı tuzağa düşmesine izin veremezdim. Gözümü durumdan ayırmayacaktım. Eğer tehlikedeysen, onu anında ispiyonlardım.

İkiyüzlü mü? Farkındaydım.

Küçük bir ölüme yakın deneyim ve ben sertifikalı bir muhbirdim. Gerçi bir kartel patronunun evine gizlice girip ondan bir şeyler çalmıştım, yani belalı kartım tamamen iptal edilmemişti. Hâlâ Giada Genovese, mafya prensesi ve moda tanrıçasıydım, sadece biraz daha perspektifliydim.

Hayat, en önemli insanlara karşı dikkatsiz davranmak için fazla belirsizdi. Javi ve ailem benim her şeyimdi ve ne olursa olsun onlar için savaşıacaktım.

Sonsöz

Giada

"Artık işin bu olmasa da bizi bıraktığın için minnettarım." Dikiz aynasında Santino'nun gözleriyle karşılaştım ve sııttım. Onu yeniden görmeye hâlâ tam olarak alışamamıştım. Kısa süre önce Javi'yle birlikte bir güvenlik işi kurmak için Guaymas'tan taşınmıştı. Şimdiden birkaç yüksek profilli müşteri edinmişlerdi ve isimlerini duyurma yolunda ilerliyorlardı. Daha fazla gurur duyamazdım.

"Şehirde trafik berbat; yardımcı olabildiğime sevindim." Arabayı Gramercy Tavern'in süslü oymalı girişinin önündeki kaldırıma çekti. Lottie Teyze Sofia için bir doğum günü yemeği düzenliyordu ve yaklaşık yirmi kişilik partimiz için özel bir yemek odası ayırmıştı. Taverna, kaliteli yemek ile rahat bir atmosferin mükemmel bir birleşimiydi. Yemekler harikaydı, ama aynı zamanda hareketli bir bar ve rahat bir atmosfer de vardı.

"Eve taksiyle gideriz. Tekrar teşekkürler!" Javi arkamdan çıkarken arabadan kayarak indim ve tüm vücudumu titrettim. "Dostum, soğuktan bıktım." Restoranda resmi kıyafet giymem gerekmiyordu, bu yüzden pantolon ve uzun kollu giymiştim ama ağır paltomu evde bırakmıştım çünkü sadece araba ile restoran arasında dışarıda olacaktık.

"Daha Şubat ayındayız. Havaaların ısınmasına daha çok var." "Şubat neredeyse bitti, sonra Mart ve bahar gelecek," diye iddia ettim. "Ve bir gecede ısınacak mı?" diye alay etti.

"Bir kız iyimser olabilir. Şimdi törenime işlemeyi bırak da içeri girelim," diye homurdandım, dişlerim şimdiden takırdamaya başlamıştı.

Sofia ve kocasının yanı sıra ailesi ve daha önce gelmiş olan birkaç kişi tarafından karşılandığımız özel odaya geri yönlendirildik. Ben Javi'den daha çok sohbet ediyordum ama o da kendi payına düşeni yaptı ve onu ailemle etkileşim halinde görmeye bayıldım. Aramıza son derece iyi kabul edilmişti.

Her fırsatta kendimi gizlice ona bakarken yakalıyordum. Yağsız kas kütesinin takım elbise ceketini mükemmel bir şekilde doldurması ya da konuşurken kendini gösteren boynunun kordonlu gücü. İddialı ve kendinden emindi ve ben ona doyamıyordum.

"Ona öyle bakmaya devam edersen yanağındaki salyayı silmek zorunda kalacağım." Camilla kendi kadehiyle benim kadehime vurdu ve bir yudum aldı.

"Böyle şahane bir şey senin olsaydı, ambalajını yalamak istemez miydin?"

Bir kahkaha attı ve şarabı boğazına kaçtı, bu da beni kıkırdama krizine soktu. Hiçbir işe yaramayan ama yine de yapılması gereken doğru şeymiş gibi hissettiren sırtını sıvazladım. Hayatta kalacağı belli olduğunda, geç gelen bir misafiri karşılayan sesler korosunun kaynağına baktım.

"Şuna bakın. Filip az önce geldi ve yanında muhteşem bir kızıl var."

Camilla cevap vermeyince bakışlarım tekrar ona döndü. Filip'i boynundan kasıklarına kadar yüzmek ve bağırsaklarını kırıslara asmak ister gibi bakıyordu. Öfkesi o kadar aşikârdı ki, gözlerim Filip'in ve sevgilisinin üzerinde gezinerek neyi kaçırmış olabileceğimi görmek için bir kez daha bakmak zorunda kaldım. Tekrar Cam'e döndüğümde, sanki her şeyi hayal etmişim gibi yüz hatları mükemmel bir şekilde düzelmişti.

Yaklaştım ve fısıldadım, "Filip'le aranızda bir şeyler mi var?"

Başını yana eğdi ve kaşlarını çattı. "Birbirimizi pek tanımıyoruz. Ayrıca,

Ne kadar ukala ve... ve yağcı olduğuna bir bak. Muhtemelen her gece farklı bir kadınla birlikte oluyor." Şarap kadehine daldı ve sağlıklı bir yudum aldı.

Çok fazla itiraz ediyorsun.

İlginç. Çok ilginç.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre," dedi Lottie Teyze seslerin uğultusu arasında, "hadi yerlerimize oturalım."

Odanın bir duvarında özel bir bar ve odanın ortasında boydan boya uzanan oval bir yemek masası bulunuyordu. Masanın ortasını birkaç küçük çiçek aranjmanı süslüyor, dış kenarı ise yirmi iki kişilik yer takımlarıyla kaplanıyordu. Lottie Teyze ve Enzo Amca masanın bir ucuna, annem ve babam da diğer ucuna oturdular ve diğer herkes masanın ortasını doldurdu.

Yerleştikten sonra masaya çeşitli mezeler dağıtıldı. Gümüş takımlar şıngırdadı ve iç açıcı sohbetler odayı doldurdu. Gürültü durulduktan sonra Sofia ve Nico yerlerine geçerek odadakilere hitap ettiler.

"Bu akşam geldiğiniz için herkese ve böyle güzel bir akşam düzenlediği için anneme teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim. Normalde ilgi odağı olmak istemem ama bu herkese bunu söylemek için mükemmel bir fırsattı..." Durakladı ve gülümseyerek Nico'ya baktı. "Ağustos sonunda aileyi genişleteceğiz."

Çeneler düştü ve oda tezahürat ve tebriklerle doldu. Lottie Teyze'nin özellikle başı dönüyordu, en küçük kızına sarılmak için ayağa fırladı. Kuzenim için çok heyecanlanmışım. O ve Nico yıllar boyunca çok şey yaşamışlardı; dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorlardı.

Akşam yemeği mükemmeldi ve sohbette tek bir durgunluk bile yoktu. Onu neyin üzmüş olabileceği hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğimi görmek için akşam boyunca gözümü Camilla'dan ayırmadım. Arada bir omurgası dikleşiyor ve gülümsemesi kırılmanlaşıyordu. Filip'in randevusu özellikle şamatalı bir kahkaha patlatana ve Camilla ayağa kalkıp gitmesi gerektiğini söyleyene kadar tedirginliğinin kaynağını anlayamadım. İşte bu kadar. Kadın kıkırdayarak gülüyordu ve bu kahkaha odadaki uğultuyu her aştığında Camilla içgüdüsel bir tepki veriyordu.

"Ne? Daha tatlı bile servis etmediler." Kalması için yalvardım ama sıkılı çenesi tartışmaya izin vermedi.

"Sofia, erken ayrıldığım için çok üzgünüm ama birine bu gece onlarla buluşacağımı söyledim." Gözlerini Filip ve misafirinden ayırmadan kuzenimize sarıldı, sonra da izin isteyip çıktı.

Filip'i yemek sırasında da gözlemlemişim ve Camilla odadan çıkana kadar onun üzüntüsünden hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünü fark etmişim. Playboy gülümsemesi yağmur fırtınasındaki flamalardan daha hızlı soldu ve öldü.

Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Hızlı bir bakış bana olayı başka kimsenin fark etmediğini söyledi. Sohbet devam etti ve şarap kadehleri yeniden dolduruldu. Birkaç dakika sonra Filip söz alarak gruba hitap etti.

"Burada bir küpe eksik gibi görünüyor. Etrafınızda yerde gören var mı?" Sevgilisi elini kaldırdı ve gösteriş için uzun gümüş bir küpe sarkıttı. "Buna benziyor."

Herkes sandalyelerini çekip yeri taradı ama bir şey bulamadı. Üstünkörü bir aramadan sonra küpenin bulunamayacağı sonucuna vardık ve tatlıya devam ettik. Herkes tatlılarını yerken masadakiler yumuşak mırıltılara gömülürken Javi'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Eğildim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Ben değilim, yemin ederim. Bu tür şeyler artık aynı çekiciliğe sahip değil."

Beni kendine çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Onunki gibi bir kahkaha atarsan seni

suçlamam," diye yumuşak bir şaka yaptı ve beni kıkırdattı.

Beş dakika sonra personelden biri küpeyi getirdi ve banyoda başka bir müşteri tarafından bulunduğunu açıkladı. Yardım edemedim ama Javi'ye bir bakış attım.

Göz kapakları yarıya kadar inmiş, erimiş metal gözlerini lezzetli bir işkence vaadiyle gölgeliyordu. "Ailene veda et. Gitme vaktimiz geldi." Kelimeleri sadece benim kulaklarım için gıcırdattı. Uyarılmışlığı aksanını güçlendiriyor, omurgamdan aşağı bir ürperti çağlayanı gönderiyordu.

Boğazımı temizledim ve ayağa kalktım. "Pekâlâ millet. Yola çıkma vaktimiz geldi."

Javi elinden geldiğince çabuk beni odadan çıkardı ama beni restoranın önüne götürmek yerine geçtiğimiz ilk kapıdan içeri soktu. Nefesim kesildi, kapı kapanmadan önce odayı zar zor görebildim ve karanlığa gömüldük.

Javier beni kapının yanındaki duvara yasladı. "Anıların canlandı mı?"

"Mmm... öyle, ama bu kadar karanlık olduğunu hatırlamıyorum." Hiçbir şey göremiyordum, diğer duyularımı güçlendiriyordum. Kapının altından gelen gürültünün sesi. Sıcak nefesi dudaklarımda geziniyordu. Javi'nin parfümünden gelen duman, misk ve baharat kokusu şarabın sarhoş edici etkisine ekleniyordu.

Ellerimi kavradı ve bir eliyle başımın üzerinden duvara doğru tuttu. Bir anda diğer eli meme uçlarımdan birini sıyırdı, sonra sertleşen tepeyi çimdikledi. Dokunuşunu göremediğim ve tahmin edemediğim için duyduğum his on kat arttı. Karnımın derinliklerinde isyan eden bir coşku, iç kaslarımı titreten bir çılgınlıkla sıkacak kadar derin bir açlık vardı.

"Hâlâ ışıkların açık olmasını istiyor musun?" diye boynumun derisine doğru nefes aldı, sesinde keskin kenarlı bir gülümseme vardı.

"Kapa çeneni ve dokun bana," diye mırıldandım ona.

Javi beni döndürdü, göğsümü dolabın duvarına dayadı ve kulağıma eğildi. "Oh, Giada. Çok yaramaz bir kızsın."

* * *

IMPOSSIBLE ODDS'u okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Beş Aile birbirine bağlı bağımsız kitaplardan oluşan bir seridir. Bu kitapta kendi hikayeleri olan birçok karakter var, hepsini okuduğunuzdan emin olun!

1. kitap [Sonsuza Dek Yalanlar](#)'da Alessia, hayatını sonsuza dek değiştiren tesadüfi bir asansör karşılaşması yaşar.

İlk bölümü okumak için birkaç sayfa daha çevirin!

2. kitap [Asla Gerçek](#) Değil'de Sofia, kendisini korumakla görevlendirildiğinde kalbini kıran adamla yüzleşiyor.

3. kitap [Kan Daima](#)'da Maria'nın hayatı, ezeli düşmanı Matteo De Luca ile görücü usulü evlendirilmesiyle geri dönülmez bir şekilde değişir.

ÜCRETSİZ KISA ÖYKÜ

Beş Aile'nin kökenlerini merak ediyor musunuz? Haber bültenime kaydolun ve Enzo ile Carlotta Genovese'nin ilk karşılaşmalarını anlatan kısa öykü İlk İtiraf'ı ücretsiz olarak alın.

[ŞİMDİ ÜCRETSİZ kısa hikayemi alın!!!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.